

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ПЪТЯТ НА ГЕРОИТЕ

СЪБРАНИ НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

Ученикът трябва да благодарят от сутрин до вечер за всичко, което върха около себе си.

Тогави спруите на любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят

(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

ПЪТЯТ НА ГЕРОИТЕ

Ученикът трябва да благодарят за всичко, което Учителят му дава, и да боред напред.

Учителят никога няма да остави ученика да се саре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност.

СЪБРАНИ НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

Учителят

(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

София 2007

Учителят
Слово, с което ни дари. Мираз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на което съзнанието се е отключило за него, за Словата.

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на любовта ще потекаат през неговата душа.

Учителят

(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят

(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото.

Пътят на героите

[Сканирана:] Дуно, Учителят Беинса. *Пътят на героите*. Събрани неделни беседи. Първо издание. София, Издателска къща „Жануа-98“, 2007. 260 с. ISBN 978-954-376-004-6.

1. [Ще му покажа все, що има, да пострада за името ми](#)
20 май 1923 г. [[опис](#)]
2. [Зная, че Исуса разпятаго търсите](#)
10 юни 1923 г. [[опис](#)]
3. [Имаше двама синове](#)
17 юни 1923 г. [[опис](#)]
4. [Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът](#)
1 октомври 1923 г. [[опис](#)]
5. [Пътят на героите](#)
6 януари 1928 г. [[опис](#)]
6. [Предназначението на човека](#)
31 август 1941 г. [[опис](#)]
7. [*** \(Беседата няма посочено заглавие\)](#)
7 септември 1941 г. [[опис](#)]
8. [Двама или трима](#)
14 септември 1941 г. [[опис](#)]
9. [Любов, знание и сила](#)
21 септември 1941 г. [[опис](#)]
10. [Бъди верна](#)
5 април 1942 г. [[опис](#)]
11. [Самовъзпитание](#)
2 август 1942 г. [[опис](#)]
12. [Новото в живота](#)
22 август 1943 г. [[опис](#)]
13. [Трите важни неща](#)
28 ноември 1943 г. [[опис](#)]

Ще му покажа все, що има, да пострада за името ми

„...Защото аз ще му покажа все, що има, да пострада за името ми...“ *Деяния на апостолите 9:16*

„Ще се развеселя“

Ще прочета 9. глава от Деянията на апостолите.

„Изгрей, изгрей ти, мое слънце!“

Ще говоря върху 16. стих от прочетената глава. „...Защото аз ще му покажа все, що има, да пострада за името ми...“

Съвременните хора не вярват в истината, защото са лековерни. Неверието, т.е. безверието, произтича от лековерието. Запример един материалист вярва, че той е само материя, а не вярва, че е дух. Един вярва, че живее и ще умре, а не вярва, че той може да живее за в бъдеще. Той не може да вярва, че зад гроба има живот, а вярва, че има смърт. Съвременните хора вярват в невъзможното, а не вярват във възможното. Кое е невъзможно? Да умреш, е невъзможно, а да живееш, е възможно. Да не вярваш, е невъзможно, а да вярваш, е възможно. Да мислиш, е възможно, а да се опълчиш против мисълта, е невъзможно. Някой казва: „Аз няма да мисля отсега нататък.“ Ще мислиш – и оттатък ще минеш.

Сега някои се спират върху въпроса за вярата и казват, че и без вяра може. Ако можеш да спреш слънцето в неговия път и звездите в своето движение, ще можеш да спреш и живота. Ами че всички хора са лековерни. Тъй са възпитани. И всички, които са дошли на земята, очакват щастие. То е толкова трагично и толкова комично. Трагично и драматично, но трагедия и драма, които се обръщат в комедия. И тъй, действителният живот е трагедия и драма, които се обръщат в комедия.

Запример виждате на сцената един герой, който умира, всички плачат, но на другия ден героят пак е жив – умира и недоумира. Виждаш го на сцената осъден за десет години затвор, а утре пак пуснат от затвора. На сцената е трагично, но в живота е комично. Обаче ние считаме всички неща естествени и целият наш живот е една драма и трагедия, свързани в комедия.

Преди година дойде при мене един млад, свършващ човек с висше образование, недоволен от живота. И след като ми разказа всички свои съмнения и аргументи, че не вярва в това, в онова, че не вярва в Господа и че в света съществува само един произвол, аз му зададох само един въпрос. „Представи си, че този Господ, в който не вярваш, ти даде една много хубава, много добра жена и по ум, и по сърце, и по характер. Какво ще кажеш?“ „Е, тогава ще вярвам, аз и домът ми ще му слугуваме.“ Значи той не вярва, защото няма тази красива мома. Той е спорният въпрос. Спор има, не вярва в туй верую, защото нея я няма. Щом дойде тя, той е готов да вярва във всичко.

Сега някои хора казват, че имали идеи. Какви са вашите идеи? В Бога вярвали, в Христа вярвали. Аз казвам, не, в Христа не вярвате. Имаше преди години един млад момък, който имал съобщения с невидимия мир. На този момък му говореше един възвишен дух, Лаоо. Той казваше хубави работи, пишеше поетически работи. Вестниците пишеха за него. Един ден идват и ме питат: „Я ми кажете от какво произхождение е този Лаоо?“ Казвам: „Той е от английско произхождение. Въплътен е тук, на земята, живее в еди-кой си дом. След две години този въпрос ще се разреши, ще видите този Лаоо.“ И след две години се въплъти Лаоо и се яви като някой Аар.

И сега някои хора казват, че вярват в Христа, вярват в този-онзи. Вярват в какво? Всеки си има по един Христос тука, на земята, но това е един изменчив обект. Никоя жена на земята не е в състояние да ви даде щастие. Нито един мъж на земята не е в състояние да

ви даде щастие. Не че не желаят това мъжът и жената, но не могат. После никое управление в света не е в състояние да ви даде щастие. Никой свещеник, никой философ не са в състояние да ви дадат щастие. Не че нямат доброто желание, но не могат. Кой държавник не иска да тури ред и порядък в своята държава? Не. Има един свещен принцип, който хората са напуснали. Вследствие това техните идеи не са свързани. Те са механически прикрепени с обръчи.

Сега в характера на апостол Павла виждаме, аз го наричам човек на ума, а не на сърцето. Високо интелигентен човек, философ, а същевременно и фанатик, първокласен фанатик. Толкова голям фанатик, че бил готов за Господа като Мойсея да извади нож и да реже главите на хората. Той взима позволителни писма от първосвещениците да залови хората от този път и да ги докара вързани пред тях в Ерусалим. Защо? Защото не вярват, тъй както той вярва.

Питам, тия вярвания, които имаха евреите, можаха ли да ги спасят? Ако има някой народ, който имаше дадени толкова много обещания, това бяха евреите. Те имаха тридесет и три хиляди обещания дадени, че ще станат господари на света и т.н., откак им се дадох тия обещания, откак умря Мойсей, нещастията ги засполетяха. Ти ги изпъдиш от едно място, от друго дойдат. Няма народ по лицето на земята, който да е страдал толкова много, както евреите. Питам, закъде бяха дадени тия обещания? За земята ли? Има едно криво схващане. Знаете ли где е това криво схващане? За някой момък, преди да се годи, преди да се ожени, най-красивото нещо в живота, това е любовта. Щом се годиш, туй е първият акт на измамата. Ще ме извините, но аз ще ви покажа где е фалшът на годежа и на женитбата. Нямам нищо против истинския годеж, но казвам где са психологически тия несъобразности с Божия закон. Ако любовта е израз на Божествения дух, ако Бог е любов, ако Бог е свързал две души, ако той живее в тях, защо искат те да се годят? След годежа идва женитбата. Защо? Да се осигури пред външния свят, пред обществото, че той се годил и оженил, да не би един ден да измени, да се откаже и да се ожени някой ден за друга мома. Затова се годяват и женят хората.

Следователно годежът е едно недоверие. Ако момата иска да се годи за момък, тя изказва едно недоверие. Ако момъкът иска да се годи за момата, той изказва недоверие. Ако и двамата искат това, нищо. Но обикновено това го искат майката, бащата, роднините. Те казват: „Хайде да се годите.“ Недоверието в тях, те живеят в едно лицемерие. Питам, е, като се годят и оженят, осигуряват ли се? Казват: „Да се осигуря, да няма две жени.“ Хубаво, днес в света съществува ли моногамия? Моногамията се проповядва навсякъде, не безбрачие, еднобрачие. Но съществува ли то? Не съществува. Защо не съществува? Не съществува, понеже любов няма в хората. Аз ще ви докажа това с аргументи.

Ако вие дадете на един човек съществена храна, която е необходима за организма му, той ще се нахрани и няма да търси друга. Но ако му дадете храна, която не е полезна за него, той ще я повърне след половин час и ще търси друга. А полигамията – многоженството, показва, че хората не са на правия път.

Сега, в прочетената глава имаме и един психологически факт. Апостол Павел, който е ревнив за своята отеческа вяра, иска да я наложи на всички. Господ се явява на Анания – един ученик в Дамаск, и рече му: „Иди на улицата, която се казва „Правя“, и попитай за някого си на име Савла и ето, моли се. Иди, защото съсъд избран ми е той да носи

името ми пред народи и царе и пред синовете Израелеви. Защото аз ще му покажа все, що има, да пострада, за името ми.“

Защо е необходимо страданието? Страданието е първият фактор, който намества мислите, желанията и действията на хората на тяхното място. Страданията са най-хубавите разтривки, масажи, които наместват мускулите, костите, да дойдат на своето истинско място. Всякога, когато имаме една болка, ние я разтриваме. И всякога, когато имаме едно страдание, то е наместване. Обаче това не е определение на страданието. Има нещо съществено в страданието. Страданието е една велика сила, която подготвя пътя за Божествената любов. Онзи, който не страда, той не може да изпита любовта. Първо трябва да изпиташ страданието, за да опиташ после любовта. Противоположности са необходими.

Господ казва: „Аз ще му покажа все, що има, да пострада за името ми.“ За тия страдания, които Павел искаше да нанесе на другите хора, Господ казва: „Аз на него ще дам тия страдания, той трябва да пострада.“ Питам, днешните народи не се ли намират на същото положение? Кой народ, който е посмял да реализира своите идеали не е пострадал? Българите, които искаха да постигнат своите идеали, постигнаха ли ги? Българите казват: „Ето, гърците са по-умни от нас.“ Преди две години дойде един българин при мене, казва ми: „Ние, българите, сме дебели глави. А гърците какви са умни, умен народ са те, знаят своите интереси.“ Аз му дадох следующето разяснение. Казвам, знаете ли на какво мяза гръцкият народ? Някой си българин си правил колиба и понеже бил много голям здравеняк, турил една голяма гредата на рамото си. Тъй я подпирал, докато намери някой кол, да подпре с него гредата и да си доправи колибата. Идва един селянин при него, пита го: „Стояне, какво правиш тука?“ „Държа гредата, че ще си направя една колиба.“ „Колко си глупав! Защо я държиш така?“ Той не му казва нищо. Подир малко го запитва: „Можеш ли да ми направиш една малка услуга, да туря за пет минути гредата на рамото ти, аз да си свърша една работа в село?“ „Може.“ И той си турил гредата на рамото. Стоян отишъл в село, а онзи с гредата не мърда, не смее да пусне гредата, защото цялата колиба ще се срути, ще падне върху него. Връща се чорбаджията, пита го: „Какво правиш?“ „Държа гредата.“

Казвам, съвременното положение на гърците е такова – те държат гредата. Е, питам, какво ще спечелят гърците? Като дойде онзи българин, поне го замества, туря колеца си, направя колибата. Трябва да знаем, че в живота има други фактори, други сили, не сме ние факторите за своето щастие в света. Защо? Не сме ние господарите, има други същества в света, по-силни от нас. Един малък народ не може да бъде фактор на своята съдба. Един малък народ може ли да бъде политически фактор за своята съдба? Българите днес може да се влияят от французи, англичани. Защо? Парици им трябват. Икономия. Турците казват: „Който дава пари, ще свири на свирката.“ Парици! И казват: „Без парици нищо не може.“ Сега тия по-големите народи управляват по-малките, а пък зад тия по-големите народи има други фактори, които ги направляват, има други сили, които застъпват и управляват живота им, ако и философите да не се съгласяват с това.

Но казвам, разгледайте философията, историята и вижте кой велик народ е постигнал своята цел досега? Нека се върнем към самата древност. Где е египетският народ със своята култура? Где е Асирия и Вавилония? Велики държави бяха те. Нека дойдем в по-новите времена. Где е Римската империя? Няма да взимам най-новите времена. През всичките времена има една велика сила в света, която движи цивилизацията. Най-първо, виждаме, туй движение върви от Египет, минава през Вавилон и Асирия,

образува една крива линия, идва в Гърция, минава в Рим, после отива във Франция, Германия, Англия. Същата тази вълна се връща в Америка и минава през Русия – от двете страни иска да направи един кръг и после да се върне към своето произхождение, към Египет. Всичките европейски народи се стремят все към Египет. Азия е опорната точка на туй движение.

Сега, казва Господ: „Аз ще му покажа колко трябва да пострада за моето име.“ Да пострада за Божието име, това е идейното вътре в живота на човека. Един човек, който не може да пострада за своите идеи, той не разбира смисъла на живота. Един човек, който мисли, че сам ще може да уреди своя земен живот, това показва, че той не знае какво този живот се урежда от друго място, но не че той ще капне готов от небето. По какво се познава уреждането на живота? Онова дърво, което живее, то цъфти и връзва, дава плод, но то може да съществува. И като изсъхне, и неговият живот бездруго ще се спре.

Има два вида хора. Едни, които страдат – те живеят, цъфтят и връзват. А други, които не искат да страдат, и тогава те бездруго ще изсъхнат. Те може да съществуват, ще забелязват всички промени, без да усещат една болка. Тогава какво ще спечелите? Няма ли да бъдете подобни на онзи гръцки зидарин, за който се разказва в един митологически разказ, че се качил на стената на един гръцки храм, за да я поправа, но паднал и си счупил крака. Занесли го у дома му, той се подпушил, разгневил се на Зевса и казвал: „Аз мислих, че ти, който си създал света, си един умен Бог, но откак паднах, видях, че не си направил тъй умно света. Ти този свят трябваше така да го направиш, че хората да не си чупят краката.“ Цяла седмица той викал против Зевса. Явява се най-после Зевс и го пита: „Какво искаш?“ „Искам да поправиш крака ми и да суспендираш този закон за падане на телата.“ На втория ден той бил здрав. Качва се пак с чуковете си горе на стената на Зевсовия храм, за да довърши работата си. Вдига чука, иска да забива гвоздеите, с които работи, те не се помръдват. Вдига инструментите си и като замахва с тях във въздуха, тъй остават, не се помръдват. Най-после се разгневил, хвърля чука – той увисва във въздуха, изхвърля гвоздеите, всички инструменти – всичко увисва във въздуха. Хвърля се и той да вземе чука от въздуха – и той увисва. Седи той така един-два дни във въздуха, най-после казва: „Какво е това нещо?! Какво е това безобразие?! Не мога да отида при жена си, гладен ще умра.“ „Е – казва Зевс, – искаше да изхвърля този закон, който причини счупването на крака ти. Той е изключен. Ти можеш да седиш сега във въздуха и кракът ти ще бъде всякога здрав.“ Зидарят казал: „Е, сега виждам, че първото е по-хубаво от второто.“

Да страдаш, подразбира, че трябва да спуснеш своите корени долу в земята, да работиш. Да мислиш, значи да пуснеш своите клони горе във въздуха. Да страдаш, значи да имаш противоречия, противодействия, но същевременно ще придобиеш една опитност за онези велики закони, които регулират живота. Един ден тия противоречия, които сега съществуват, може да ги избегнем. Сега някои питат може ли да преминеш пропастта, без да паднеш в нея. При сегашните условия не може. Птицата може да премине през пропастта, без да падне в нея, макар че тя не седи по-горе от човека. Тя може да премине през една река от единия ѝ бряг на другия, без да е по-разумна от човека. Обаче един ден, когато човек научи тия закони, когато ще може да владее всичките свои клетки, да разширява тялото си, да го разпръсне, да премине всичките пропасти, и после пак да събере тялото си отново. Най-после чрез волята си той ще може да го повдигне и във въздуха, ще може да мине и през океани и най-после ще може да мине от земята до слънцето.

Казвам, човек може да отиде и до слънцето. Как е възможно? Да, за невежия не е възможно, но за умния е възможно. Има адепти в Индия, които правят това – отиват до слънцето. И който отиде до слънцето, сърцето му престава, пулсът му спира. Е, какъв е признакът, че сърцето му спира? Ще кажете: „Може ли човек да живее, след като спре сърцето му?“ Може, разбира се. Аз ви питам. Когато човек първоначално се зараждаше, човешкото сърце биеше ли? Не. Ако вие разглеждате човешкия зародиш, ще забележите, че биенето на сърцето и дишането са последен процес. Значи дълго време, докато човек се оформи в утробата на майка си, той не диша и сърцето му не бие. Сърцето на майката и дробовете на майката изпълняват тази функция, но като поиска да стане независим, той излиза от утробата на майка си, и тогава сърцето му почва да бие и дробовете му да дишат. И той започва един разумен живот. Онзи закон, който е накарал сърцето да бие, този същият закон и сега съществува. Ти можеш да спреш за половин час биенето на сърцето си и да кажеш на туй сърце след половин час пак да почне да функционира. Защото туй сърце бие поради онзи жизнен ток, който минава през него. Обаче ти можеш да изместиш този ток, и сърцето ти пак да спре. След половин час пак да пуснеш тока, и сърцето ще почне плавно, постепенно да бие. Това са въпроси, които се отричат от съвременната наука, обаче за в бъдеще тя ще ги признае.

И Господ му казва: „Аз ще му покажа колко има да пострада.“ На какво отгоре? За името му. Най-великото нещо, най-реалното нещо в света, то е името. Ти, като имаш някой възлюблен, някого, когото обичаш, ще му туриш най-красивото име. И ако вие искате да разбирате нещата, трябва да ги обичате. Без обич никаква наука не можете да имате вие. В изкуствата, в музиката, в носията – във всичко трябва да имате обич. Запример някой мъж иска жена му да се облича хубаво. Накарай жена си да те обича, и тя ще се облече хубаво. Той иска къщата му да е чиста. Накарай жена си да те обича, и никаква паяжина няма да има. Погледни къщата си и виж има ли паяжина и по това ще познаеш дали те обича жена ти, или не. Щом остане тук-таме паяжина, любовта ѝ на 10–15 е спаднала.

Някой казва: „Как да позная дали жена ми ме обича, или не?“ Казвам: „Виж, прегледай стаята си дали има паяжина няколко пръста и ще познаеш докъде е останала любовта ѝ.“ По някой път аз познавам дали някой мъж и жена се обичат. „Как, ясновидец ли си?“ Да. Като вляза в къщата, гледам има ли паяжина, или не. Казвам: „Тия хора се много обичат.“ „Как позна?“ „Два пръста паяжина има в къщата им.“ Не само по паяжината. И други работи има, по които познавам дали се обичат, или не, но не ги казвам. Паяжината е най-малкото. Запример, когато жената обича своя мъж, тя ще си избере един такъв цвят, какъвто той обича, за да не го нервира. А когато не го обича, той иска спокойствие, а тя ще си избере червен цвят рокля, ще си тури червена шапка. Той, като влезе и я види така облечена, веднага кипва: „Махни този цвят!“ „Не! Този цвят аз го обичам.“ Защо да не тури синия цвят, този небесния? Казвам, философията е там, че тя не го обича толкова, обект на нейната любов не е той.

Е, откъде произтичат тия несъобразности? Най-първото педагогическо правило, което трябва да имате всички без разлика, без изключение на мъже, жени, деца, братя, сестри, свещеници, учители – всички ние трябва да искаме нашият приятел най-първо да люби Бога. Жена ти да люби Бога, този Бог, който е не само светлина отвънка, но и светлина отвътре – живата светлина, която трябва навсякъде. Тя него трябва да обича. Люби ли него, и тебе ще люби. Но поискаш ли ти да станеш обект на жена си, то знай, че си развалил своето щастие. Ами че за да бъдеш ти обект на жена си, трябва да обичаш, да

разбираш нейната душа и да бъдеш толкова внимателен, че с нищо и никога да не накърниш нейните чувства. Разбирате ли вие? Някой казва: „Душата на жената била дълбока.“ Да, дълбока е душата на жената, дълбока е и душата на мъжа. В какво седи тази дълбочина?

Следователно обектът на нашия живот най-първо трябва да бъде страданието. Аз считам като геройство на съвременните хора туй, да издържат страданието. И питам съвременните хора тъй: „Ти готов ли си да страдаш?“ „Не искам да страдам.“ Тогава мъжът ще я постави на най-страшните противоречия, които могат да изпъкнат в нейния съвместен с него живот. Той да ѝ каже: „Представи си, че един ден аз може да те оставя, може да се влюбя в друга някоя жена, може един ден да стана цял демон.“ Изобщо той трябва да изнесе пред нея най-черните страни на живота, а тя да му каже: „Каквото и да е, аз само тебе обичам.“ Тогава, като ѝ представи тия неща в отрицателна смисъл, след като ѝ чете тази молитва, и ако тя се съгласи на всичко, тогава и двамата са на правия път. А ако почнат да си гугуцат още първоначално, да си обещават хубави работи – тя да обещава, той да обещава, те са на кривия път. Те трябва да започнат живота си без пет пари. Страданието в нас, и то е една неорганизирана сила в живота. И докато организираме тази сила, докато я турим в действие, тя ще произведе в нас известни резултати. Туй е философски казано. Ако можем да издържим на тия противоречия в живота, ние имаме Божествената любов.

Сега в съвременния живот ние вярваме, че Бог е идея заради нас. Питам тогава, Бог, който е толкова съвършен, който е всемъдър – нека кажат тия съвременните религиозни хора защо Господ е допуснал всичките тия противоречия. Да опита нашата любов. Казва Господ: „След като ви дам най-ужасните страдания, можете ли да ме обичате? Ако ме обичате, това е истинската любов. Защото, ако ви дам най-големите блага и ме обичате, това е естествено нещо. Ако всеки ден ви правя услуги и ме обичате, това е в реда на нещата.“ Така е и в природата. И сега Господ по същия начин постъпва, противодейства на нашите желания. На някоя жена ще даде един мъж, той ще се разболее и ще умре. Ще ѝ даде четири-пет деца, всички ще измрат. Казваш: „Искам да се осигуря, да се ожения, да не остана кукувица в този свят.“ Е, ожениш се и след като народиш четири-пет деца, умре мъжът ти и децата ти, и пак останеш кукувица. Казваш: „Не искам кукувица да бъда.“ А пак останеш кукувица.

Питам тогава, где е неговата любов? Земята не е място на любов, земята е място само на изпити, т.е. ние можем да живеем на земята и едновременно да имаме Божественото състояние на рая, онзи Божествен живот, щастливия живот, а може да изпитаме и най-ужасните страдания. Значи едновременно можем да сменяме тия състояния – от мене зависи това. Някой път мога да преувелича нещата, да имам известни илюзии. Онзи, който разбира законите, може да се справи лесно с тия страдания. Онзи, който обича, който разбира моя закон, аз трябва да му покажа всичко, каквото има да пострада заради моето име. Ако вие нямате желание да пострадате за великото Божие име, ако вие не сте готови да пострадате за тази любов, в какво седи вашето достойнство? В какво седи моето достойнство, ако не съм готов да пострадам за туй великото?

Сега някои ще кажат, че аз живея за българския народ. Вие българския народ като една колективна единица виждали ли сте го? Този голям орех, събран в черупката на един орех, виждали ли сте го? Като кажа, че един голям орех може да се събере в една черупка, някому това се вижда протиеестествено. Значи един цял народ може да се събере вътре в своя узрял зародиш – в една черупка. Вие виждали ли сте как се

представлява българският народ в невидимия свят? Ще кажете: „Как? В другия свят има ли български народ?“ Има, разбира се. И в другия свят има български народ. И там си имат своя политика, и там спорят, и някой път оттам заповядват на българския народ тук, на земята, дават му директиви.

Следователно народите, това са удове на този велик Божествен организъм. Но съвременните хора не схващат тъй нещата. Ние, хората на земята, на какво сме удове? Защо искаме да сме щастливи? Туй наше щастие трябва да обуславя нашия бъдещ живот. Каква е идеята? Ние искаме да живеем за в бъдеще, да схванем онзи велик съзнателен живот. Ние още не сме живели. Ако в моето съзнание биха се наредили тия четиристотин хиляди форми, през които човекът е минал, както съвременната наука показва тия форми, като започва от най-нисшите и стигне до най-висшите животни, и ако започва във всяка една от тия малки микроби своя съзнателен живот, аз виждам, че тия форми са ограничаващи за развитието на моето съзнание да добие то разширение. Затова искам да мина от една форма в друга, да мина в по-благоприятни условия. Сега тази форма, до която сме достигнали, не е последната. Ами ако ви кажа, че има още тридесет и пет милиона форми? Знаете ли каква култура седи в тия тридесет и пет милиона форми, какви гигантски умове има? През тия форми човешката душа трябва да мине, да се разшири. Всичко това има смисъл, съставлява задачи на съвременната наука. Направете опит. И тъй, през четиристотин хиляди форми човек е минал, има още тридесет и пет милиона форми, през които трябва да мине. Казвате: „Има ли смисъл животът?“ Има, има, сега сте още в предисловието на живота си. И когато дойде страданието във вас, вие се спрете и си задайте въпроса, кажете си: „Господи, искам да ми покажеш в какво трябва да пострадам за твоего име?“ Спрете се и се запитайте: „За какво страдаме?“ Страдате за Господа. Тъй като е, имате обект. Ако ние сме в състояние да страдаме заради Господа, ние разрешаваме едновременно въпроса принципално и по същество, и по форма, и по съдържание, и по смисъл. Ако у нас не е залегнал този принцип, по никой начин не ще можем да го разрешим.

Запример как можете да докажете, че някой ви обича? Можете ли да ми дадете диагноза по какво познавате, че ви обича? Мъж ви ви обича. По какво познавате това? Не искам да хвърля ни най-малко сянка, но питам какви са външните признаци, по които се познава истинската любов. Истинската любов се познава по следущия начин. Когато аз съм беден и отида при приятеля си, който има хиляда лева, и му кажа, че имам нужда от пари и той извади кесията си и ми даде. Когато кажа, че моето палто се е скъсало, и той извади своята дреха и ми я даде, когато той сподели с мене своята дреха, своето легло, това е признак на любовта. Докато тъй постъпваш, това е признак на онази идеалната любов. Постъпваш ли другояче, това не е истинската любов. Дотогава, докато аз жертвам всичко за онзи, когото обичам, моята любов е нормална и Божествена. Обърна ли другия лист на нещата, тя не е Божествена.

Сега не е въпросът в това, да дойде някой да ми чете молитва, че знаеш ли какво е писано в Евангелието. Ако тъй ми говори, и той няма никаква любов, и аз нямам никаква любов. Аз ще спра, по никой начин няма да ме застави да жертвам нещо. Аз зная много по-добре от вас какво е казал Христос. Аз зная това, което вие не знаете. Туй, което е писано от това, което е говорил Христос, това е само една микроскопическа част, защото църквата не изнесе тия другите неща, които е говорил Христос. Защото и туй малкото, което е изнесла, не им приляга. Казва се там: „Ако имаш две ризи, дай едната на сиромасите.“ Казвате: „Е, то дотам не сме дошли.“ На друго място: „Ако те ударят от едната страна, дай и другата.“ „Е, дотам не сме

стигнали.“ Туй са малките работи, но по-страшни работи има. Страшни, но благородни работи има. Страшни работи има, но за героя, за безстрашния човек. Виж, онзи, героят, безстрашният човек може да се качи на своя аероплан и да се издигне пет-шест километра нагоре, а онзи страхливият, той ще изгуби своето съзнание. Е, тогава ще има друго доказателство дали момъкът или момата, които ще се женят, ще бъдат герои за живота. Онзи момък, който иска да се жени за някоя мома, нека я качи на аероплана си и ако още на първия километър изгуби съзнанието си, да се не жени за нея. Ако се качи с него на височина до пет километра и не се уплаши, а каже: „Стоянчо, хайде да направим още една разходка на височина седем, осем, девет, десет километра“, тя е другарката, с която той ще може да споделя. Същото и с него – ако той още на първия километър изгуби съзнанието си, тя да не се жени за него. Не е само този въпрос. Ние трябва да се изпитваме. Целият живот не е нищо друго, освен че Господ всеки ден ни изпитва сърцата и умовете. И за да ни даде Царството Божие, за да ни въведе в истинските блага, трябва да ни изпита. Той е ял нашата попара. Четете там, в Библията, един стих: „Господ, като направил човека, разкалял се.“ Ял е попарата им. И сега ги е турил на едно менгеме и казва, че ще преминат през всичките сита. И като ги изпита, тогава ще ги тури в своето царство, ще им даде сила, знание, мъдрост, да може да управляват света.

И казва се за апостол Павла. Апостол Павел отиваше да бие, но Господ заповяда него да бият. Удариха му три пъти по тридесет и девет и той написа много хубаво послание, в което казваше: „Братя, не си отмъщавайте!“ По-напред казваше: „Огън, страдания на тях!“ Но като му удариха три пъти по тридесет и девет, казваше: „Братя, не си отмъщавайте. Казано е, че отмъщението е мое, Божие, но вие живеете по любов!“ Той разбра какво е, като се ударят тридесет и девет, разбра страданието и оттам написа онова хубаво описание за любовта. Пише в 13. глава в Първото послание към коринтяните: „Любовта дълго търпи, благосклонна е, не завижда, не безобразства, не дири своето си.“ Много хубаво послание, дойдоха му нови мисли. Но кога дойдоха? Колко страдания не мина апостол Павел, докато дойдат тия нови мисли. Та сега и ние – и млади, и стари – всички ще минете през страданията. Не си правете илюзии, че ще ги избегнете. Някои казват: „Да дойдем между вас.“ Да, елате. Като дойдете между нас, ще страдате, но ние ще ви научим, ще ви обясним как да страдате, как да пренасяте страданията.

Казват: „Каква е разликата между нас и вас?“ Няма разлика, само че ние страдаме и знаем защо страдаме, а вие страдате, без да знаете защо страдате. И ние имаме страдания, но ги понасяме съзнателно и с радост, знаем, че този закон е неизбежен, не можем да се освободим от него. Ние, като сме дошли на земята, знаем, че ще дойдат тия страдания и ще страдаме. Сега мнозина се спират и казват: „Туй е лесно, но в живота е мъчно.“ Мъчно е, разбира се. Всяко едно учение, което не се прилага с правила, то е мъчно. Онзи художник, който рисува своята картина, той трябва да знае как да я нарисува. Онзи велик цигулар трябва да знае как да свири. Ако той знае как да свири, и за в бъдеще ще знае това изкуство. А на вас, като ви проповядвам страданието, вие и в миналото сте страдали, вие сте учили туй изкуство, не е за първи път. Вие сте страдали, страдали, казвате: „Побелели са косите ни от страдания.“ Щом са побелели косите ви, вие сте гениални хора.

И в Евангелието, там Йоан пише: „Видях дванадесет старци, на които косите са побелели.“ Той вижда и Господа с бели коси. Той показва онази опитност, онази велика любов, която е направила косите им бели, по-бели от сняг. В сегашния живот, като

побелее някому главата, казват: „Той изфирясва вече, отиде вече. Той не е човек за работа, не го бива за това-онова.“ А кои са за работа? Хората с черните коси. А с черните очи не са ли? Хората с черните очи – тия, които изгарят. „Сърцето ми изгоря“, казват. А хората със сините очи? „Студени – казват – като лед.“ Какво означава това? Не са виновати очите. Има нещо съществено в човешката душа и трябва да се разбере. Най-първо любовта трябва да се изяви чрез закона на страданието. Можеш ли да издържиш закона на страданията, ще дойде още по-големият – законът на радостите. И ако тях издържите, ще дойде законът на истинския смисъл на нещата. Трябва да минете тия две положения – най-голямата скръб и най-голямата радост, и след това ще разберете вътрешния закон на истинския смисъл на живота. Най-после ще дойдете до онова блаженство, до онзи Божествен покой на нещата, както индусите го рисуват, гдето всички неща тъй хармонират, че не може да се изрази с човешки език. Господ казва: „Аз ще му покажа все, що има, да пострада за името ми.“

Сега в туй страдание човешката душа трябва да се повдигне. Много пъти, виждам, някой паднал духом, така навел главата си. Защо си навел главата? Или къща си няма, или са го изпъдили от къщата? Какво ще се прави сега? Стая няма, пари няма, няма кой да го подкрепи. Ако между всички българи, ако между всички хора би се вложил този принцип – всички хора да се съгласят да страдат заради това име, да го почитат, жилищният въпрос не би ли се разрешил? Би се разрешил деветдесет и пет процента, а само пет процента би останал неразрешен. Всички, които вървим в това униние, искаме други да тръгнат пред нас и да страдат всички заедно с нас. Не, скрийте се дълбоко във вашите страдания, даже никой да не ги подозира. И в най-големите си страдания старайте се да бъдете тихи и спокойни в душата си. Туй не е лесно изкуство – да страдаш вътре в себе си и да се покажеш спокоен. Туй е едно от великите изкуства – да страдаш и да кажеш: „Не съм само аз. Има милиони хора, които страдат едновременно с мене. Като страдам аз, сега един вол се продава, главата му отрязват, едно агънце колят, жена и мъж се карат, някой друг си счупил крака, друг си пукнал главата – цял свят страда заедно с мене. Моите страдания са нищо пред техните.“ Туй е външният смисъл на страданията. След туй идват други – моралните страдания, още по-страшните, по-ужасните страдания. Там е Божествената радост.

След тия страдания идва един светъл живот на безсмъртие. Казва Господ: „След като минете тия страдания на тридесет и пет милиона градусния огън, след тях идва този светлият живот, гдето няма смърт.“ Казвате: „Защо страдат хората?“ Знаете ли колко се радват ангелите на тия страдания. Ти си прекарал една лоша, тежка нощ, съмняваш се в жена си и си страдал толкова много, че главата ти побеляла, а в туй време страданията ти са тъй свързани с духовния свят, че от тия страдания се образувала една череша. Ангелите взимат от този плод и казват: „Колко е сладък този плод!“ Ти казваш: „Горе съм сладък, но долу в корените – аз зная.“ Ангелите се радват, опитват този плод и казват: „Колко е сладък този плод!“

Следователно нашите страдания имат дълбок смисъл. Когато ние страдаме долу, на земята, ангелите горе се радват. Един ден и ние ще опитаме същото положение, ще опитаме тази философия. В туй време, когато вие опитвате тия сливи, череши, всички плодове и казвате: „Колко са сладки!“ – други някои страдат. Тогава има ли смисъл страданието? Има. Всички плодове са израз на велики страдания вътре в живота. Всичкият живот, всичкият хаос, всичко красиво и възвишено, което е една идея заради нас, е смисъл само на страданието. Туй съвременните хора не могат да го схванат и затуй всички не могат да страдат. Има някои, които живеят по-долу от нас, и те страдат.

Ние се радваме от техните страдания. Други пък – ангелите, се радват от нашите страдания. И ангелите страдат. Над тях има други същества по-висши, които се радват на техните страдания. Над всички страдания Господ се радва. Той е глава на всички. А струва си човек да мине от една по-нисша скръб в едно по-висше страдание и оттам – в една по-висша радост. Да страдаш съзнателно, да знаеш, че твоето страдание един ден ще причини голямо благо в света.

Казва Господ: „Ще му покажа все, що има, да пострада за името ми.“ И сега това е великото име Божие, което трябва да бъде вътре във вашите умове, вътре във вашите сърца. Туй великото, Божественото име, то е смисълът на нашия живот. Само така може да бъдете герои, само така може да бъдете възвишени, разумни същества, само туй е името, което може да ви въздигне. Туй е името, което може да направи за в бъдеще мъжете и жените идеални мъже и идеални жени. Туй е великото име, което може да свърже хората да живеят заедно. И когато аз дойда между вас, не да ме гледате тъй подозрително, изпитателно, а в моето сърце, в моя ум да няма двусмислени чувства и мисли и да бъда тъй полезен за вас, както на себе си, да бъда тъй благороден в постъпките си към вас, както към себе си, да бъда тъй внимателен към себе си, както към вас. Навсякъде във всяко отношение да вложа този закон: както искаш да постъпват спрямо тебе, така да постъпваш и ти спрямо другите.

Сега Господ говори на Анания, а пък аз говоря на вас. Господ казва: „Ще им покажа колко трябва да пострада заради моето име, за да ги направя известни.“ Сега аз не ви проповядвам някое особено учение. Друг път ще ви проповядвам друго нещо. Сега ви говоря за смисъла на страданието вътре в живота. Ние сме дошли пред една фаза на живота, гдето се натъкваме пред най-интензивни страдания. Туй е завършване на тази еволюция. И сега виждаме брожение навсякъде, целият свят е потънал в едно оскъдно състояние, затова има две реакции. Всички хора от страдания тичат да се утешават, отиват в концерти, театри, забавления. Не е този истинският път за утешаване от страдания. Онези, които имаме туй разбиране, туй съзнание, ще минем този рът на страдания. И знаете ли как ще се минат тия страдания? Една млада българска мома се оженила, но не ходила на чешмата за вода. Завалил силен дъжд, а да отиде да донесе вода, ще си накваси дрехите. Рекла си: „Е, като дойде наш Стоян от нивата, той ще донесе вода.“ Идва си Стоян от нивата, мокър, уморен, пита жена си: „Има ли малко водица да се стопля?“ „Не, чаках те да се върнеш от нивата. И тъй си наквасен от дъжда, да отидеш на чешмата.“ Той взима един котел с вода, залива я и ѝ казва: „Сега вече и ти си наквасена, можеш да отидеш на чешмата.“

Не, всички ще се наквасите. Който не е наквасен, и той ще се накваси. Ако мислите, че ще останете ненаквасени, лъжете се. Няма да остане никой от вас ненаквасен, и ще отидете на чешмата за вода. И сега се лъжете още. Казвате: „Гледай да се осигуриш в някоя банка.“ Как ще се осигуриш? Утре ще дойде попът с кандилницата. Где са руските милионери, где е руският двор сега? Една династия от две хиляди години – толкова силна, къде са тия великите князе и княгини? Отидоха като в един магически сън. Где са руските дворяни? Не, има нещо в света велико, страшно. Казва Господ на славяните: „Ще ви покажа все, що има, да пострада за името ми.“ Ако можете да пострада заради моето име, само тогава ще ви поверя една велика истина, но аз ще ви изпитам ще можете ли да преживеете тия страдания.

Сега аз ще направя едно такова сравнение. Когато се яви Христос за пръв път в света, дойде между евреите, каза им: „Можете ли заради мене да работите за Царството

Божие?“ Евреите казаха: „Ето, разпнете този нехранимайко!“ Дойде в римското царство. „Можете ли да работите заради мене?“ Създадох му там инквизицията. Дойде най-после при англо-саксонската раса: „Можете ли да работите заради мене?“ Казват: „Ние не сме като евреите и римляните. Ние ще работим, но пари искаме.“ „Нали искате, ще ви платя.“ И те днес за това работят. Сега идва при славяните. Те седят с мотиките си, на последния час са. „Искате ли да работите заради мене.“ „Искаме да работим.“ „Идете да работите, да видите какво ви се пада.“ Страдание. И сега казват: „Ние, славяните, сме родени за какво? За страдания.“ И след като минете страданията, тогава ще дойде вашата заплата. Не се знае какво ще даде Господ. Ще даде нещо ново, но трябва да се мине през това велико страдание.

И следователно сега съвременните хора казват за нас: „Откак дойдоха тия хора, донесоха страданията.“ То и без нас ще дойдат страданията. Преди нас нямаше ли страдания? И без нас, и с нас ще дойдат страданията. Един велик закон е това в природата. Като дойдат страданията, нашите души ще могат да се развиват и само така ще можем да научим онези велики, тънки загадки на душата.

Сега готови ли сте всички да страдате? Тогава няма да ви мръдва дъската. Сега всички хора подлудяват от страдания. Считайте, че всичко онова, което трябва да ви се случи, всичко съдейства за добро. Писанието казва тъй: „Всичко съдейства за добро за онези, които любят Господа.“ И следователно този принцип трябва да залегне дълбоко във вашите души, във вашите умове, във вашите сърца, във вашата воля. В каквото и положение да сте, да носите страданието мъжки. Само така, по този начин ще може да се съградят домовете. Защото, като обичаш мъжа си, ще има и ястие сготвено, ще бъде облечен, всичко закръпено и зашито. Така и мъжът като обича жена си, всичко ще има. А сега само спорят. Мъжът носи документи, казва: „Знаеш ли какво ми обеща?“ Аз казвам, ние не се нуждаем от обещания, а от изпълнения. Не е въпросът в обещанията. Казвам, има някои хора бързи за обещания, мудни за изпълнения и някои – мудни за обещания, а бързи за изпълнения. Аз казвам, бих желал всички да сме бързи на изпълнения, а мудни на обещания. А сега? Ние сме бързи на обещания, мудни на изпълнения. Аз това, аз онова. А като дойде да изпълним, чакай, не му е времето. А като обещаваме, времето му е.

Нека най-първо да мислим, да не обещаваме много, но обещаем ли веднъж, да бъдем бързи в изпълнението. И Писанието казва тъй: „Господ не благоволява в онези, които обещават и не изпълняват.“ Малко обещавай, изпълни го.

„И аз ще му покажа все, що има, да пострада за името ми.“ И действително апостол Павел геройски изпълни, той издържа всички обещания и по всички правила се научи да страда. И после казва: „Пътя опазих и сега вече ми остава венец на живота онова великото и дълбокото разбиране на живота.“

Та бъдете сега всички смели и решителни, най-първо, да посрещнете страданията, не страданията, които вие си създавате, а страданията, които ще ни се наложат по закона на необходимостта. И за всички тия страдания всички трябва да бъдете благодарни. Не философствайте защо и за какво. „За добро е“, кажете. Нищо повече.

„Бог е любов“

Неделна беседа 20 май 1923 г., неделя, 10 часа

Зная, че Исуса разпятаго търсите

„А ангелът отговори и рече на жените: Не бойте се вие, защото зная, че Исуса разпятаго търсите...“ *Матей 28:5*

„Отче наш“

„Изгрей, изгрей ти, мое слънце“

Ще прочета 12. глава от Посланието към римляните. Ще говоря върху 5. стих на 28. глава от Евангелието на Матей: „А ангелът отговори и рече на жените: Не бойте се вие, защото зная, че Исуса разпятаго търсите.“

Всяко начало има свой край и всеки край има своето начало. То е един парадокс. Що е началото?

Началото, това е проявление на битието, не на това, което не е било, а на това, което е било и се проявява: Това е начало само за нашето съзнание – подразбирам в ограничена смисъл човешкото съзнание. В момента, когато ние съзнаем нещата, които са около нас, те са начало, а край – когато туй проявеното вече ние го схванем в себе си и го приложим в живота си. Не че изчезва, то е наше вече и туй, което в началото е станало наше, то е в наше разположение.

Следователно всеки един край включва туй, което ние сме придобили. И всякога ние трябва да се радваме за края, защото в края на училището ученикът излиза с един диплом и го носи в себе си. Туй е краят, завършва се с този край. Не че това е край, но с този диплом той влиза в обществото, навсякъде може да си отвори път. Главата, която човек носи със себе си, е един край. На какво? На едно начало. Краката не са още един край. Краката сега са още едно начало, но главата е един край на един завършен живот от милиони години. Тя е една крива. Значи тази глава е един край, в наше разположение е тя. И тя е единственото нещо, което отличава човека.

Сега, какъв е стремежът на човешката душа? Всички имат смътни понятия за душата. Душата физически не може да се разбере. Тя е една същина, която може да се опита.

Единствената реалност сега в света, достъпна за нашите чувства, за нашия ум, това е душата. Духът е нещо непонятно за нас, той е нещо смътно. Сега който и да е философ как ще определи духа. Ама той ще каже, че духът е нещо трансцендентално, че това-онова. Не, това са само думи. Какво означава една дума сама по себе си. Ако ви накарат да определите какво означава думата „любов“, как ще я определите. Ако ви зададат този въпрос, как ще отговорите? Макар че изпитвате любовта, че усещате нещо приятно под лъжичката, но любовта не е усещане. Някой казва: „Аз имам любов.“ Да,

но любовта изпълва душата и когато влезем във връзка с нея, тя изпълва всичко, влиза във връзка с цялата вселена. В нея няма нищо глупаво. Мислиш правилно, чувстваш правилно, действаш правилно. Това е любов. Престанеш ли да мислиш правилно, да чувстваш правилно и да действаш правилно, никаква любов няма. „И ангелът среща жените...“ Кой ангел? Той е ангелът на любовта. Казва: „Зная кого търсите. Онзи разпятия човек.“ Кой е той? Ешуа, Исус. Криво е предадено неговото име. Вие, казва, търсите човека на любовта, той е бил мъртъв, сега е жив. Допреди Христа всички са били под закона на смъртта, любовта не е могла да се прояви. Даже и в сегашно време хората, като говорят за любовта, всички не я разбират. Где е любовта, братя и сестри? Малко обида на учениците – и вие сте готови да изхвърлите от устата си, колкото нечистотии могат да излязат. Не че го искат, но от преизпълване на сърцето си говори човек. Някой път аз ви обиждам, за да видя каква е любовта ви. Натисна малко този мехур, за да видя какво ще излезе. Когато вземете ябълката, понатиснете я, да видим какво ще излезе. Сладчина. Като бутнете една змия, какво ще излезе? Отрова. Като бутнете една бомба, какво ще произведе? Смърт.

И ние се радваме сега запример, че става преврат. Не се радвайте на преврата, защото ще замязате на онзи турски хамалин, който взел билет от лотарията, лотариен билет, и случило се, че на лотарията се разигравал един голям английски параход, който се паднал на този хамалин. Досега хамалинът бил щастлив, но когато го въвели вътре в парахода, той казал: „Това мое ли е?“ „Твое е“ – му казват. И той полудява. Турете днеска който и да е човек на власт, и ще видите, че той полудява. Този човек, който довчера е бил благ и добър с всички, вземе ли властта, почне да дава този под съд, онзи под съд, почне да подозира всички наоколо си, смразява се с цял свят. Защо му е този параход, който може да го смрази с всички хора в света? Казвате: „Е, аз да имам един параход.“ Защо ти е този параход, който може да потъне сред океана? Каква полза от него? И ти да потънеш с него. Защо ти е този параход?

Дълбокият смисъл на живота се крие другаде. Казва се в стиха: „И ангелът рече на жените...“ Не казва на мъжете, на жените казва. Ще кажете вие: „А, на жените.“ Защо на жените? Най-първо Бог говори на сърцето. Бог казва: „Сине мой, дай си сърцето.“ На сърцето говори. Жената сърцето ли е? Всеки един мъж или жена има сърце. Най-първо туй невидимото, туй вечното почва да говори на сърцето. Значи него търсите вие. Кого? Любовта търсите вие, проявената Божия любов. Сега как мислите вие, какво е любовта? Някой казва, че любовта е един лъч. Не, любовта не е един лъч. Всеки един лъч има свое начало и свой край, а любовта няма никакво начало и край. Любовта се проявява навсякъде, тя прониква и обхваща всички неща. Тя никога не се отлъчва, нито се измъчва, нито се отлъчва, нито излиза, нито влиза. Някой казва, че изгубил любовта си. Не, не се лъжете. Онзи, който казва, че е изгубил любовта си, никаква любов не е имал. И онзи, който казва, че е придобил любовта си, никаква любов не е имал. Не е любовта, която може да се придобие. Светотатство е да казваме, че придобиваме и изгубваме любовта си. То значи да придобиете и изгубите Бога, който не е собственост.

Аз говоря на учениците, които мислят, че имат дълбоки философски разбирания. Онзи, който мисли така, той е далеч от схващане дълбочината на Царството Божие и онези ангелски мисли, които могат да се схванат с ангелски умове, а не с тия умове, които вие имате. Бога не можете нито да го придобиете, нито да го изгубите. Как ще придобиеш туй, в което ти живееш, и как ще изгубите туй, в което си ти? Може ли? Где е философията тогава? Казва се: „Изгубих.“ Какво си изгубил? Ти си вътре в Бога. Как ще го придобиеш? Не може да го придобиеш. Как ще го изгубиш? Не може да го

изгубиш. Туй, което ние наричаме придобивка и изгубване, то значи, че си дошъл в съгласие с Бога, нагласил си се с Бога, придобил си го. Изгубих го, то значи, дошъл си в разногласие с Бога, т.е. изгубване на онази връзка, която сега съществува.

Сега този ангел среща жените. Той ни среща и днес. И аз зная какво търсите всички вие. Вие търсите някого. Вие не сте щастливи. Кой от вас е щастлив? Аз бих желал да срещна щастлив човек.

Наричам щастлив човек този, на когото душата е пълна с любов. Дигай го, слагай го, запущвай го, откъдето искаш, вари го, печи го – той е като един извор – навсякъде все си извира. Най-после ще те накара да го пуснеш. Той казва: „Ще ме оставиш да извирам.“ Аз не говоря за онези малките изворчета като на малкото кутре, а за онези големи извори, които образуват тия хубави реки, които поят нашите хубави градини и ни дават тия сочните плодове. Това значи да имаш връзка.

Сега, като прочетете някой път 12. глава от Посланието към римляните, вие можете да си направите коментарии върху този стих.

Сега вие имате същността, вие сте в Бога, живеете вътре в него, вие имате начало, имате и край. Край имате, понеже глава имате, мислите. И сърце имате. Слава Богу, значи имате два края. Имате глава, която мисли, и сърце, което пулсира, то е пулсът на целия космос. Във висшата математика има изчисления, които ние знаем. Има известни таблици, в които са направени изчисления как бият сърцата на всички хора. Няма души, на които сърцата да бият еднакво. Много се лъжете, ако мислите, че сърцата на всички хора бият еднакво. У някои хора, след като сърцето направи десет удара, има един малък промеждутък. У други, сърцето след като направи двадесет удара, има един малък промеждутък, у трети – след тридесет удара идва промеждутъкът, у четвърти – след сто удара и т.н. – различни промеждутъци има. А тия междини знаете ли какви са? Това е свързване с цели светове. Някога трябва да има такива промеждутъци, в които движението на сърцето като че моментално спира и всичко остава в един моментален покой, за да можем да чуем една Божествена мисъл, която се предава на душата ти. Щом я чуеш, движението на сърцето пак започва. Значи всичият този шум трябва да престане, за да чуеш.

Следователно според тия съотношения на ритмите тази междина показва с какви светове си свързан – дали с Млечния път, дали със съзвездието или други някой. Тия светове имат различни добродетели, които носят на душата ти в този момент.

Някой път сърцето на някой престава за повече време и те казват: „А, сърцето ми спря, трепна.“ И се изплашват. Не, промеждутък е това. Чакай, спри се, няма нищо. Промеждутък е то, чакай. Било е време, когато твоето сърце не е било. Какво се плашиш? Ти си жив. Този свят, в който нашето сърце бие, то е един начин на живеене. Има хиляди и милиони начини, по които човек може да живее. Туй е хубостта на живота. Бог може да създаде, да преустрои туй сърце и по друг начин. Има хиляди и милиони начини, по които то може да бие. По колко различни начини може да се преустрои? Ние едва сме започнали живота на сърцето.

И казва ангелът на жените: „Аз зная, че вие търсите Исуса разпятаго.“ Ние търсим разпятия, но ние не искаме да се разпънем. Знаете ли на какво мязаме ние? Запитват някого: „Защо сте дошли в София?“ „Имам богат роднина милионер. Осиромашал съм,

та да може той да ми помогне.“ Търси го той. Защо? За да може да вземе нещо от него. Ако този богатият роднина беше беден, никой не би го търсил и дума не би станала заради него, но щом е богат, всички го търсят. И сега този Исус всички го търсят. Мислят, че това е едно благочестие. Но този ангел казва: „Зная защо го търсите.“ Този ангел туря един промеждутък и пита: „Вие готови ли сте за тази любов?“

Аз няма сега да тълкувам думата в лош смисъл. Когато един слънчев лъч падне върху някоя змия, тази змия използва ли този лъч? Не, тази змия е направила отрова от този слънчев лъч и е готова да вземе жертвата си. По същия закон, ако любовта дойде в едно неподготвено сърце, туй сърце ще излее отрова, то е готово да изяде всички. Туй опитват хората от хиляди години.

Следователно ние не търсим онзи наш роднина от любов. Не, ние го търсим от користолюбив, да вземем нещо. И след като си изтъкат платното, казват: „Ритаем ти кросното.“ И окултната школа има такива ученици. Христос имаше осемдесет и двама ученици и един ден по едно съвпадение им казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот вечен.“ И всички изведнъж казаха: „Ние мислим, че тоя учител е от Бога, а той не е на себе си. Ние не можем да го следваме.“ И седемдесет души се отделиха от него. Не е този учителят. Останаха само дванадесет ученици и той ги попита: „Вие искате ли да се отделите?“ „Не – казват. – Учителю, при кого да отидем? Ти имаш думите на живота.“ Числото 12 сборът му е $1 + 2 = 3$. Никъде не могат да отидат. Защото две вълни, като се срещнат, никъде не могат да отидат, не могат да се повърнат назад.

Две същества като изпратят мислите си, тези мисли никъде не могат да отидат. Нашите мисли нямат обратни решения. Такъв е законът в природата. Две чувства проявени, като се срещнат, както в часовника, не могат да се върнат назад по закона на туй сливане. Щом се срещнат те, ще дадат една велика насока, една трета насока.

Следователно числото 3 е един велик закон на проявление на Божията любов. Щом своята мисъл, твоите чувства се съединят с Бога, те ще дадат тъй наречената еволюция, развитие, проявление, въздигане, усъвършенстване, разширение на човешката душа. Туй е човекът, който трябва да разбере, да познае себе си.

И следователно, след като излязоха седемдесетте, това е мъжкият принцип, аз ги наричам твърдоглавите хора, за които се изискват десет години, за да узреят.

Числото 7 аз го наричам числото на твърдоглавите, за които се изискват десет години, за да узреят. Слънцето може да ги грее десет години, нищо не става. Аз употребявам тия думи – след десет години няма да остане глава, която да не узрее. Е, бъдещето не е на числото 7, бъдещето е на числото 3. Ще каже някой: „Защо?“ Защото това число е свещено. Нима костта на един светия е свещена? Тази кост сама по себе си може ли да живее? Като се докосне някой болен до тази кост, може да оздравее, може някой слаб да прогледне, но тази кост не може да прояви своята сила, тя не може да възвърне своя живот, не може да оживее. Тази кост може да направи много чудеса, но тази кост няма сила да прояви своя живот, защото е сама.

И следователно Христос казва: „Тия седемдесетте нека си вървят.“ На другите казва: „Вие тритях, т.е. дванадесетте ученика, искате ли с тях?“ Те му казаха: „Не, ние разбираме закона.“ Нека си отидат те в света, те ще учат своето учение, те ще учат

своите закони. Те са плачещите в света, те са числото 7, те са от седемдесетях, те са множеството, те са, които се бият, те са, които управляват света, които правят тия закони, които бесят. Те са, които казват, че с революция ще се оправи света, че не може по друг начин. Набие жена си, децата си, слугата си, всички. И ние ги наричаме тия културните хора. Аз ги наричам самотните хора. Тъй ги нарича един професор в университета – самото, което лекува хората, а себе си не може да лекува. Да ви докажа, че и в природата е така. Торта може да даде живот на една лоза, на една ябълка, на една круша, на една слива, но на себе си живот не може да даде. Торта не може да даде живот на себе си, но на другите може да даде живот. И ще ми каже някой: „Ние като умираме...“ Да, вие като не можете да живеете, ние ще използваме този живот. Ние ще вземем вашия живот и ще го използваме.

И казва ангелът: „Ние знаем кого търсите.“ Кого? Разпятия човек, най-силния, онзи, който може всичко да направи, който може да осъди брата си. И виждаме, че Христос всичко може да направи. Той казваше: „Аз не мога ли да помоля Отца си да ми прати дванадесет милиона ангели да оправят света? Мога, но аз не съм от тях, не съм от седемте, аз съм от трите.“ И тогава бързо постави гърба си на цяло едно римско царство и казва: „Бийте сега, да видим!“ И започнаха: „Ти си цар еврейски, ти ще оправиш света, спасител на света, туй е срам. Ти ще дойдеш да оправиш света. Ти си дошъл да лъжеш, да разваляш империи.“ „Бийте – казва Христос, – бийте, плюйте, колкото искате, колкото можете. Един път, последен път е това. Втори път не можете да биете и да плюете вече.“ Не само това, но ще му дадем и един кръст, нали е силен. Като му туриха кръста, казаха: „Свърши се с него, този поплювко.“ Поплювко нарекоха Христа и още много по-лоши имена му туриха: „Светът щял да спаси! Дошъл да се препоръчва, че е син Божий, че храм ще съгради в три дни, а един кръст от сто килограма не може да носи. Свърши се с него!“ Заковаха го и казваха: „Слушай, ние имаме един закон в света и такъв като тебе, който не може да мисли, заковаваме го. Да знаеш, като дойдеш втори път в света, да знаеш как да говориш и как да мислиш.“ „Заковете ме, направете всичко, което знаете – казва Христос. – Заковете ме и след туй, вие като направите вашето, аз ще направя моето.“ Започнаха те, събра се тази тълпа: „Хайде де, нали си цар, слез да спасиш себе си. Какво седиш горе, нали си цар. Слез и ние ще повярваме, устата ти бяха много големи.“ „Не – казва Христос. – Този, който се качил на такова дърво, не слиза вече. И аз не слизам от това мъртво дърво. Само от живи дървета слизам. От мъртви не слизам.“ Защо не слиза? Онова растение, което е пуснало корените си в торта, е мъртвото дърво. То трябва да седи, да изсмуче всичките сокове. Този мъртъв живот ще го взема, от него нищо няма да излезе. „От туй мъртвото дърво – казва Христос – ще изсмуча всичките сокове.“ Сега нас искат да ни препоръчат, че навсякъде има свещени неща – и в Индия, и в Америка. Навсякъде има изоставени свещени неща. Те са сила, те са живот, но тия неща сами по себе си не живеят.

И среща този ангел жените. Той ходи сега на земята между хората, знае кого търсите. Сега това не е за ефект. В приложението на Христовото учение вътре има положителна страна. Тази страна е толкова проста.

Човек, за да се домогне до духовния живот, до същността, до безсмъртието, това е един от най-простите методи. Вследствие на тази простота хората не вярват днес. Кажете на когото и да е този прост метод, не може да го повярва. И ще употреба тази проста турска поговорка: „И да го видиш, не го вярвай. И да ти го казват, не го приемай.“ Ние не сме от тези, които да отказваме и да приемаме. Няма защо. Аз съм за онзи велик Божествен закон, който сега действа, в който Бог сега се проявява. Когато дойде някой

астроном, в какво седи неговата астрономия? Той ли създава астрономията? Той изучава онези звезди, които от милиони, милиони години са създавани. Той предсказва, че известна планета ще се яви. Той ли я създава? Не. Той прави човешките умове будни, да се събудят, да видят онова великото, славното, което ще дойде. Когато някой каже, че ще стане промяна, той ли прави нещата? Не, ние искаме само да събудим човешкото съзнание и когато се събуди, да разбере туй, което Бог върши в света. Вашето съзнание, вашите сърца и умове трябва да бъдат будни. И казва Христос: „Будни бъдете!“ За кое?

Сега е време. Сега е най-опасното време. Може да заспите и да останете отвънка, защото този Божествен трен е толкова точен, че само с една минута може да закъснеете. И като станете – няма го вече. Е, питам, ако един човек който е живял толкова милиони години и е прекарал толкова страдания на земята, трябва ли за един такъв момент да пропуснете този трен и да схване туй великото. Ще си прости ли за тази своя немарливост? „Не – казва той. – Сега всички трябва да бъдете будни.“ Че има ли за какво да се съмняваш? Ама еди-кой си не учи право. Отгдето знаеш, че той не учи право? За умния човек всичко е умно, за глупавия човек всичко е глупаво. Умният човек, като му кажете и най-глупавите работи, веднага ще ги размести. Той мяза на онези – има такива даровити художници, които рисуват концертно рисуване. Ти му дадеш най-кривите линии и от тия кривите линии той ще изкара една шапка, едно фустанче, една ябълка, круша и др. Ти му дадеш едно колелце, той изкара нещо хубаво, направи око, уста. Дадеш му някои прави линии, той изкара нос, той е майстор художник. Ти прави, каквото искаш, нищо не можеш да изкараш. Такова нещо е Божественото вътре в нас. Каквото безобразно да направи дяволът, каквото да криви, като дойде Божественият дух, той всичко туй го преобразява и казва: „А, смисъл има в тия неща.“ Туй е великото изкуство. Тази Божествена любов, този разпятия, като дойде, ще тури всичко в Божествена хармония.

Сега много пъти казваме: „Да се любим, да се обичаме.“ Че как ще се любим? Ти можеш ли да любиш някого? „Ние можем да се съберем двама.“ Аз казвам така: „Братко, ние ще се съберем, ще повикаме Господа на любовта и той, като дойде, всичко ще направи. Сега ще се хванем двамата, ще се обърнем към Бога със сърце, ум и воля и като дойде той, всичко може. Не дойде ли той, и проповядвания, и всички обръщения, всички неща са празни. Но дойде ли той, има вече закъснение и животът се изменя.“

„Всички днешни страдания – казва Павел – не могат да се сравнят с всички блага, които ще дойдат, със славата, която ще има да се открие.“ Той е същият закон.

Казвам, когато дойде любовта, страданията, противоречията, терзанията – всичко туй не ще може да се сравни с един любовен момент. Знаете ли какво нещо е един любовен момент? То ще бъде един момент на преживявания, един любовен момент. А то е велико нещо.

Един такъв момент на преживявания, да срещнеш Господа, когато от милиони години очакваш, да го зърнеш и да проникне един лъч от него. Ще бъдете спокойни. Всеки да гледа в себе си. Всеки в себе си. Свободни трябва да бъдем. Когато един гледа погрешките на другото, той го приспива. И когато аз видя, че някой спи, знаей, че друг някой не му праща добри мисли. Пратете му добра мисъл и ще видите, че той ще се развесели. Прати му една добра мисъл. Че как няма да спи, ако аз с двата си пръста му натисна очите. Как няма да спи. Ще спи. Ако аз с ръката си му натисна устата и кажа:

„Говори!“ Че как ще говори. И после казват – на еди-кой си брат не му беше добре, неразположен беше, спеше му се. Да, но еди-кой си брат не му прати добра мисъл: „Зная кого търсите.“

Сега туй усилие трябва на всинца ни, за да турим едни Божествени условия за работа. Този момент... за да може да схванем тази Божествена любов, с която крачка по крачка Бог се приближава при нас. И като се приближи, две неща са фатални. Ако Бог те намери буден, когато се приближи при тебе, ти ще израснеш като едно семенце, ще се развиеш и ще дадеш плод, но ако не те намери намясто, ти ще изгниеш и няма да дадеш плод. Такъв е Божественият закон. На онези, които го чакат, Бог дава живот, а онези, които спят, слизат надолу и вследствие на това изгубват условията. Не че Господ иска това, но вследствие на нашата немарливост слиза в една по-гъста материя, образува се по-голямо търкане, явява се огън. Семенцата, които ще растат при този огън, ще изгорят, ще се развали животът, ще се роди смъртта. Следователно в една по-гъста материя се ражда смърт, а в една по-рядка – живот. Когато човек влезе от по-гъста материя в по-рядка, очаква го смърт, и обратно – когато влезе от по-рядка материя в по-гъста, пак го очаква смърт – същият закон.

Казва ангелът: „Туй разумното, Божественото, на жената, на сърцето...“ Сега нас ни говори ангелът: „Зная кого търсите.“ Кого? И какво трябваше да правят там тия жени? Знаете ли какво трябваше да правят те? Те трябваше да хванат този ангел за ръцете и да му кажат: „Кажни ни где е той, къде е?“ А те се уплашиха. Те трябваше да го хванат за ръцете. Когато ние обичаме някого, хванем майката за ръцете, казваме: „Где е той?“ Така и ние трябваше да хванем този ангел, да кажем: „Кажни ни где е този, когото ние търсим.“ Трябваше да хванем капака с двете си ръце – с любовта и мъдростта, и да му кажем: „Кажни ни где е той.“ И този ангел, като види това усърдие, ще се усмихне, ще каже: „Елате с мене.“ Той ще ни поведе и ще ни покаже пътя нагоре, пътя към него.

„Зная – казва – кого търсите.“

Търсенето е хубаво нещо. В каквото и да е отношение, трябва да търсим. Търсете богатство, знания търсете. По-добре е работа, отколкото лениост. Ние трябва да отворим един нов лист. А сега казваме: „Това не искаме, онова не искаме.“ Не, трябва ни един нов стремеж. Душата трябва да се стреми да реализира каквото да е в този свят. Прав е светът, който търси своето щастие. Ние няма да отричаме тази деятелност на света. Тя е на мястото си. Бог е турил всичко намясто. Да кажем, днес в света става един преврат. Защо? Господ тъй е решил. Стамболийски не е довършил своето образование и следователно Господ го праща да си довърши образованието. Аз го облажавам, отива наново. Той беше на почивка, на ваканция, сега Господ го праща да се учи. Онези, които сега бяха пратени да се учат, те са сега в почивка, от университет ще дойдат, сега тях ще тури Господ. Университет е светът. Едни излизат от университета, други влизат в университета. Университет е то, велик университет. И факултети има. Той е особен. Едни свършват университета, други не го довършват. Свършват само първите два семестъра на университета, а те са осем, има още шест семестъра. Стамболийски е свършил два, след това още два и най-после ще му останат още четири. Пък и вие (Учителят се обръща към тия от стаята) има да свършвате още университета. Пък и вие (към тия, които са на двора) има да довършвате този университет, не само те.

Там, в този университет вие ще намерите разпятия човек, Исуса, там, в този университет вътре. Не само те. Там, в този университет вътре той преподава уроци. И

при най-трудните задачи, при най-тежките изследвания, там ще го намерите, в университета вътре. И казва: „Зная кого търсите.“

И вие казвате: „Кой е виноват?“ Няма виновати хора в света. Това са хора на науката. На Стамболийски ще кажем: „На добър час. Ще свършите още два семестъра.“ На онези, които излизат от университета, ще им кажем: „Вас поздравяваме, радваме се, че свършихте два семестъра.“ Трябва да знаете един закон: насилието ражда насилие, любовта ражда любов, мъдростта ражда мъдрост, истината ражда истина. С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери. Туй е един велик закон: кой каквото посее, таквотъ ще жъне.

Следователно по закона на любовта – без насилие, широка свобода във всичките възгледи за Бога, да оставим душата си свободна. Да мислим за Бога, тъй както намираме за добре. Да не ни налагат никакви символи, никакво верую. Нека ни оставят свой символ, но да го оставят на наше разположение, да го вземем, когато искаме. Нека ни съградят една църква, но да ни оставят свободни, когато искаме, да влизаме в нея, а не – камбаната сега ще бие. По някой път и аз казвам: „В десет часа ще ме слушате.“ Но аз не казвам: „Елате да ме слушате.“ А: „Ако искате, можете да дойдете в десет часа да ме слушате.“ И аз изменям времето. Мога да го изменя с пет минути по-рано или по-късно. Да бъдем свободни и всичко да става по едно вътрешно споразумение, всичко да става по любов. Само тогава няма да имаме недоразумения, разногласия.

В мене има една черта неизменна, по която аз се отличавам от всички хора. Тя е, че аз съм толкова наивен и чистосърдечен, че всеки може да ме излъже. Като ме излъже десет пъти и дойде при мене, и пак приплаче, пак го повярвам. Виждам, че ме лъже, но не се съмнявам, не е в натурата ми – една черта, от която никога няма да се освободя, от веки веков тъй ще си остана прост. Аз виждам – в това отношение няма да се поправа, ще ме лъжат. Казвам, тъй е рекъл Господ. Аз ще се похваля с тази черта, че съм много прост, че може да ме лъжат хората но в мене има една друга черта, че аз никога не мога да излъжа никого. И колкото да се опитвам да излъжа, не мога. Онзи човек, който е толкова прост, че всеки може да го излъже, той не може да излъже никого. Защото, за да те излъжат, ти не си умен човек.

И казвам, хората трябва да добият туй чистосърдечие, не да може всеки да ги лъже. Защо не. Казвам, е, брат ми дошъл, бръкнал в джоба ми, задигнал хиляда лева – няма нищо. Той може да има нужда от пари, жена, деца има, аз нямам. Но пък тия пари не са мои и той има толкова право да ги вземе, колкото и аз. Ама закони имало, че туй-онуй.

Казвам, обществото си има свои закони. Прости трябва да бъдем всички по сърце. Туй трябва да бъде една черта за всички ни. Да се не съмняваме в Бога. Туй проповядвам на всинца ви. Слабата страна на учениците е там, че не искате да лъжете, не искам да ви коря, но някой път дойде дяволът и казва: „Възможно е Господ и той да се измени.“ Не, никога. Невъзможно е вечното, безграничното да се измени вътре в себе си. Невъзможно е. Кой ще принуди Господа? Има едно начало вътре в света, което никога не може да се измени. То е Господ. Не се съмнявайте. Не търсете този Господ извън себе си. Търсете го вътре в себе си и вътре в хората. Вие ще го чувате вътре в душата си. Аз го виждам. Има известни моменти, аз ще ви покажа някой път Господа, да го видите, да видите неговите микроскопически проявления. Затуй ви трябва особен микроскоп. Няма да ги видите като по бял ден. Особен микроскоп има, който може да увеличава тридесет и пет милиона пъти. За моя микроскоп, с който можете да видите

проявлението на Бога, трябва едно напрежение на ума. И като видите тия проявления на Бога, трябва едно напрежение на ума. И като видите тия проявления на Бога, казвате: „А, каква радост настана в душата ми.“ Там вътре, в невидимото, в тия дълбочини на битието, Господ работи тайно в човешките сърца и в човешкия ум. Той работи във всяка една клетка отвътре и поправя, поправя. Той поправя всички тия охкания в света и един ден всичко туй ще го докара в ред и порядък. И казва: „Не бойте се.“ „Ама, Господи, много ме боли.“ „Почакай, почакай, понеси малко. Ти си юнак, след половин час болката ти ще престане.“ „Но пари нямам.“ „Ще имаш след половин час.“ „Гладен съм.“ „След половин час ще имаш.“ „Ама жена ми е болна.“ „Не бой се.“ „Ама жена ми е болна, ще умре.“ „Не бой се. Тя ще възкръсне, втори път ще дойде.“ „Ама дълги години.“ „Друга ще ти дам.“ „Ама може ли?“ „Може.“ „И тя е болна.“ „Трета ще ти дам. Ще ѝ дам друго тяло и ще влезе в друг фустан.“ Само формите се изменят. Други фустани, а същата душа.

Чудно. Може ли една душа да влезе в друго тяло? Може, може една жена да влезе в един фустан и в друг, и в трети, и в сто фустана.

Казвате: „Възможно ли е човек да се облече в сто фустана?“ Всичко е възможно в Бога. От гледището на Бога всичко е възможно. Аз от гледището на Бога гледам, не от човешко гледище.

И така, ангелът казва: „Зная кого търсите.“ Вие търсите човека на любовта, който носи всички проявления на Бога. И ние трябва да го хванем и да му кажем: „Кажи ни где е.“

Сега аз няма да се обръщам към вас, да ви казвам: „Любете Бога.“ Аз зная едно нещо за вас и то е следующето. Че Бог ви люби. Дали вие знаете това, аз не се интересувам, но аз зная, че съм видял това под моя микроскоп и съм казвал: „Колко са блажени тия хора, че Бог ги люби.“ Туй е цялото ваше нещастие, че Господ като ви люби, вие не знаете, че той ви люби. Няма нито един от вас, когото Господ да не люби. И знаете ли каква любов има към вас? Това съм изследвал един, два и три, и сто пъти без никакво изменение. Едно се изисква от вас. Вие да съзнаете, че този, който ви люби, всичко прави не заради себе си, но заради вашето добро. И затова Писанието казва: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Господа.“ Но аз турям друг един стих: „Всичко съдейства за добро за онези, които Господ люби.“ Не е ли този стих по-силен? Всичко съдейства за добро за онези, които Господ люби, а не които любят Господа.

И казвам сега на вас. Всичко съдейства за добро, защото Господ ви люби. Дали вие го знаете това, или не, не е важно. „Ама аз съм го заслужил.“ Не, туй е, защото Господ те люби, затова ти се е случило туй. Туй е обяснението на живота. Там е нашето щастие, че Бог ни люби, а не защото ние любим Бога. И ако нещо ни се случи, то е заради великата Божия любов, с която Бог постоянно влива в нас – влага, влага и един ден ще се пробуди съзнанието ни и ще познаем, че Бог ни люби. „Аз зная кого търсите вие.“

Сега този човек, когото търсите, той слезе долу, за да работи, и пак отиде горе. Той се скри долу и отиде там да работи. Аз виждам сега как работи този човек. Всички хора днес са нещастни. Казвам, Бог ви люби.

Това е Словото, което днес ви давам. Намерил съм, че всинца Господ ви люби и аз ви намирам за много щастливи хора.

„Росна капка“

„Добрата молитва“

Неделна беседа 10 юни 1923 г., неделя, 10 часа

Имаше двама синове

„Някой си човек имаше двама синове и дойде при първия и му рече: Синко, иди днес, работи на лозето ми.“ *Матей 21:28*

„Бог е любов“

„Добрата молитва“

Ще прочета част от 21. глава от Евангелието на Матей от 28. стих нататък.

Аз ще взема част от 28. стих: „Някой си човек имаше двама сина.“

Както виждате, числото 2 само по себе си не е интересно, нали? Но това число може да стане положително, може да стане и отрицателно – по количество и по качество, и по съдържание, и по смисъл, и по живот, и по смърт. Ако аз ви кажа двеста хиляди лева в звонкови швейцарски или два милиона швейцарски, или 2 милиона американски долари, туй число е ефикасно, нали? То има ужасна динамическа сила. Или ако ви кажа две хиляди волта електричество пуснато. Или ако ви кажа два милиона войници, добре въоръжени, добре екипирани, идват и т.н. Туй е положителната страна. Ако пък ви кажа двеста хиляди умрели хора или двеста хиляди продадени волове. Това е отрицателната страна.

„Този баща имал двама сина.“ Той отива при едного и му казва: „Синко, иди на лозето.“ Той обещава и не отива. Има известни хора в света, които идват с големи обещания, те са първи в училището, много обещават. Учителят казва, че от тях нищо не става. Има други, които са мързеливи и нищо не дават, но в края извършват туй, което другите не очакват.

Сега има два вида хора, които се обезсърчават в света. Едните най-първо се насърчават, мислят, че много ще свършат и в края на живота си виждат, че нищо не са свършили.

Представете си един богат човек, който е посветил цял живот да спечели пари и е спечелил. Представете си един такъв милиардер като Рок Фелди, който има хиляда милиарда, най-богатия човек в света, а при това лекарят от три години не му позволява да яде нищо освен овесена вода. Хиляда милиарда има този човек, а Господ му

заклучил стомаха, не може да яде. Пред него кокошчици и пуйчици, и агънца, и ябълки, и круши. И Господ му заключил устата, не му дава да яде. Питам, ако Господ ви повика и ви каже: „Какво искате да ви дам? Хиляда милиарда лева или да ви дам един здрав, отличен стомах, че да опитате с него всичките богатства на света, кое е по-хубаво?“

Всичките съвременни хора имат в основата си едно лъжливо схващане за живота. Ние сме отговорни за туй лъжливо схващане. Ако някой би казал, че туй, което върши, не го разбира, това не е вярно, не е истина, защото вътре в нас има един велик закон, който самоопределя мислите ни, желанията ни, постъпките ни, действията ни, самоопределя ги.

Според сегашното схващане на съвременната наука този велик закон се именува с повече от стотина имена. Аз го наричам велик закон, който определя нещата. Защото според нашето схващане природата в своята целокупност е разумна. Във всички свои схващания, във всички свои проявления, във всички свои прости елементи, във всички свои прости тела тя е разумна. Вие ще кажете: „Как?“ Ако аз взема с дилафа едно въгленче от огнището и го туря във вашия главник, огънят и дилафът не знаят какво върша, но тази ръка, която работи зад този огън и дилаф е една разумна причина. Зад дулото на онова голямо пушкало, дето е турен снарядът, има една разумна сила. Самото пушкало и снарядът не разбират това, но онзи, който повдига пушкалото, за да отправи нанякъде снаряда, той е разумната причина.

Следователно зад всяко едно явление, каквото и да е то, което става в природата, седи една разумна сила, която направлява туй явление.

Сега съвременните учени хора, част от тях, не приемат случайностите, част от тях казват, че всичко е случайно. Но думата „случайност“ и тя сама не е определена. И нито един от тия философи не е определил думата „случайност“ или думата „съвпадение“ на нещата или дали има някаква закономерност. Това може да се провери.

Зад всяка една мисъл, зад всяко едно чувство, зад всяко едно действие седи една разумна сила или вътре в самите елементи или вещи, или вън от тях.

Сега този баща отива при двамата си сина, нали? Отива при първия. Какви са били причините, че единият обещава, но не изпълнил волята на баща си? То е лесно да се каже, но има причини защо не е изпълнил. А другият, който отказал, после се разкажал и изпълнил. И туй си има причини.

Сега, в живота ние трябва да определим нещата строго научно, но не по съвременната механическа наука, но да ги определим строго по своето вътрешно приложение и по външния опит, който ние можем да направим с тях. Защото, каквато и философия да имаме, каквито и идеи да имаме, най-важното в света е това – човек има ли ум, има ли сърце, има ли воля, има ли душа, има ли дух. Някои могат да отрекат душата. Много добре, да допуснем, че отричат душата, но ще приемат, че човек има сърце, понеже чувстват болки. Щом дойде до ума, всеки приема, че има ум. Не може да отрече, че има ум, защото иначе ще бъде безумен. Щом дойдем до душата, до духа, това е един въпрос малко проблематичен, който трябва да се разреши по закона на вероятностите. Математически трябва да докажем съществува ли душа, съществува ли дух. Това е, разбира се, философски въпрос, който учените хора от хиляди години го доказват.

Питам, коя е била причината, която заставила първия син, след като обещал, да не изпълни волята на баща си? Тъй, има много религиозни хора в църквата, много свещеници, проповедници, които с години са проповядвали, водили са един строг живот и не се минават десет-петнадесет години, те се отказват от убежденията си и започват един обратен живот. Има много хора пък, които са водили един живот на отрицание и след десет-петнадесет-двадесет години у тях става един преврат в живота, изменят се тия хора. Законът е верен. Има богати хора, които от висотата на своето положение са започнали много добре, благородни родители са били и слизат до дъното на човешкото общество, свършват с един крайно развален живот. А други от дъното на този развален живот, родени в миазмите на човешкото общество, изкачват се на най-високото положение, заемат най-видно място.

Сега мнозина оспорват, казват, че човек трябва да има условия. Туй е вярно. Трябва да има условия, в които трябва да расте. Има условия – ние ги наричаме условия чисто на живата природа, чисто Божествени условия, които са еднакво дадени на всички хора, а има условия изкуствено пригодени, условия на бедните и богатите. Това са условия изкуствено създадени, това е едно заблуждение. Онзи ваш богат син, който има упование на парите на баща си, няма да се учи. Следователно парите са като една спънка. А онзи, който е беден, беднотията е един стимул на душата. Но ние не оспорваме, че богатството и беднотията могат да направят човека добър или лош. Защото богатството може да направи човека много благороден, може да го направи и много лош, жесток, крайно груб. На друга страна сиромашията може да направи човека много смирен, трудолюбив, а може да създаде колко много недостатъци – крадец, подлизурко, лицемер, може да продаде своята чест. И едното, и другото може да създаде.

Не е богатството, което създава благородството. Не е сиромашията, която създава пороците. Това са условия, при които човешкият характер може да се опита. Знаете ли защо? Ние приемаме, че всяка душа, която е излязла от Бога, приемаме я като един елемент на духовния свят, като един принцип, който вечно съществува заедно с Бога. И тъй е. Сега може да ни оспорват, но ние затова имаме своите данни, може да докажем това на опит. Тази душа има всички свои качества или сили, всички способности, всички дарби, всичко има дадено вътре в себе си. И ако тя иска, в дадения живот, в който е дошла, може да свърши своята работа, за която е предназначението ѝ. Но тази душа същевременно може да се откаже да не върши това и да свърши точно противоположното. Онзи син, който обещал, най-първо той обича баща си, после обикнал себе си и вследствие на това влюбил се в една мома, за която се оженил и се отказал да служи на баща си. Казал: „Двадесет години му работих, не прокопсах. Малко да поям, да посветя време и за себе си.“ Тази негова възлюблена го затирила и той казва: „Чакай, аз отказах по-рано да служа на нивата на баща си, но сега ще отида на нивата да служа поне за хляб.“

Сега туй е външната страна на този въпрос. Ако дойдем сега в днешното общество, там се проповядва, че за да бъде човек добре в този свят, той трябва да има религия. Ако е само това, да бъде на човека добре в този свят, той може да мине и без религия. Аз ще ви докажа. Нима животните имат религия? Птиците имат ли религия? Млекопитающите имат ли религия? И те живеят, и те преживяват. Птиците даже много добре преживяват. Но били ли сте в положението на птиците, да знаете какъв е техният съществен живот? Били ли сте между рибите, които нямат никаква религия, за да знаете какъв е техният обществен строй? Това е ужасно мъчище, цял ад. Големите

риби гълтат малките, малките – по-големите. И тъй, в морето е само гълтане, гълтане. И когато според Дарвиновата теория предполагат, че от рибите са произлезли птиците, предполагат, че рибите най-после от голям зор, като мислили, мислили, са измислили крилата и са излезли да се освободят от туй общество и са станали птици. Та и в туй отношение, като еволюират хората, те еволюират по закона на необходимостта, от голямото зло, което ги притиска. Някои казват, че човек еволюира от голямо добро, защото човекът се облагородил. Казвам, онзи милионер става милионер от страх да не умрат децата му, да не умре жена му, неосигурени, а не от някакво друго подбуждение към труд. Страхът е, който още у всички съвременни хора действа, а не е още от съзнание за Бога.

Аз ви питам, вие, които за Бога проповядвате, имате ли връзка с Бога? Сега това не е за упрек, но аз, като говоря за слънцето, трябва да имам връзка със светлината на слънцето.

Някои ще кажат тъй: „Как да отидем при Господа?“ Аз ще ви дам едно изяснение. Има условия, при които ние не можем да отидем при Бога. Има условия и ето следующия пример. Представете си, че аз живея в една стая, направена от стъкло, и съм херметически затворен. Да допуснем, че водата е жива и въздухът е жив. Хлопа водата на вратата и казва: „Моля, отворете да вляза във вашата стая.“ Казвам, как така е направена стаята ми, че аз не мога да отворя. Тъй съм затворен. Тази вода обикаля наоколо, не може да влезе. Казва: „Не ме приема вътре този господин.“ Хлопа въздухът: „Моля, отворете ми да вляза във вашата стая.“ Не може, херметически съм затворен. И той набляга. Седят и водата, и въздухът отвънка. Питам, защо водата и въздухът не могат да влязат вътре, а светлината влезе вътре? Що е светлината? Значи светлината е емблема на великата, най-възвишената човешка мисъл. И само възвишеното, благородното, онова, което е пълно със светлина, само най-светлата мисъл може да влезе в този непроницаем чертог, дето той живее. И затова всички ние трябва да се превърнем в светлина, светлина трябва да станем. И ако сега не можем да влезем при Бога, ние сме направени от вода и въздух. Разбира се, ние при това имаме някои още потвърди частици и когато Христос казва, че е по-лесно камила да влезе през иглени уши, нежели богат да влезе в Царството Божие, това се разбира.

Но аз казвам, докато имаме тия тела, тия мисли, тия желания, при сегашните условия при никой начин не можем да влезем в живота, в който Бог живее. Не можем по никой начин да влезем в живота на безсмъртието. Сега и за живота на безсмъртието съвременните хора имат едно странно понятие. Те мислят, че всичкият живот е тук, на земята. Като разсъждаваме по закона на аналогията, нима рибите имат право да кажат, че всичкият живот е тук, във водата вътре, в тяхната форма. Нима те нямат право да кажат: „Нашият живот е най-идеален.“ Нима птиците нямат право да кажат, че всичкият живот е вътре в тяхната форма и среда? Нима млекопитающите нямат право да кажат, че тук, при нас, е животът? Но питам, техният живот в сравнение с нашия по какво се различава? Различава се по това, че животните нямат училища, нямат църкви, нямат свещеници, а военачалници имат. В туй се различават. По-големите от тях са военачалници, но по-малките има кой да ги ръководи. Но досега още науката не е открила да имат свещеници, не е открила още никаква тяхна азбука, написани книги, не е открила още тяхна писана история. Тогава питам, от тяхно гледище животът има ли правилно разбиране? Как бихте си обяснили философията на съвременните хора? Ще кажат, че човек е причина за всичките свои страдания. Защо? За тия коления, бесения, впрягания. Ами защо човек измъчва животните? Самият човек е паднал. Този човек не

е в първоначално състояние. Съвременните хора казват, че Господ тъй е създал света, че човек трябва да си похапне месце, да си заколи кокошка и агънце. Тъй е при сегашните условия, но не и първоначално. Значи повидимому има една причина, която видоизменила нещата. Сега отвънка има една жестокост и тази жестокост се е пренесла между царството на хората, но зад тази жестокост има нещо благородно, възвишено. Значи има един закон, който бди не само за престъпленията на хората, но и на животните. И те също се наказват.

В село Чакма, Варненско, на едно дърво пред кръчмата на един селянин кацват две лястовички, две дружки, които си правят две отделни гнезда. Кръчмаринът седи, наблюдава ги. Едната лястовичка донесе тиня, тури я на своето гнездо. Дойде другата лястовичка, вземе тинята ѝ, тури я на своята полочка. Седи, чака наготово. Гледа първата – не върви нейното гнездо. Две цели седмици той наблюдава какво ще стане. Тъй всеки ден, едната като се връща, другата вземе тинята, калта, и я занася в своята полочка. Взимат да се давят и падат долу. Котката на кръчмаря се спуща и хваща една от лястовичките. Отива кръчмаря да провери и вижда, че котката хваща крадеца, лястовичката, която краде калта.

Сега, има един велик закон в света, който бди над всичките постъпки на хората и никой няма да се изплъзне. Природата е разумна. Ние мислим, че в нея няма разум. Там е всичкото заблуждение. Неразумността у съвременните хора е там, дето казват, че Господ е само за простите хора. Не, има един Господ, който хроникира постъпките на хората, определя ги и ги оценява и всекиго въздига според тия постъпки – същият закон. Аз ще ви приведа друг един пример. Разправяше ми го един български офицер. Случило се при последната война, която имаха българите със сърбите. Ето какво се случва: „Като ме раниха сърбите, отстъпих. Минава покрай мене един от моите войници от отряда. Моля му се да ме вземе. Той ме отминава. Минаха повече от петнадесет-двадесет души мои познати. Моля им се, плача да ме вземат. Всеки минава и отминава. Най-после виждам един друг войник, непознат, минава и като му гледам лицето, казвам си: „Този нехранимайко!,, Но гледам, той е последен и след него вече от височините идват сърбите. Казвам му: „Братко, помогни ми.,, Той току се наведе, взе ме на гърба си и ме понесе.“

Значи има един закон, който бди. Този последния, в който нямаш вяра, онова разумното, Господ в него, му казва: „Този човек ще го вземеш. Той заслужава да живее. Вземи го и го изнеси.“

Следователно не мислете, че онзи, който познавате в живота си, той е, който ще ви помогне. Вие не знаете кой ще ви помогне. Само искам да ви кажа закона. В сърцето на последния, на този войник, живее Господ. Там проговори това Божественото. Казва офицерът: „Аз повярвах, че има един Господ, който може да спаси и без приятели. Аз уповах на своите приятели, че тия мои войници, те ще ме избавят, а онзи, когото не познавам, – тогава за пръв път видях лицето му, той ме избави.“

Добре. Сега вие сте на земята, нали? Вие разсъждавате има ли бъдещ живот, няма ли бъдещ живот, ще живеете ли зад гроба, или няма живот, какво ще бъде вашето обществено положение, трябва ли да бъдете честни и т.н. Вие имате философски възгледи какво е морал и какво не е морал. Вие имате един определен морал. Морал е това, което е в съгласие с великата Божествена воля, което е в съгласие с всичкият живот в света. Това е морал, това е благо. Като направим едно добро за всички, това е добро.

Доброто трябва да бъде добро за всички. То не може да бъде добро за едного, а за другото не. И съвременните религии в туй отношение обещават, те казват тъй: „Елате в нашата църква, елате между нас, слушайте ни, вие ще бъдете спасени.“ Не е така. Въпросът не седи тъй. То е вярно – учителят може да предаде своето знание, но зависи от самия ученик как ще възприеме туй учение. От учителя зависи, но зависи същевременно и от самия ученик. Учителят може да бъде отличен професор, може да е свършил три факултета. Туй ни най-малко няма да ползва ученика. И от самия ученик зависи още.

Сега казваме – Господ е много добър, всеблаг, всемъдър, но туй, което направим, то е заради нас, не е заради него. Ние казваме – той ще ни спаси. Как? Ако правим неговата воля.

Сега, защо е създадена тази земя? Църквата е създадена, за да се молим, а светът – да живеем. Външният свят се отличава по това, което можем да направим ние в даден момент.

Ето сега къде са нашите заблуждения. Аз ще ви приведа един стар мит. Той е следующият.

Във времето на първата раса – това са били най-видните хора, които тогава са съществували, те отдавна са завършили своето развитие. Сега тази раса образува едно царство на земята, наречени бели братя или Всемирно бяло братство. Не вярвайте, че това са въздухообразни хора. Не, това са хора, които имат направени тела и те разбират законите на природата. Те имат разни форми, могат да се явяват и изчезват. Те не живеят в най-високите места на земята, не отгоре, отдолу живеят.

В първоначалното появяване на тяхното царство Бентам Берухи – тъй се наричал първият цар на този народ, имал дъщеря, която завършила своето образование и според обичая той трябвало да направи едно угощение на цялото Бяло братство. Трябвало да даде едно велико угощение за благополучното свършване на курса на дъщеря му по всички науки и затова от световите на ангелите и архангелите, които били по-високи от тях, Господ изпратил трима ангели да донесат на тази млада мома, наречена Елита, по един подарък.

На първия ангел, Емрифил, му било поверено да донесе един скъпоценен камък, най-хубавия скъпоценен камък, с който ангелското царство разполагало. Вторият ангел, Зуневил, бил натоварен да донесе най-хубавите сочни плодове, а третият, Табитуил, бил натоварен да донесе един прекрасен бял кон, за да може тази мома по някой път да си прави своите разходки. Дошли те в царството на белите братя и тия тримата ангели, които били толкова чисти, като я видели, и тримата се влюбили в нея, но не се изказвали – всеки таял това дълбоко в себе си. Тия трима ангели са завършили своята еволюция, но като я видели, почудили се на нейната хубост и интелигентност и всеки гледал по какъв начин да остане за по-дълго време при нея. Първият, като мислил-мислил, най-после решил да влезе в скъпоценния камък, та, като носи тя този камък, да усеща диханието на тази мома. Но като помислил туй нещо, то се хроникирало в ангелския свят и той останал на земята. Само като помислил, влязъл в скъпоценния камък и се вързал.

Турила тя този пръстен със скъпоценния камък на ръката си. Той я усещал, но по едно време започнал да усеща скръб, страдание почувствал, че бил вързан в този камък. Тя носи камъка, но той не може да се изяви. Вторият, който носил ябълката, му дошло наум да влезе в семето на ябълката, че като се посади туй семе и израсне, като пипне тя това дърво, да му е приятно. Само помислил това, и веднага се хроникирало горе на небето и останал той на земята вътре в семето, хванал се. Третият, като помислил как да остане за по-дълго време при нея, рекъл: „Ще вляза в коня, та, като се качва на коня, да чувствам нейната приятност.“

И съвременните хора питат днес кои са причините на техните нещастия. Вие можете да имате една почетна длъжност. Пратени сте в България да я повдигнете, може да сте пръв министър, но като влезете, и почват да минават покрай вашите ръце пари. Вие ще кажете: „Аз не мога ли да вляза в този брашния чувал, не мога ли да го поразтърся малко, да се осигуря?“ Помислите ли така, вие се свързвате вече. Така ще мислите не само вие, след вас ще дойдат хиляди хора. Има изкушения в света, с които можете да се свържете. Ако един ангел, който е носил този скъпоценен камък, бил изложен на изкушения, така ще бъде и със съвременните религиозни хора. Не говоря за съвременните хора, защото светските хора казват, че еди-кой си министър излял еди-колко си милиона лева на българите. Но ние гледаме малко по-другояче. Ако този министър със своя живот може да стане причина да пропаднат хиляди души, тогава какво струват тия пари? Аз бих казал, нека този министър да изяде един милион лева, но да не поквари нито една душа.

Какво ни ползва нас, че един народ е богат? По-добре беден и честен, отколкото богат и неморален. И право е казал един стар българин на сина си: „Синко, цялото богатство на един честен човек, спечелено с труд, е половина негово, половина на дявола, а богатството на един човек, спечелено нечестно, и всичкото му богатство, и той принадлежат на дявола.“ Значи честното богатство, придобито с труд, половината принадлежи на дявола. Казват: „Че как да не ми принадлежи?“ Питам, онези, които клаха воловете, честно ли ги клаха? Ако ти си един търговец на кожи, то благодарение на тези кожи си станал богат човек. Станал ли си ти рано сутринта, та с честен труд да спечелиш? Не. Благодарение на онзи, който коли кожите. Казваш: „Честно спечелих.“ Да, ти спечели своето богатство на страданията на тия животни. Аз съм виждал как плачат те. Сълзи текат на тия животни. Тия животни чувстват, но ние не влизаме в положението на един вол. Даже, представете си, ние не си влизаме в положението един на друг. На какво се дължи туй? Дължи се най-първо на това, че нашето сърце не е обсебено с любов, малко любов имаме ние. Има ли любов в душата на когото и да е – дали този човек е религиозен или светски, закваси ли се с нея неговото сърце и душа, той веднага става чувствителен и много скоро може да се откаже от своите погрешки.

Някои казват: „Как ще се подобри светът?“ Ние всички трябва да внесем любовта като един метод за подобрение на света вътре. Ние, съвременните хора, не че сме злоради, но ние нямаме начин как да придобием любовта. Всички съвременни писатели, щом заговорят за любовта, ние я считаме за нещо еротическо. Но питайте всички млади и стари, всички писатели какво нещо е любовта, всички казват: „Любовта е, докато си млад.“ Не от любовта произтича всичкият живот. Туй, което вие считате любов, то не е любов. Когато вие придобиете любовта, когато тя влезе във вас, тя дава едно разширение и ще усетиш в себе си един велик мир, ще усетиш една вътрешна сила и няма да бъдете изложени на различни болести. По закона на любовта съвременните лекари може да лекуват всички болести. Всички болести се дължат на безлюбие.

Всичките болести се дължат на отрицателните качества, на безлюбие, на известни чувства, които носят омраза. Да, цяла статистика имаме за това. Оженете най-красивата, най-благородната мома за един мъж, който не я обича. Тази мома в една-две години ще се схуми, ще се загуби. Оженете един момък – най-благородния, най-красивия, за една мома, която не го обича, в две години отгоре той ще слезе в дъното на живота. И въпреки тия факти съвременните майки и съвременните бащи гледат да оженят дъщеря си за когото и да е. И казват: „Да я оженим.“ За кого? За онзи, който не я обича. Не. Онзи велик Божествен закон казва тъй – ожени дъщеря си за онзи, който люби тъй, както ти я любиш.

И сега този наш баща, когото ние отричаме, идва и ни казва да живеем по любов. Аз слушам много религиозни хора да казват: „Отсега нататък, от утре ще взема да живея по любов.“ Някой, като ме слуша в беседите, казва: „Аз, като си ида сега, няма да бия, да хукам слугинята си, ще я гледам сестрински.“ Но като си отиде вкъщи, намери, че яденето поизгоряло малко, казва: „Туй учение не е още за приложение. Чакай.“ И шамарите вървят. Ето, ти обеща на събранието, че ще изпълниш волята на баща си, че ще живееш по любов. Идете в църквата и запитайте кой и да е свещеник може ли да се приложи Христовото учение, ще каже – не му е дошло още времето. Не, времето беше още при него, във времето на Христа. Две хиляди години сме закъснели.

Любовта може да се приложи. Тя има свои опити. Туй нещастие, което имаме сега в домовете си, можем моментално да го премахнем. Туй нещастие, което има българският народ, може моментално да се премахне. И нека сега свещениците кажат, че Христовото учение, Христовата любов може да се приложи, а не само да палим свещи в църквата. Не, да приложим туй учение на опит. Не само да ме пита някой: „Ти православен ли си, ти християнин ли си?“ Но аз, като те срещна, питам те: „Ти изпълни ли волята на своя баща? Можеш ли да любиш?“ Туй е, което се изисква сега. Не говорим за държавните мъже, а говорим за онези религиозните. Смешното е, че тия хора, които очакват Бог да оправи света, надяват се да дойде едно управление, то да оправи света. Чудното е да очаква Господ на слугите те да оправят работата. Чудно е да очаква един професор на ученика той да оправи работата. Не, професорът ще оправи сам своята работа. И когато ние говорим по този начин, нас криво ни разбират и казват: „Ето, той говори против църквата.“ Но казвам, Христовото учение, за което палите свещи в църквата, прилагате ли го, приложимо ли е? „Ако ме любите – казва Господ, – ще опазите моя закон.“

Да оставим Христовия закон, но питам, ние сега, православните религиозни хора тук, на земята, живеем ли по любов? Българите нека отговорят живеем ли ние по любов. Не живеем по любов още. Значи любовта във Всемирното бяло братство е един метод. Трябва да се прилага този закон. После мъдростта, това е един втори метод. Любовта носи в себе си живот, а мъдростта светлина, знание. Следователно тя е вторият метод на Бялото братство, в който чрез тия страдания този Божествен закон е почнал вече силно да работи. И ние виждаме сега как бързо идват причините и последствията в този свят. Третият метод, това е истината, която дава свобода. Не можем да съградим съвременното общество на никакви други начала, на никакви други принципи. Вънка от любовта – никакво друго учение. Вънка от мъдростта – никакво друго учение. Вънка от истината – никакво друго учение. Тя в природата си има свое приложение.

Сега, дошъл бащата при първия си син и казва: „Синко, иди на лозето ми.“ Да допуснем, че това лозе е светът. След като ида да работя на лозето, аз ще се развия,

мускулите ми ще укрепнат. Защо Бог го е изпратил в света? Да укрепнат мускулите. Защо идват мъчнотиите? Да укрепне нашата воля. Да допуснем, че някои искат да живеят без мъчнотии и казват: „Не може ли без мъчнотии?“ Не, направете живота без мъчнотии – и ще видите противоположностите. Ще дойде време, когато ще се живее без мъчнотии, а сега направите ли живота без мъчнотии, ще видите лошите последици.

Да допуснем, че едно дете се ражда със сакати ръце и крака. Защо? В това дете има заложени такива отрицателни качества, че то ще стане крадец, престъпник, разбойник. Вследствие на това връзват му ръцете, за да го избавят от тия лоши последици. Майката вика един свещеник да му чете, в Европа го води при най-забележителните професори – и нищо. Питам, има ли смисъл външно да се лекува туй дете? Няма смисъл и ако нас, съвременните хора, провидението ни е оградило с толкова много мъчнотии, това е, защото имаме зла воля и ние не сме толкова добри. Всякога може да се провери, че не сме добри. Ако дойде някоя вечер някой беден човек, българин, и похлопа на вашата врата и каже: „Братко, приеми ме тази вечер“, ти ще му кажеш: „Нямам място.“ Отиде на друго място. И тук няма място. Иде другаде – ами пари нямам. Ходи тук-там, хванат го стражари, та в участъка вътре. Да, затуй в сегашните условия сакат ще бъде.

Питам, защо този човек е в участъка, какво показва този участък? Да, едновременно многото престъпници показват, че ние не сме на своята висота, не сме на правата страна да действаме, за да се отмахнат тия престъпления. Това не е упрек. Трябва да намерим един начин за оправяне на света. Този начин съществува. В науката на Бялото братство този начин съществува и той е следният.

Никога две същества, които нямат любов, не трябва да имат каквито и да е сношения, отношения или сделки. Това е първото правило. Между тях да се образуват отношения само тогава, когато любовта съдейства да стане едно сближение чрез закона на любовта.

Всеки, който престъпва този принцип, тия, които ще влязат в такива връзки, тези връзки не трябва да ги правят вечерно време, в тъмнината, а на светлина, трябва да знаят лицата си. Българите казват за онези, които се женят – дошла е сляпата събота, значи тъмнината. Тази тъмнина дава отрицателни черти, но този принцип гласи, че онези, които се обичат, трябва да се срещнат денем. В техните умове и сърца не трябва да има никаква отрицателна мисъл, всичко да бъде възвишено и благородно. И второто нещо е, че и двамата трябва да бъдат свободни. Ако и двамата са роби, ако и двамата еднакво имат връзки, не трябва да се женят, не трябва деца да раждат. И двамата роби робчета ще раждат. Който е роб, да се не жени. Тъй гласи учението. Защото, ако и двамата са роби, как ще се женят? За кого ще жениш дъщеря си? Трябва да жениш дъщеря си, когато е свободна. И за кого ще се жени? За Господа.

Ако това ви се вижда странно, отворете целия Стар завет, пророците, ще видите, че туй се е препоръчвало. Това е вътрешната страна, мистическата страна на въпроса. Ще кажете сега: „Где е Господ?“ Аз мога да ви кажа да направите един малък опит. По нашите изчисления човек се е отдалечил от Бога, от правата посока, от първоначалния живот на деветдесет градуса. Ние сме се отклонили на деветдесет градуса от правата линия на нашия живот. И следователно нашият изток е неточен, в обратна посока е, там, гдето не е изток. Запример изток е горе, а ние го търсим в друга посока.

Следователно вътре в тия радости и страдания, там се движи Божествената любов. Дето има радост и страдания, там е любовта. Дето няма радости и страдания, никаква любов няма. Следователно страданията, това е любовта в своите приготовления, тя ни приготвя нови блага. Туй, което сега ни причинява скръб, за в бъдеще ще ни причини радост. Следователно вие не знаете где е причината, где е Господ. Идете да направите някому добро, но без да знае той или който и да било друг. След като се върнете, ще усетите вътре във вас да трепне нещо живо, нещо вътре ви говори. Никой нищо не ви е платил, но Господ ви е проговорил. Той казва: „Синко, много добре си направил. Аз съм много доволен от твоята постъпка.“

Искате да знаете где е Господ. Идете да направите едно престъпление, счупете главата или крака някому и като се отделите, ще чуете: „Твоята постъпка е скверна, лоша.“ И веднага ще усетиш в душата си едно свиване. Господ ще ти каже: „Това не е право, постъпката ти не е права, не е хубаво.“ Ще кажеш: „Това е угризение на съвестта.“ Няма същество в света, в което този глас да не проговори. Той казва: „Няма да отида.“ Но после се разкалял и отишъл.

Сега отишъл бащата при единия син, казва му: „Иди на лозето ми.“ „Ще ида“ – но не отишъл. Павел на друго място казва: „Боя се да не би аз, който се стремя в този живот, да изостана назад.“ Сигурността не е в нашето верую. Сигурността на живота седи в този вътрешен опит. Нищо повече. Всеки един може да направи този опит. Въпросът за Бога не е един временен въпрос, той е въпрос за душата. Всеки може да го разреши лично, ако има вяра. И след като го разрешите лично, вие ще намерите онези велики методи, чрез които ще можете да работите.

Сега съвременните хора считат, че ние трябва да уредим света. Мога да ви приведа един пример за туй, което наричат провидение. Този пример ми го разказваше доктор Дуков, той сега е заминал за другия свят. Един български прогимназиален учител при отстъплението на българите в сражението си с гърците се забърква и като се вижда между гърците, скрива се в една пещера, гдето престоява три дена гладен. Ако излезе от тази пещера, ще го хванат гърците и ще го надупчат. Нищо повече. Той бил атеист, отричал Бога, но при това положение започнал да се моли, казва: „Господи, ако действително съществува, тъй както майка ми и учителите ми са ме учили, покажи ми чрез един пример и аз за в бъдеще ще вярвам. Дай ми малко хляб. Гладен съм, умирам.“ Тъй се молил този учител и не се минава половин час, пред входа на пещерата той вижда, че една костена жаба носи четвърт хляб, слага го там и си отива. Той взима хляба, закусва и се освежава. Като се върнал в Казанлъшко, свиква всички ученици и им казва: „Има Господ и аз вярвам в него“ – разказва си случая. Значи една четвърт килограма хляб е в състояние да убеди един български учител, че има Господ, отколкото цели трактати на Хегела, на Спенсара, на Бекона и на ред богослови, гдето се доказва има ли Господ, няма ли Господ.

Казвам, аз мога да докажа това моментално. Седим в тъмна стая, около мене много философи има и философстват има ли светлина, няма ли светлина. Аз мога да ви аргументирам. Около мене има една кутия кибрит, запалвам свещта, казвам: „Има ли светлина?“ Има, разбира се. Всичките ваши философски трактати, еди-кой си какво казал пропадат. Аз казвам, в нашите джобове има по една кибритена кутия, там са клечките на любовта, на мъдростта, на истината. Извадете ги. Там са клечките, запалете вашата свещ на любовта. Извадете ги. Не ви трябва много. Една клечка. Запалете вашата свещ на любовта, запалете вашата свещ на вярата, практическата вяра. Запалете

вашата свещ на мъдростта, гдето е знанието. Запалете и третата свещ, гдето е истината. Изведнъж три свещи ще имате. Светнете вашите свещи, и вие ще бъдете свободни. При тази светлина всички книги можете да ги четете, и правилно да ги четете.

Питам сега, сред сто години къде ще бъдете? След сто години вашите тела, тази материя, която имате – всичко ще бъде разхвърляно из цялата природа, а костите ви ще останат в някой гроб. Но човек не е в своите кости. Ще бъде смешно, след като моята къща изгори, да ме търсят там. Аз съм навънка. Тялото е само една малка сглобена къща, в която моята душа сега може да живее. Има друга една къща. Запример за в бъдеще ние можем да си направим тела видими и невидими. Да станеш въздухообразно същество, да отидеш до слънцето и после да се превърнеш в едно водно същество. А сега седиш и гледаш нагоре, мислиш какво нещо е слънцето. Значи нашите понятия, нашите знания са относителни, а в туй Велико бяло братство, на което Христос е глава на сегашните религии, глава на това Бяло братство... В света за в бъдеще идва една нова култура. Павел я нарича култура на синовете Божии, аз я наричам култура на Божията любов, култура на Божията мъдрост, култура на Божията истина, която ще научи хората как да живеят. И всички учени, професори ще бъдат заняти с всички отрасли на изкуството, музиката, науката, ще научат законите, всички специални методи, при които материята може да взима най-съвършени форми. Сега туй, което се проповядва, туй, което Христос е проповядвал, то не е за афектиране.

Пак ви казвам – нас ни предстои една сериозна работа на учене, всичко трябва да подложим на един вътрешен опит, на анализи, а не да бъдем своенравни. Господ казва: „Опитайте ме и вижте, че съм благ.“ Следователно това опитване ще донесе онова същинското, от което ние имаме нужда. Сегашната култура във всички свои проявления все отрича нещата. Вземете най-свободните течения. Всички проповядват, че трябва да има убийства. Анархистите, които искат цялото човечество да бъде свободно, казват: „Без убийство не може.“ Питам тогава, в какво се отличават тия хора? А ние казваме – без убийство може. Снегът и ледът можеш да го строшиш с чукове, а можеш да го стопиш със светлината на слънцето и да го превърнеш в пари, във вода, в дъжд, в облаци. То зависи от степента на нашата култура. А при това тия големи парчета лед можем да ги турим в някое пушкало и да разрушим с тях културата. Аз оставям външния свят сега, не се занимавам с тия работи, но се чудя на умовете на онези християнски народи и на онези, които проповядват, че Христос е дошъл да спаси света, а при това не вярват в неговото учение и казват, че то не е приложимо. Приложимо е това учение. То е учение, което носи спасение на света, то ще внесе това ново знание и ще ни научи как да се освободим от сегашните страдания.

Сега вашият баща тази сутрин е при вас и ви пита: „Какво ще каже вашият учител?“ Той сега казва на всинца ви: „Синко, идете на лозето да работите.“ И ако вие изпълните неговата воля, той ще ви даде всичкото свое съдействие, той ще бъде с вас. Ние сме опитали природата и ако някой от вас не вярва, може да дойде да му направим десетина опита и да види, че всичко в света е разумно. Растенията, които считате неразумни, можете да направите опити с тях. Като направиш добро на едно дърво, при известни условия у него може да се събуди съзнанието и да ти отблагодари. Ако вземеш една круша и всяка сутрин ходиш при нея да я разчистваш, да я поливаш с малко водичка, тя ще чувства твоето присъствие. Може да направите опит. Доближете се до една круша и разтърсвайте плодовете ѝ. Ако не я обичате, плодовете ѝ не падат. Опитайте някой път и обикнете някоя круша. Времето е тихо, няма вятър, но виждаш тъй, недалеч, пред

краката ти ще падне една круша и ще каже: „Аз съм благодарна от тебе, хапни си от този плод.“

Във всичко в света има съзнание и признателност, във всички растения има съзнание. А ние дотолкова сме отпаднали, мислим, че само хората са разумни същества, а за растенията и животните мислим, че са от нисша култура. А при това ние понижаваме себе си – измъчваме животните. Ако аз измъча едно животно, ще измъча и един човек. Ако съм внимателен към едно животно, към човека – още повече. Туй е моралът, с който трябва да се започне новата култура. Майките трябва да научат децата си, че Божественият живот прониква навсякъде, в цялата природа, че Бог е жив и ние всички се проникваме от Божественото.

Сега някои от вас са изпратени делегати да донесат един скъпоценен камък и сте се заклели. Някои от вас, слушателите, сте ангели, делегирани сте тук, на земята, да донесете този хубав скъпоценен камък, този хубав плод и този хубав кон. И се питате защо сте дошли. Дошли сте да поздравите царската дъщеря със свършването на нейния курс, но сте се оплели с един външен Господ, със скъпоценния камък.

Аз ще оставя до половина недовършен този окултен разказ. А в друга някоя беседа ще завърша по какъв начин тия три ангела се развързали. Ще ви обясня по какъв начин и вие можете да се развържете от вашите връзки и да влезете в културата на Бялото братство.

„Духът Божи“

„Отче наш“

Неделна беседа 17 юни 1923 г., неделя, 10 часа

Аз съм истинната лоза, и Отец ми е зеделецът

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“ *Йоана 15:1*

Ще ви прочета няколко стиха от 15. глава от Евангелието на Йоана до 18. стих.

Взимам за текст 1. стих от прочетената глава: „Аз съм истинната лоза и Отец ми е земеделецът.“

Когато Христос е изговорил тия думи, той е вложил една велика идея в тях. Западните народи са малко запознати с онзи символически език на източните народи, защото всеки един език си има закони, по които се развива, всеки един народ си има закони, по които се развива. Източните народи изобщо са богати с тази символика и духовният живот може да се изказва само с такъв език, символически.

Ние, съвременните хора, почти малко понятие имаме за истинската лоза. Тя е като символ. Символът на тази съвременна лоза е животът. Човек се уподобява на лоза. В този стих Христос е вложил две неща – лозата и лозарят. Значи тази лоза, която е насадена в това лозе, има един лозар от небето, той ѝ е Отец, Бог, който разбира законите, знае кое време да я посади, каква пръст, каква почва, какви условия да ѝ създаде, как да я обреже и какви грижи да вземе. Христос уподобява човешката душа на тази лоза и той казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“ Значи този земеделец е толкова умен, че той не може да пропусне да направи някаква погрешка в обработването на тази лоза. Съвременните лозари използват само за вино, искат да накарат лозата да роди повече, да имат повече пари. Онзи, който обработва лозата, не я обработва от любов, лозарят е напълно користолюбив. Днес всички са лозари. Защо? Защото имат сметка. Утре, като поевтинее гроздето, напушат го. Щом поевтинее, напушат го и казват: „Това изкуство не е заради нас.“

Сега съвременната лоза страда от филоксера и понеже лозата е емблема на човешката душа, то се прави един паралел, че откак влезе филоксерата вътре в тази лоза, тази филоксера се пренесе и в човешката душа. филоксерата пречисти всички лози от Европа. На един французин му дошло наум да пренесе лозата, но с това заедно пренесе и филоксерата. Тази филоксера обаче се пренесе и в душите на хората. Сега на съвременната лоза турят подложка американска лоза, а отгоре ѝ турят местна лоза и така вирее. Но за човешката душа още не са намерили каква подложка трябва да се тури. Значи трябва един изкусен, опитен лозар да дойде.

Питам тогава, трябва ли да оставим възпитанието или обработването на човешката душа в ръцете на най-невежите хора на този свят? Не, начело трябва да изпъкнат най-възвишените, най-благородните хора, със светли умове, с чисти души. За в бъдеще ония майки, които трябва да раждат, онази почва, върху която трябва да се култивират тия пръчки, трябва да бъдат добре обработени, най-добрите майки трябва, най-добрите почви трябва. Сега гледат да бъдат здрави отвънка, а доколко са здрави умствено, сърдечно, доколко е добре възпитана волята им, то е друг въпрос. Стига жената да е здрава, да е снажна, тя се счита като дойна крава. Като я пипнеш отгоре, да дава мляко. Това гледат днес.

Питам, при тия схващания, които съвременните хора имаме, каква култура може да се насади? Сега, слава Богу, всички вие спадате към християнската култура и християнските народи считат, че са от висока култура, че не са много набожни, не принасят човешки жертви и т.н. Не, когато християнските народи се поставиха на изпит, показаха, че не са отишли много далеч в своята култура. Днес даже навсякъде има един вид едно безверие. В какво? В това, дали може да се подобри човешкото, или не. Всички казват, че може да се подобри, но за това се изисква един дълъг период, за това трябва милиони години.

Питам, какъв е законът? Законът на подобрението, той и в своите малки проявления, и в своите големи проявления е един и същ. Туй, което е вярно в своите микроскопически

проявления, вярно е и в своите грамадни размери на проявления. Всяка капчица във водата трябва да бъде чиста от известни животинки. Онази вода, която е чиста от органически вещества, тя е чиста вода, съдържа само своите първоначални елементи.

Сега Христос казва: „Аз съм истинска лоза, вие – пръчките.“

Тогава задава се въпросът, съвременните християнски народи насадени ли са на тази лоза? Казвате: „Ние сме насадени, ние сме християни.“ Добре, аз не оспорвам това. Ние поставяме нещата на опит. Ако някой ми каже: „Аз имам една доброкачествена лоза“, ще му кажа: „Хубаво, ще я опитам.“ Преди десет-петнадесет години, мисля беше, ходих в Новопазарско и там директорът на прогимназията ме заведе в училищната градина и ми каза: „Ние си изписахме от Париж особени цветя. Вижте това цвете какво е особено.“ Какво е то? Мяза на магарешки трън, но е нещо особено. И действително след време се разви един отличен магарешки трън от Париж.

Казвам, такива магарешки тръни и ние имаме в България, само че не са тъй облагородени. Ако тази пръчка е насадена на истинската лоза, която е Христос, който е любов, какво грозде трябва да даде? Трябва да даде царско грозде, каквото се развива в Русия. Та като го откъснеш, да си кажеш: „Това е царско грозде за ядене.“ Сега някой ще каже – това са отвлечени въпроси, ние първо трябва да осигурим материалния живот, че тогава да се занимаваме с духовни работи. Не, обратен е процесът в света. Първо трябва да се занимаваме с духовни работи, а после с материални работи. Чудни са съвременните хора, когато твърдят, че трябва човек първо материалния живот да си осигури. Най-първо човек трябва да се подсигури духовно. Има формули, които той трябва да владее, за да знае как да се справя с материята. Кои хора са осигурени днес? Нали тези, у които умствените способности са повече развити?

Следователно на първо място човек трябва да облагороди своя ум, а за да се облагороди човешкият ум, изисква се не – както казват съвременните хора, гранитна и желязна воля. Казвам, не, това не е култура. Желязна и гранитна воля не са култури на растене. Гранитната воля създава прах, а желязната воля – война, насилие. А каква воля трябва? Диамантена. Казвам, ние, съвременните хора, и онези, които искат да следват христовото учение, трябва да имаме диамантена воля, воля, която пред никакви мъчнотии, пред никакви страдания да не прави никакви отклонения. А сега ние, съвременните хора, даже и вие, които имате свои възгледи, колко често може да се отклоните от пътя си. Някой философ писал, че нямало задгробен живот и следователно вие повярвате в тази философия. Питам ви, опитали ли сте тази философия? Някои казват: „Ние ще умрем.“ На мнозина казвам тъй: „Ти можа ли да докажеш, че има смърт в света?“ Че живеем, това можем да докажем. Но че ще умрем, това никой не може да докаже, а при това всички хора вярват, че ще умрат. Е, как ще докажем, че има смърт? Преставя сърцето да тупа. Спирането на сърцето доказва ли, че това е смърт? Аз мога да ви покажа в природата хиляди същества, на които сърцата престават да тупат, а при това напролет пак се събуждат. Те падат като в летаргически сън и напролет пак се събуждат.

Следователно реалното в света, това е животът, а смъртта, това е преходното състояние, това е по възможност най-минималната деятелност, която животът може да уподоби в даден момент. Следователно животът започва със смъртта и там, дето има смърт, има и живот. Аз определям най-малката деятелност в живота, това е смъртта. Питам тогава, где е вашата смърт? Когато един организъм вече е разстроен в своите

най-широки размери и изхарчил своята деятелност, тогава Господ му налага смъртта. Ще ви приведа един пример. Един богат търговец имал големи разноски – сто хиляди лева в годината. Всяка година гледал да съкрати нещо от бюджета си, но не могъл да съкрати нищо. Една година изгубил три четвърти от своя капитал и на другата година съкратил половината от своите разноски.

Следователно, когато ние, съвременните хора, заборчнеем и нямаме отгде да добием средствата си, тогава идва смъртта. Това е минималният кредит, който Бог дава на едно същество, за да може правилно да се развива. Като казваме, че ще умрем, то значи, че ще се върнем към смъртта, за да ни пречисти тя от нашата грандомания. Всеки иска да има печени патки, пуйки, гъски. Питам, кой философ, като е ял печени пуйки, гъски, е станал философ? Кой светия, като е ял печени пуйки, гъски, е станал светия? И при това твърдим. Да, за обикновения човек не отричам това – печените пуйки и гъски. Но ако той иска да стане благородно същество, не му трябва тия неща. И следователно Христос казва: „Разумният живот не седи в това изобилие, а в онуй дълбоко разбиране да владеем енергиите вътре в себе си.“ Сега вие, които ме слушате, да не се обиждате от моите думи, от разсъжденията ми. Много ядене аз го оприличавам на една счупена стомна – колкото ѝ сипваш, тя все се изпразва. Кои стомни са пукнати? Кои хора ядат много? Болните хора. „Ох, докторе, умирам! Умирам, аз трябва да ям, за да спася живота си.“ Ами че той именно с това ядене разваля живота си. Неговият организъм се нуждае от една малка почивка. Тази счупена стомна трябва да се засмоли. И сега ние възпитаваме нашите деца, че трябва да ядат много. Туй възпитание е вложено в нас, но природата казва: „Когато си гладен, иде ядеш. Когато не си гладен, ще постиш.“ И ако ние, съвременните културни хора, бихме се подчинили на този вътрешен инстинкт на глада, щяхме да бъдем десет пъти по-здрави, отколкото сега. И ако ние се бяхме подчинили на ония наследствени качества на душата си, на ония благородни пориви, благородни желания да правим добро, които има във всеки един от нас, ще бъдем по-добре, отколкото сме сега. Казвате: „Вълкът не е сега такъв, да правим добро. Трябва да се грижим за себе си.“ Но знаете ли как аз определям доброто за себе си? Някой казва: „Да правим добро.“

Доброто, това е сенки. Когато някой каже, че трябва да правим добро, аз разбирам, че както земеделецът трябва да посее петдесет-шестдесет декара земя с жито и да я обработва, защото от това зависи реколтата, така и всеки човек трябва да посее нивите си и от обработването им зависи тяхната реколта. Доброто не седи в това, да дадеш едно петаче. Доброто е засяване, разширение на човешката душа. А що е злото? Злото е обратен процес – когато оставиш своите ниви необработени. Какво ще донесат те? Глад. Туй е вярно.

Сега аз мога да ви проповядвам, че Христос казва: „Аз съм истинната лоза“, но вие може да си кажете така: „Този човек дали ни говори истината, какви са неговите намерения, какви задни цели има?“ Аз ще ви кажа какви са моите задни цели. Вие искате да знаете истината, нали? Да кажем, че от вашия дядо ви е останала в завещание една книга, не сте я чели. Не сте я чели по единствената причина, че не сте имали свещ. Разтваряли сте тази книга, пипали сте листата ѝ и отново сте я затваряли, не сте я чели. Идвам аз при вас, донасям ви тази книга и казвам: „Разтворете тази книга. Можете ли да четете тази книга?“ „Можем.“ Питам, тази светлина истинна ли е? Ако моята свещ може да ви даде възможност да четете, да разберете съдържанието на тази книга, светлината ѝ е истинна. Не се ровете сега какъв е съставът на тази свещ. Химията казва – съставът ѝ е от восък, от мазнини. Физиката – тази светлина има толкова и толкова

вибрации. Въпросът е прост. Можете ли да четете при тази свещ? Можем. Добре, използвайте тази свещ, докато гори. След като четете книгата и слънцето на хоризонта изгрее, тогава изгасете моята свещ, нямате нужда от нея. А сега ние казваме – този философ тъй казва, онзи професор тъй казва, аз тъй казвам. Но на земята идва една светлина, при която и най-простите хора, и вие можете да знаете истината. Ще кажете: „Как?“ Като пътувате вечер през някоя планинска местност, трябва ви водач. Всеки ще каже: „Водач ни трябва.“ Защо? Защото може да попаднете в много опасни места, мнозина от вас може да си навехнат краката. Но питам, когато слънцето изгрее и цялата местност се освети, тогава всеки не ще ли може сам да пътува към тия високите планински върхове? Следователно няма защо да търсите водач, когато имате светлината. Вечерта се смрачава, стяга човешкия ум и сърце, както на коня турят такива капаци от страни на очите, да се не стряска. Питам, кон, който се стряска, трябва ли да го впрягаш?

Под „кон“ аз разбирам човешкия ум. Ум, който се стряска, всякога може да те хвърли. Той трябва да бъде възпитан, за да не те хвърли. Този ум, който имаме, в него са написани тия велики истини. Ние, съвременните хора, мислим, че истината не е в нас. Не, тя е в нас. Вие дотолкова може да вярвате в моите думи, доколкото имате опитност. Ако аз ви дам едно зърно грозде и ви кажа, че не е хубаво, вие, за да повярвате, трябва да го опитате с вашия вкус. Като проверите и се окаже, че е вярно, добре, но иначе можете да кажете: „Излъга ни той.“ Следователно всяка дума, всяко мое предложение може да го опитате в живота си. Ако е кисело, добре, но ако всяко мое предложение е вярно, може да го приемете.

И тъй, Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“

За възпитанието на нашите души се изискват най-добрите възпитатели. Сега мнозина казват, че този път, в който хората вървят, пътят на новото учение не е прав. Питам хората на старата култура: „Кой е правият път?“ „Ами че нашата църква.“ Казвам: „Какви са принципите на нашата църква?“ „Аз вярвам от дядо си, от баба си.“ Добре, аз знам, че единият ти дядо беше много набожен, другият ти дядо – християнин. За кой дядо говориш – за първия или за втория? Във всички религии има една вярна основа, която е изопачена от служителите. Всички религии почиват на закона на любовта, мъдростта и истината. Всички религии от памтивека са проповядвали три велики неща: любов беззаветна, мъдрост постоянна и истина, която да озарява всичките умове. Тази любов, тя има своето приложение. Например казват за Господа, че и той бил много голям. Някои схващат това, но не могат да го проверят, обаче любовта всеки може да я опита. И най-малкото същество в света може да схваща трептенията на любовта. Той този Господ на любовта е достъпен на всички. Ти отвори днес сърцето си и този Господ на любовта ще ти заговори. Казват, че Господ бил много далеч. Не, не, ти отвори сърцето си и не ти трябва нищо. В който момент сърцето ти затупти, отвори го. В който момент го затвориш, нищо няма да получиш. Е, кое е вярното? Нас ни проповядват, проповядват и най-после казваме: „Тази работа не я разбираме.“ Знаете ли на какво уподобявам тази работа? Отивате на гости. „Хайде да се почерпим по едно винце, по една ракийка.“ На този-на онзи, но туй силица не дава. Станеш сутрин, главата те боли. Пак отидеш на гости. Хайде наздравица по едно винце, хайде наздравица по една ракийка, докато отслабнем. Това не е и храна. Хлебец, житен хлебец и малко сиренце веднага ти дават сила и можеш да копаяш лозето. Кой копаят днес на лозето? Които пият винце или които ядат хлебец? Сега това не е един упрек. Ще кажете: „Ние, които культивираме гроздето.“ Че виното е ваше изобретение. Казвате: „Какво да правим с

виното и ракията?“ Виното и ракията вие ги създадохте, вие ще се грижите за тях, а Господ създаде гроздето. Вие можете да подслаждате виното, можете да правите особено, това е ваша работа, ще видите какви са резултатите. Ще кажете: „Виното е хубава работа, трябва да има приходи, трябва да има едно перо.“ Питам, коя държава е прокопсала от това перо? Какво е направил българският цар Крум? Той е бил много умен. Някои държави сега са много умни, изваждат туй перо от своя бюджет. Има друг начин. Може това грозде да се консервира, да се дойде до един изходен път.

Сега да дойдем до лозата в обществения живот. Тия неща ще се поправят, когато дойдем до разумния живот. Само умните хора са в състояние да поправят живота.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“ В тази лоза циркулират соковете на любовта, а любовта е сила, която носи живот в себе си, в живота се явява човешкото съзнание, в човешкото съзнание пък се явява човешкият ум. Следователно, ако любовта не дойде в света, животът не може да се прояви, т.е., разбирам, живот на деятелност – да можем да се проявим. А щом дойде до живота, с него ще де яви съзнанието. Съзнанието е тази малка светлина, която се запалва. Всички органически същества се различават по тази малка светлина. Ако бихте били поне малко ясновидци, щяхте да видите, че всички същества се различават по тази светлина. Когато дойдем до малките същества, в тях тази светлина слабо се проявява, а в човека тя е грамадна. Запример в ума на един гений и светия и в обикновените хора тази светлина различно се проявява. Даже и в обикновените хора, ако тази светлина е много голяма, тя може да се появи в лицето на човека. Казвате, светло лицето му или тъмно е лицето му, или потъмняло е човешкото съзнание. Когато у човека потъмнее съзнанието му, той извършва най-големите престъпления, а когато съзнанието му се пробуди, той извършва най-великите добродетели. Сега при този закон трябва да изучаваме условията, при които човешката душа може правилно да расте. Запример как бихте поправили един човек, който има известни престъпни склонности?

Що е престъпна склонност?

То е изопачаване на естествените сили в човешкия организъм. Аз ще ви приведа един пример. В Америка имало едно момче, което четяло мислите на животните. Един земеделец имал един бик, който един ден пощурява, започва да рита, да бяга, не могат да го спрат. Туй момче се доближава до бика, туря ръката си на главата му и го пита: „Какво имаш?“ „Не зная точно къде е, но на задната част на крака си имам един трън.“ Поглежда момчето, вижда в петата на задния му крак един трън. Затова той бодне и рита. Момчето изважда тръна и бикът идва в своето естествено състояние.

И ние, съвременните хора, някой път като този бик пощръкляваме. Какво има? Някой трън е влязъл в петата ни. Трябва да дойде най-вещият лекар, който разбира как се вадят тръни, та да ги извадят, защото има лекари, които не могат да ги вадят майсторски. Тия последните лекари спрат болестта за дванадесет дни, но после тя се яви в още по-тежка форма. Пак дойде лекарят, казва: „Пак ще вадим тръна.“ Вади го, но идва още по-тежка криза и казва: „Криза има, не мога да помогна.“ Значи лекарят не може да извади тръна. Дойде свещеникът, казва: „Обсебил го лош дух.“ Извади требника си, чете, чете, моли се, поуталожат се малко болките. Но след една неделя положението е още по-тежко. И после казва: „Не мога да му помогна. Нека дойде някой, който разбира.“ Ако дойде един светия, той само като прочете една молитва, трънът излезе, понеже знае законите, знае как да вади тия тръни.

Та казвам, при сегашните условия, като дойде да говорим истината, ние се натъкваме на едно противоречие.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“

Аз задавам тогава въпроса, всички християнски народи насадени ли са днес на тази лоза. Не са. Някои са насадени, но някои не са. Ако бяха всички насадени, всеобща война нямаше да има, а ние, съвременните хора, имаме най-жестоката война. В другите времена хората излизаха на открито, биеха се, но след това скоро се примиряваха и събираха своите мъртви, даваха примирие да погребват мъртвите си, и пак война. А в сегашната война – четири години никакво примирие и мъртвите остават кой където е паднал. Казваше ми един полковник, който паднал ранен във войната, следното: „Раниха ме, паднах в една мъртва зона, от която никой не можеше да ме спаси. Вечерта дойдоха няколко войници, завързаха ме за ремъците си и докато ме извадиха, главата ми знае какво преживя, какво премина.“ Ние казваме: „Тъй писал Господ.“ „Е, това са интересите на нашия народ.“ На кой народ? Интересите на българския народ са да избиват синовете му? Тия лъжи да престанат. Не, интересите на един народ, каквото положение да заема той, не му диктуват да върши глупави работи. За всички хора – кой на каквото място и да е, има място в света. Казвате: „Ами какво да правим тогава с военните?“ Те ще защитават, ще турят ред и порядък в света. „Какво да правят съдиите?“ Ще отсъждат истината. „Какво да правят свещениците?“ Ще служат безплатно, безкористно. „Ами какво да правят със своите деца?“ Чудно нещо. Питам, ами какво става с децата на птичките, като измътят? Една птичка, като излюпи своите пиленца, и те хвъркват. Осигуряват ли ги? Ако вложиш на своята дъщеря едно хубаво сърце, светъл ум и диамантена воля, туй дете ще има крилца да излети.

„Аз съм – казва Христос – истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“

На това настоявам. Докато Бог не ни стане истинският лозар, земеделецът и докато не дойде най-добрият дух, ние не сме пръчки от тази лоза. Като говориш на съвременните хора за духове, те се плашат. Духът, това е разумното. Когато ти казват, че говориш разумно, това е духът, движение на Словото. Този дух е нещо велико и той не е като вятъра. И вятърът е образуван от дух, но духът е нещо велико, духът е тази вътрешна основа, върху която ние сега живеем. И от тази основа произтича любовта, от която пък произтича тази вътрешна радост, която всички ние хора на миналото и настоящето търсим.

И казва Христос: „Отец ми е земеделецът.“ Значи в този смисъл земеделецът е духът. Той ще роди любовта. Синът я представлява любовта, истинната лоза, а ние – пръчките, това е изявление на живота. Това можем да го опитаме.

Сега питам всички, които сте се събрали да ме слушате, доволни ли сте от живота си, осигурени ли сте. Там, в разни банки, в разни дружества сте се осигурили. Няма човек в света, който да е осигурен. Няма държава, нито общество, нито народ, който да е осигурен. Всички народи са фалирали, никой не е осигурен. Цялата земя е покрита с кости и глави. И всички тия хора са били все осигурени. Сигурността има само едно място. Сигурност има само в Божествената любов, сигурността е само в Божествената мъдрост, сигурност има само в Божествената истина. Само в тях има осигуряване. Имате ли ги, можете да живеете, колкото искате, и върху вас смъртта няма да има никакво влияние. Ако в душата на майката беше проникнала любовта, мъдростта и

истината не като отвлечена, мъртва идея, а като жива идея, то, ако само би положила ръката си върху болното си дете, начаса ще го оздрави. Защо Христос оздравяваше болни и оживяваше мъртви? Защото той имаше тази велика любов, мъдрост и истина и полагаше ръката си върху болни – на тази ръка имаше всичко това написано. Христос имаше тази сила, този Божи дух в себе си и казваше: „Ти отче, който си земеделецът, искам чрез тебе тази пръчка да живее.“ И оживяваше. Защо? Защото е насадена на тази пръчка. Този опит можем да го направим и сега. Сега можем да го направим този опит. Турете същите условия. Но ако във вашия ум има туй съмнение, няма да имате резултат. Съмнението е един червей, който разяжда и малките, и големите растения и дървета. Следователно, пусне ли един просветен ум в себе си туй съмнение, то може да развали неговия ум.

Питам, в какво трябва да се съмняваме? Съвременната наука казва, че знанието започвало със съмнение, човек трябвало да се съмнява. Нямам нищо против съмнението, но съмнението, това не е знание. Съмнението само по себе си е отричане на една велика истина. Ти се съмняваш запример в постъпките на твой някой приятел, че той е честен спрямо тебе. Можеш да се съмняваш. Но твоят приятел може да е толкова далновиден, че отдалеч предвижда как да се държи с тебе и в постъпките си е отличен, благороден, но ти въпреки всичко това храниш съмнение към него. След време обаче виждаш, че си се лъгал. Съмнението в съвременния свят играе голяма роля. Имаш пари – две-три хиляди лева, туриш ги някъде вкъщи. Дойде ти някой приятел, поседи, поразговори се с вас и си отиде. След него ти потърсиш парите си тук-там, няма ги. Казваш: „Тук бяха те.“ Изведнъж дойде съмнението – той ги е задигнал, кой друг, нямаше никой друг тука. Търсиш пак, и не мине една-две минути, намериш ги. А, не бил той виновен. Твоето съмнение не било основателно.

Следователно Христос казва – ние трябва да подложим учението на Христа на един жив опит. Вече две хиляди години са се изминали, откак Христос е дошъл на земята. И какъв е смисълът на този живот? Казваме: „Да живеем.“ Да, но ние не живеем сега. Аз определям живота така. В живота има мъчения, има труд, има и работа. Някои хора са минали мъчението, сега са в труда. Казвате: „Трудовата повинност е минала.“ Малцина са хората, които сега работят. Работят поетите, музикантите, художниците. Един ден, когато дойде времето всички да работят, но без да се измъчваме, трудът ще се налага чрез закон, мъчението – също. Защо? По единствената причина, че сме напуснали Божиата любов. Когато обичаме някого, ние не го измъчваме, даваме му лека работа, но щом не го обичаме, даваме му мъчна работа.

Сега за разрешението на нашия мъчен живот, понеже той ни интересува, аз го определям така. Един народ или едно човечество в своите размери, това е един космически човек, развит в своята цялост. Малкият орех, плодът, е равен на големия орех, дървото. Тъй гласи окултната математика. Частта е равна на своето цяло. Ще кажете – това е един абсурд. Не, аз ще ви определя, че това е така. Онзи малкият орех, който е паднал от големия, той е част от него, но ако вие го посадите в добра почва и му дадете същите условия, същия брой години, той ще стане толкова голям, колкото и другия. Следователно той съдържа в себе си възможността да стане също толкова голям.

И сега, ако ние приложим туй учение вътре в себе си, ще можем да пораснем. Запример всеки един от вас да се запита откъде иде, защо е дошъл на земята и где отива. Откъде идем и къде отиваме, ние нищо не знаем. Често казвате: „Онзи свят.“ Но где е той,

знаете ли го? Имате ли карта за онзи свят? За Америка отиваме, имаме карта. Казвам, за онзи свят има точно определен път. Има методи, чрез които вие може да се научите как да направлявате тялото си, да отидете в друг свят, да видите какво има там, че има ред и порядък.

Съвременните хора сме като онези затворници, затворени в своите мазгали, разбираме толкова, колкото виждаме. Да, но като ни извадят от тия затвори, ще видим повече. Казваме: „Като умрем, ще познаем всичко.“ Не, Христос е проповядвал друго учение. Той е казал, че трябва да намалим своята деятелност, да минем в най-малката деятелност. Следователно от тази минимална деятелност трябва да преминем в истинския живот, дето условията са други, във вечния живот, в който не съществува. Следователно Христос е имал друга задача – чрез смъртта да покаже на хората начин как да се освободят от ограничителните условия на живота, а тази смърт съществува навсякъде – в нашите сърца, в нашите умове, в нашата воля.

Питам, как ще обясните на философски език тия външни настроения, които хората имат един към друг? Как ще се обяснят вашите отношения на един господар към неговия слуга, как ще се обясни положението на един син, който се е озлобил към баща си, или положението на една дъщеря, която се озлобила срещу майка си, или озлоблението на един ученик срещу учителя си, и обратно? Как ще обясните всичко това? Аз го обяснявам по следующия начин. Ако вие имате само един самун хляб, а около вас има хиляди души, които са гладни, то между тях ще има такъв бой, такова налагане за този хляб, а при това този хляб ще стигне най-много за десетина души. Какво трябва да се прави? Въпросът лесно ще се разреши. Аз имам хиляда декара земя. Ще ги посадя с жито и догодина ще има за всички по един самун. Ще му кажа: „Дай, братко, торбата си.“ Като му я напълня, ще се бия ли? Не, осигуриха се всички.

Следователно ние, съвременните хора, страдаме от това, че нямаме любов, която да внесе живота. Изгубили сме ние своята любов, своята надежда, своята вяра. Ние, съвременните хора, сме много лековерни. Те в Бога не вярват, а дойдат при мене и ми казват: „Какво е моето щастие?“ Аз в щастieto не вярвам. Че как – в Бога не вярваш, а пък за щастие мислиш. Щастieto, което е едно последствие, ти му вярваш, а в причината на нещата, която е Бог, не вярваш. Благодарение, че вярваш в щастieto, защото щастieto е един стимул.

Сега Христос казва: „Аз съм лозата, а вие пръчките.“ Ако ние се насадим на тази пръчка, това е важно, туй е един много кардинален въпрос. Вие сте дошли вече до това положение, няма друго разрешение. Съвременните хора са дошли до една много голяма криза. Няма да се минат и десет години, хората ще минат през една органическа криза. Бубата се завързва в един пашкул. Не даде ли пашкул, опасно е. Ние много мислим и това мислене е много намясто.

„Аз съм – казва Христос – истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“

Аз задавам този въпрос сега на свещениците, на вас, питам ви тази пръчка имате ли я. Ако действително Христос е истинната лоза, а вие пръчките, то едно положение трябва да имате – каквито сте, трябва да имате любов, второто положение – трябва да имате вяра, да сте умни хора, защото според мене вярата е само за умните, за интелигентните хора, не е за простите хора. Благородният и възвишеният свят е само за най-умните хора. Трябва да направим опит с всички хора. Аз съм в състояние, готов съм да направя

опит с всички майки и бащи. Десет години са ми достатъчни, за да видят всички хора, че с неговите твърдения на окултната наука, че със силата на любовта можем да направим изменения. Любовта съдържа всички най-възвишени трептения, тя съдържа този огън, в който всички вещества, даже и най-твърдите, няма да се разтопят и да ги кристализира, да ги оформи. Невъзможните неща за обикновения живот са възможни за любовта. Всички са опитали това. Когато сърцето ви е отворено, виждате, че всичко може да направите. Изгубите ли любовта, нищо не можете да направите.

Двама млади се обичат. Казват, че всичко може да сторят, но един ден дойде една баба и им казва: „Синко, и ние едно време бяхме като вас, но гледайте да се осигурите.“ И жената започва да се осигурява, започва да краде мъжа си. Днес, утре го краде, осигурява се. Но щом мъжът усети това нещо, започва да се сърди, любовта изчезва и всяка вечер има поливане, дъжд, плач и сълзи. Бащата и синът също гледат да се осигурят един-друг, майката и дъщерята – също. Така са изчезнали у нас всички благородни неща, благородни желания.

Няма защо да се осигуряваме. Единственото сигурно нещо у нас, това е светъл ум, благородно любящо сърце и диамантена воля. Диамантена воля? Някой казва: „Ще дойда в дванадесет часа.“ А той дойде в един часа, цял час трябва да го чакаш. Англичанинът е изработил тази точност в себе си. Като каже в дванадесет часа, той е точен на минутата. И действително в природата всички неща са точни – изгряването на слънцето, движението на земята, всичко е точно навреме. И животът, както е създаден, и той върви по този закон.

Та Христос казва: „Аз съм истинната лоза и ако вие се насадите на тази лоза отгоре, и Отец ми ви стане земеделецът, вие ще принесете плод много.“

Аз ще ви оставя сега с мисълта да направите опит с туй велико Христово учение на опит, а не на вяра, защото ние не проповядваме сега вяра. Някой казва: „Повярвай сега.“ В какво? Ще вярваш само в любовта. Тя е нещо реално. Вярата пък подразбира човешкия ум. Като дойде до вярата, ще почнем да я проповядваме в нейните малки проявления. Да кажем, че вие сте неразположени, болни сте, на умиране сте и лекарите казват, че сте осъдени на смърт и от нийде няма никаква помощ. Направете един опит със себе си, с някой ваш роднина, ако се намира на смъртно легло. Кажете тъй: „Господи, аз отсега ще посветя целия си живот заради тебе, ще работя заради тебе, остави ме на земята.“ Ако ти или този твой роднина направи едно истинско изповядване, няма да се мине един час или един ден най-много според болестта и ще настане една криза на подобрение.

В Америка един американец е събрал ред опити, примери от живота, как работи любовта. Една жена е била болна дванадесет години и станала почти инвалид. Никой лекар не е могъл да ѝ помогне. Една вечер тя чела в една книга за резултатите на силната вяра, на любовта. И тя веднага става, напуска леглото си и почва да шета.

На мнозина съм казвал да направят опит с любовта, с вярата и те са успявали, но не обещаваме ли да служите на Бога, няма да успеете. Казвам: „Ти си един фалирал търговец. Ще заложиш всичкия си живот, всичко, каквото имаш, и ще ти се помогне. Но направиш ли най-малкото отклонение, ще пропаднеш.“ Ако направите опита, ще видите. Някои опити може да излязат сполучливи, а някои може да излязат несполучливи. Ще излязат сполучливи само ония опити, при които казвах: „Аз да

оздравея, ще служа на Господа.“ Но преди да оздравееш, ще решиш, ще обещаеш и ще свършиш.

Следователно, когато соковете на любовта, на туй Божественото проникнат в нас, у нас ще стане едно вътрешно видоизменение, умът ни ще се просвети, сърцето ни ще се разтвори и ние ще влезем в един друг, нов свят. Сега, ако биха ви казали, че има и други същества, които живеят на земята, какво бихте казали? Турците имат една поговорка, която казват: „Ако това е истина, голяма лъжа е.“ Е, аз сега правя следующата аналогия. Да допуснем, че нягде в полето живеят на стотина купчини мравуняци и да допуснем, че съзнанието у тях е събудено и един философ започне да ми разправя, че има някакви същества, милиони пъти по-големи от тях, и живеят около тях, те ще кажат: „Докажи ни това.“ Ако този философ би взел една от тези мравки и я постави върху себе си да го види, как ще го изследва тя? Тя ще се качи по тялото му, ще почне да ходи по него и ще каже: „Грамадно нещо е това, грамадна планина, качих се на нея.“ Ще го опише тъй, както ние даваме описания за планините. Обаче, ако дойде този философ и бутне с крака си този мравуняк, те ще го почувстват и всички ще подскочат, ще кажат: „Земетресение.“ Не, казвам, само кракът на този философ ви заденал, а ако един ден този гигант тури своето рало върху мравуняка, всички ще помислят: „Потоп цял е това.“ Не, това е ралото на този гигант, а земята ни най-малко не се е подвигила.

Тъй щото ние, съвременните хора, имаме малко смешни схващания за природата. Има много неща, които учените хора не са ги проучили, много неща се преповтарят. Някои неща се преповтарят в пет години, други – в десет години, трети – в сто години, в милиони години и т.н. Тъй щото знанията, които имаме, са относителни. Тъй че сега в света иде особен период на промени, които ще организират света. И в света сега влиза нов тип човек, нов човек се създава, цяла раса. Както едно време се създадоха Адам и Ева в райската градина, тъй и сега Господ образува райска градина и ще тури там новия човек. Всички трябва да минете през тази врата на Адама и Ева, за да минете през тази раса. Ще кажете: „Как ще минем?“ Тъй както минава водата през кюнците.

А сега Христос казва: „Аз съм истинната лоза.“ Бялата раса, това е лозата. На този свят трябва нещо ново, нова кръв, нова мисъл, нови сърца. Кравата все телци ще ражда. Вълкът, колкото и да се развива, все вълк ще си остане. Ако го чакаме да се развие един ден, та да се преобразува в човек, трябва да го чакаме милиони години. Нов тип хора трябва на света.

Сега някои от вас може да се присадите на лозата туй християнство трябва да се новороди. Какво подразбирам? Този човек, който е сега в плът, трябва тъй да се видоизмени, че неговите способности, неговите мисли да се повдигнат. И не само схващанията и разбиранията му да се видоизменят, но и силите му да вземат друго направление. Сега ние сме изгубили тази възможност. Сега ние вярваме само в това, че сме родени грешни, че трябва да умрем, да се готвим за ада, трябва да приготвяваме пари за ковчези, за гробове, нареждаме как да ни погребат. Не, не, човекът от шестата раса за никаква смърт не мисли, за никакви пари не мисли, за никакви ковчези. Питам, какъв ковчег имаше Христос? Туриха го в една пещера. Питам, туй, което стана с Христа, не може ли да стане с нас? Ние може да се видоизменим. Туй, което стана със светиите, може да стане и с нас. А сега ни проповядват едно чисто материалистично учение.

Присадете се на лозата, за да опитате този Господ, и то не само да го опитате, но и да го чуете. Този глас мнозина са го чули. Този тихия глас ви е проговорил. Искаш да извършиш едно престъпление, този Божественият глас на любовта ти казва: „Недей! Въздържай се!“ Мнозина хора казват: „Нещо ми казва на ума.“ Този ум, това е Божественото, което те въздържа. Въздържай се, не бързай. Някой път може да дойдете до края на отчаянието си, този глас ще ти проговори. Когато един човек дойде до положението на най-голямото отчаяние, зад тази граница седи онова Божественото начало. Не се обезсърчавай. След големите скърби идват големите радости. И когато човек се намира в едно затруднено положение, нещо му казва: „Не бой се, ще се оправят работите.“ И действително, няма да минат една-две години, всичко ще се оправя.

Преди една-две години ме питат какво ще стане с България. Казвам, а, България е в най-добро положение, щастлива е тя. Че как? Ние имаме толкова големи загуби с гърците на солунския фронт, наложиха ни такава голяма контрибуция, всичко ни продадоха. Казвам, вие сте в най-добро положение. На гърците пардесютата им ще бъдат в хоризонтално положение, ще видите. Не бих желал българите да са на положението на гърците. Ще видите доколко са осигурени те. Българите биха ли разменили своето сегашно положение с положението на гърците? Не, гръцкото осигуряване е глупаво осигуряване, гръцко, византийско осигуряване е то. Българинът не трябва да се осигурява като гърка. В книгата на Талмуда има едно изречение за гърка: „И в гроба когато ти говори гъркът, не му хващай вяра.“ Туй е едно старо вярване, на старите египтяни за гърците. Питагор трябваше дълго време да живее между гърците, за да ги разбере. Българинът, колкото и да е упорит, възприел е от гърците една черта – бърза да разбогатява. Всеки иска скоро да разбогатява. Това не е българско, то е гръцко. Българско е ралото. С ралото ще работиш десет-петнадесет години и Бог ще благослови. А туй, което набързо, в една-две години спечелиш, после като гърците пардесютото ти ще бъде хоризонтално.

Питам, онези българи, които разбогатяха по време на войната, какво ги направи член на четвърти? Един казваше: „Будала бях аз. Искяха ми шест хиляди лева, а не давах. А като влязох в затвора, дадох и двадесет хиляди лева.“ Като ти искат, ще дадеш. И Господ има член четвърти, по който съди хората. Като те хванат по този член четвърти, ще ти охлузгат костите, главата ти само ще остане. И попът после му чете: „Благословен раб Божий.“ На член четвърти няма благословен. Една грешна душа, която е живяла безчестно и изтезавала своите братя, заслужава да се охлузгат костите му. Ако питате защо умират хората, казвам, защото не се обичат хората. Говоря ли аз истината? Говоря, член четвърти има. Ако искате да се избавите от член четвърти, един метод има. Ще се присадите на тази лоза. Никакви свещеници, никакви попове, владици, видяхте тяхната култура. Няма да се присаждате нито на мене. А на какво? На любовта. Аз ще дойда при тебе, ще ти покажа любовта. Правило е: учителят показва, а ученикът ще следва подире му. Учителят ще решава, а ученикът ще върви подир учителя си. Свещеници и учители ще работят заедно.

Вие казвате: „Покажете ни как се живее сега.“ Ако дойде при мене някой, аз ще му покажа как се живее. Нека дойде при мене някой, който е напълно нещастен, да живее с мене една цяла седмица и след това ще бъде радостен, ще се разхождаме заедно. Тъй правя аз. Мога да ви приведа един пример. Изведох сто и четири-сто и пет души на Мусала, и то не само юнаци на двадесет-двадесет и пет години. Имаше и една стара жена на седемдесет и две години. Имаше и деца, момичета и момчета на десет,

шестнадесет, седемнадесет години. Качихме се горе на Мусала и стояхме цели четири-пет часа. Там си починахме хубаво, когато обикновено там стоят едва по десет-петнадесет минути – тъй е студено. Защо ние можахме да стоим повече? Защото избрахме най-благоприятното време, знаем кога и как се пътува. Ние си носим топла вода и само такава пием. Никой от нас не се разболя и всички се върнахме бодри и весели. Онези екскурзианти, които ходят по високите места, какво правят? Напиват се хубаво със студена вода и се разболяват. А от нас никой не се разболява. Ние казваме: „Топла вода ще пиеш.“ Хората ни се смеят. Казвам, ако една седемдесетгодишна баба може да излезе на Мусала, и то не само да мине през най-лесния път, да се качи и да се върне, да мине през Бистрица, през южната страна на Марица и после се върне през Чамкория, това не е лесна работа. Но това става с постепенно приготвяне.

Следователно навсякъде трябва да имаме едни положителни знания. И когато говоря за тия знания, това са опити, те изведнъж не могат да се предадат. Христовото учение не е учение на теория, но е опитно учение, то е опитна школа, в нея има задачи за разрешение, има методи. Христовото учение е една малка микроскопическа работа.

Писанието казва, че Христос говорил толкова много работи и ако всички тия работи бяха написани, щеше да се знае много нещо. Но Йоан казва: „Душите Христови не са загубили.“ Туй, което е вярно, което е Божествено, то не изчезва, то се написва на тия Божествени скрижали и то не се губи. Христовото учение е насипано във вашите умове и сърца и ако Бог ви стане земеделецът, вие ще имате един жив опит и ще кажете: „Сега вярвам и опитам.“

Аз бих желал за в бъдеще религията, за която ще говорим, да бъде опитана един, два и повече пъти и да кажем: „Аз вярвам, защото съм направил опити, а не защото дядо ми вярва.“ Хубаво, дядо ти може да бъде по-умен от тебе и ти можеш да бъдеш като дядо си.

И тъй, на вас ви проповядват да се занимавате с Христовото учение, защото вие не го познавате, и тогава един ден член четвърти ще дойде и за вас. Какво ще правите? Е, Господ да ни е на помощ. Не, отсега да се осигуриш. На онзи българин му искали шест хиляди лева, не дава. Дай ги, защото иначе – в затвора. А който влезе в затвора – има страдания. Трябва да излезем навънка. Благодарим за такъв затвор. Да не чакаме да ни турят в гроба, в затвора, че като ни охлузят всичките кости, тогава да давам. Аз всичко бих дал, но в гроба да не вляза. Опасно нещо е гробът. И действително българинът, който е толкова практичен, казва: „Опасно нещо е да те заровят в тази черна земя. Какво да правим?“ Ще се насадиш на тази Божествена лоза, Господ ще ти бъде земеделецът, и тогава ще има вето, няма да има умирање, ще дойде вечният живот.

Вечният живот започва с любовта. Ще кажете: „Тази любов ние я знаем.“ Не, тази съвременна любов, за която хората говорят, аз я наричам любов от картошки. Любов, която не може да издържи ден, два, на какво мяза тя? Ще ви приведа следуюния пример. Събрали се вълците на конгрес и прокарали закон, чрез който решили за в бъдеще да не нападат овците. Изпратили делегати при всички млекопитающа, за да знаят как за в бъдеще ще живеят с всички свои братя и сестри в мир и съгласие. Един млад вълк, като отишъл при овците да им съобщи това тяхно решение, една млада овца се влюбила в него, защото той бил много красив. Той ѝ казал: „Ти бъди спокойна, не се безпокой, ние ще живеем в мир и съгласие, по любов.“ Майката дала съгласието си и те се оженили. Първия ден добре вървяло, живели в любов, втория ден – също, но вълкът

бил малко замислен, третия ден – също, но четвъртия ден ѝ казал: „Аз не съм готов за този брак.“ Любовта на вълка траяла четири дни.

И сегашната любов на хората трая четири дни. Вие обичате хората, нали? Но когато ви пипнат хиляда лева от кесията, ще ги обичате ли? Не, тази Божествена любов, за която ви говоря, тя е друга. Ако дойде някой и ми вземе всичкото богатство, ще кажа на драго сърце: „Нека го вземе.“ А в туй новото учение няма никакви обири, обирания. Да допуснем, че аз имам стотина килограма злато и някой го вземе. Аз по законите, които зная, трансформирам златото, и то пак се връща при мене. Крадецът може да го носи сто пъти у дома си, то пак ще се върне при мене. Някои хора казват: „Пари, пари, пари.“ Аз казвам: „Магарето и хиляда килограма злато да пренесе, пак магаре ще си остане. Малко сламица му трябва.“ Парите, това са енергията, която трябва да се пренесе за нашето развитие. Можем ли да пренесем тази енергия в нашата кръв, в нашето сърце, в нашия ум, в нашата воля, това е злато, а да го туриш в касата си, това не е злато. Еврейският пророк е казал, че за в бъдеще парите ще имат друго предназначение.

И тъй, разменната монета за в бъдеще ще бъде законът на любовта. Ще дойде ден, когато хората няма да имат за разменна монета парите. Ще кажете: „Ами тогава как ще живеят хората?“ Как ще живеят хората тогава, аз често уподобявам това на следующото. Ако отидете в небето да си купите нещо и предложите пари, ще причините на търговеца най-голяма обида. Той ще ви каже: „Пари не ми трябва.“ Той ще счита за най-голямо щастие това, че идвате да вземате нещо без пари. Там всички хора купуват нещата без пари. И ако искате да знаете какво нещо е духовният живот, ще ви кажа: тук с пари, там без пари, тук с омраза, там с любов, тук с лъжа, там с истина. Там всичко е точно обратното.

И следователно, като се насадим на тази лоза, земята тогава ще се преобрази, животът ще бъде преобразен, земята ще ражда толкова много, че всички хора ще имат за ядене и пиене и умовете и сърцата им ще бъдат приготвени за тази нова култура. Ще опитате това. Това не го говоря само аз, това са говорили много хора на миналото, това е една епоха и вие, които сте дошли до последните времена, отворете Евангелието и се запитайте насадени ли сме на тази лоза, познаваме ли Бога, готови ли сме да служим? Накъде ще отидем, няма да питате това.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза.“ На друго място: „В дома на Отца ми много жилища има и дето отидете, ще дойде да ви вземе.“ Значи има други места, дето условията са по-хубави, отколкото тия на земята. Нима условията на един вол тук, на земята, са много добри? Ако един човек вземе един вол и го трансформира във формата на човек, няма ли да го пренесе в друг живот по-добър? Ако човек вземе една риза и я трансформира във формата на човек, няма ли да подобри условията на нейния живот.

Следователно Христос идва да вземе хората, да ги преобрази, да им даде нови форми на живот и когато се отворят очите им, да кажат: „Слепи бяхме едно време, но сега виждаме.“

Неделна беседа
1 октомври 1923 г., неделя, 10 часа
Русе

Пътят на героите

По отъпканите пътища лесно се ходи, но по пътя, който сега се проправя, ходят само герои. Оттук имайте предвид колко време е употребил Бог, докато създаде вселената, докато нагласи времето и момента за дохождането на всичките хора по лицето на земята, да ги постави в техните съответни гами. Каква велика хармония и музика има в това, хиляди и милиони хора да изразят своя живот – всеки на своя час и на своята определена минута. Животът сам по себе си е най-хубавата песен. Когато хората на земята страдат, пъшкат и изпитват най-големите горчивини, ангелите на небето се радват и изпитват най-голяма приятност. Радват се, защото разбират дълбокия смисъл на страданието, знаят, че в него се крият благата на човечеството. Това съчетание между скръбта и радостта съставлява вътрешния израз на една музикална пиеса. В скръбта има голяма дълбочина, великите идеи се раждат след големите скърби. Радостта е външен израз на живота, а скръбта е вътрешен израз на живота. Радостта може да се оприличи на млада мома, а скръбта – на майка с деца. Радостта отива при баща си натруфена, облечена по всички правила на модата. Докато е у дома си, тя е радостна, весела, всички я обичат. Щом се ожени и излезе вън от къщи, тя е скръбна и за себе си, и за окръжаващите. Докато сме в рая, ние сме радост и за себе си, и за окръжаващите. Щом излезем от рая, сме скръб и за себе си, и за всички.

Наблюдавайте колко минути сте радостни през деня и колко минути сте скръбни, мрачни. Наблюдавам проявите на една от изгревските котки. Влезе в стаята ми, понамести се тихо до печката и заспи. Изведнъж скочи, поогледа се наоколо, и пак заспи. Защо се стряска? Присънила ѝ се мишка или птичка.

Какво представляват сънищата? Защо човек не може да спи спокойно? Нали казвате, че земният живот е като сън. Действително обикновенният живот на хората е като сън, продължителен сън. Но има разлика между спящия живот на земята и този кратък сън, който хората прекарват вечерно време. При сегашните условия на живота ние сме дошли на земята да се учим. В това състояние на развитие, в което се намират съвременните хора, те още не са приложили нищо, за да могат да се върнат на небето, откъдето са излезли. Във вечността нещата не се повтарят. Няма два еднакви момента в природата. Ти не можеш да се върнеш на старото място, от което си излязъл, докато не придобиеш нещо – непременно трябва да има някаква разлика между първото положение, при което си излязъл, и второто положение, при което се връщаш. Ако при сегашните условия някой иска да се върне на небето такъв, какъвто е излязъл, той ще бъде най-нещастният човек. По същия закон, ако някой човек е болен и излезе сред природата, колкото и да е красиво, колкото и слънцето да грее приятно, колкото

птичките да пеят весело, колкото и изворите да шуртят красиво, този човек все ще бъде недоволен, все ще има нещо да го смущава. Този човек, за да разбере красотата и величието на природата, трябва да се освободи от своето болезнено състояние.

Значи, за да може човек да проникне в духовния свят, той трябва да бъде здрав, защото този живот е живот на интензивна деятелност. Под думата „здраве“ се разбира свежест. Само свежият човек е напълно здрав. Грешният човек пък губи своята енергия безразборно, вследствие на което той е лишен и от здраве. Можем да заместим думата „здраве“ с думата „свежест“.

Вие питате защо хората губят своята енергия и своето здраве. Защото не разрешават правилно задачите в своя живот. Например, когато хората се намерят в известни изпитания, те не трябва да питат защо е дошло изпитанието, но да мислят как да излязат от него, какво се изисква от тях, за да преодолеят изпитанието.

Да допуснем, че по погрешка сте хванали кривия път. Какво трябва да правите? Най-напред ще търсите начин как да излезете от този път, а след това ще питате кой е правият път и по него ще тръгнете. Има ли смисъл, след като сте вървели в кривия път, да питате защо и за какво сте попаднали в него? Трябвало е да мислите в началото, преди да попаднете в този път, но сега, след като сте влезли в него, след като сте дошли до края, няма какво да питате защо сте влезли в този път, но трябва да действате да излезете навън и да поемете правия път.

Първият важен въпрос за вас е да намерите краткия път към небето. Пътят към небето ще ви изведе на правия път. Мнозина питат защо са дошли на земята. Рекох, ти си дошъл вече, не питай защо си дошъл на земята, но ако трябва да разрешиш някой въпрос, той е следният. По кой начин можеш да прекараш живота си на земята, в каквото и положение да се намираш, как да се справиш с доброто и злото. Можеш ли да прекараш живота си, тъй както Бог го изисква? Тази е главната мисъл, която трябва да ви занимава и която трябва да приложите тази година в живота си. Разрешите ли този въпрос правилно, вие ще може да уякнете.

Да можете да живеете правилно и в съгласие със законите на разумната природа – в това седи вътрешната философия на живота. Често вие не можете да различавате известни ваши състояния и вследствие на това страдате. Аз наричам някои от тези състояния лукави състояния. Нещо в тебе вътре те дразни и ти казва: „Не стой като овца, махни с ръка, тупни с крак, повиши тона на гласа си, закани се, че ще направиш това, онова и т.н.“ Друго нещо в тебе тихо, спокойно ти казва: „Остави това настрана, недей се смущава!“

Отгдето идват тези две състояния в човека? Нито едното, нито другото състояние е твое. На какво се дължи напорът или напрежението на парата, която се намира под калпака на някой парен котел? Огънят ли е причина или самата пара? Истинската причина за напрежението на водните пари лежи в човека. В дадения случай водата и огънят са наблизко един до друг, но те не се спогаждат. Водата не търпи огъня близо до себе си, тя не го иска. Огънят се влюбил в нея, иска да я хване, да я застави да го обикне, но тя му казва: „Не те искам!“ Тя търси път да излезе навън, да се освободи от него, но той ѝ казва: „Докато си тук, аз ще ти дам един урок, ще те заставя да свършиш една работа.“

По същия начин някои от вас се намират в положението на водата. Какво трябва да правите? Ще завъртите крака на колелото, ще излезете навън и след това ще кажете: втори път не слизам в този котел. Мислите ли, че положението на огъня е приятно. Той, като изгори, казва: „Всичко се свърши с мен, дадох всичката си енергия, станах на пепел.“ Положението на водата е по-добро, тя се превръща на пара и отива в пространството. Огънят казва: „Да се влюбиш, това значи да изгубиш силата си, да превърнеш на пепел всичко и да те изхвърлят на пътя.“ Казвам, да, това е любовта на пепелта. Огънят и водата са две различни категории вещества. Всеки огън, при който се получава пепел, седи по-ниско от водата, обаче всеки огън, при който не се получава пепел, седи по-високо от водата.

И тъй, има много категории огън, онова, което хората наричат страсти, то е огън, при който остава пепел. Когато говорим за Божията любов, ние разбираме огън, при който не остава никаква пепел. В проявите на тази любов има абсолютна хармония. Когато водата се намира под действието на този огън, тя не излиза навън и котелът не се пръска. В този случай водата е носителка на живота. За тази вода именно Христос казва, че тя е живият извор. Тази вода извира само под влиянието на Божествената топлина. Тази топлина е носителка на Божествената любов, даже и в най-малък размер. Ето защо, когато човек се приближи при някой извор, който блика, той изпитва едно приятно чувство. Това извиране на водата, която идва нейде от дълбочината на земята, внася в човека красиво и възвишено чувство.

Мисълта на човека трябва да бъде като този извор – непрестанно да блика. Тя не трябва да потъва в земята, а винаги да върви нагоре. У човека има мисли, които потъват надолу в земята, а има и такива, които отиват нагоре, бликат като водата на някой чист планински извор. Добре е нашите мисли да извират и постоянно да отиват нагоре. Първото необходимо нещо за всинца ни е да опитаме сами плода на нашите мисли и чувства и след това, като се убедим, че не са първокачествени, да ги предложим и на слугите, като кажем: „Ние ви предлагаме от тези плодове, опитали сме ги и намираме, че са първокачествени.“ Те са Божественото благо у нас. Ти пръв опитай най-хубавото в себе си, което Бог ти дава, задръж част от това изобилие в себе си, а останалото изпрати вън в света, да се поддържа. Много от нашите мисли са плод от мисълта на повисши същества. Когато някоя семка от тия плодове попадне в ума, в сърцето или душата ни, тя вече сама по себе си се организира. Това са Божествени идеи, които проникват у нас, те са голямо богатство. Ако всеки ден във вашата душа прониква по една от тези малки скъпоценни мисли в продължение на десет години, вашият живот коренно ще се измени.

В този живот всички хора – и религиозни, и светски, търсят външни блага. Трябва да знаете обаче, че благата ще дойдат след завършването на живота. Щастието, което търсите в материалната страна на живота, но то подразбира материални блага на земята. Щастието не може да съществува без материални блага. Значи човек може да бъде щастлив само след като завърши своя живот. Затова не търсете щастие на земята, но търсене Божественото, доброто, красивото, разумното. То подразбира един велик процес на усъвършенстване. Блажен е онзи човек, който постоянно се усъвършенства, защото той никога не остарява.

Блаженството е процес на душата, която постоянно расте. В него се крие вечната младост. Щастието може всеки момент да се изгуби и човек да бъде отново нещастен. Затова се казва, че човек на земята не може да бъде щастлив. Щастието на земята е

постижимо относително, когато блаженството е постижимо напълно. Всеки верующ човек трябва всеки момент да се стреми към блаженство. То е благо на живота. Христос казва: „Блажени верующите, блажени милосърдните, блажени кротките, защото те ще наследят Царството небесно.“ Къде ще проявите кротостта? Срещу кротостта трябва да се яви нещо противоположно. Срещу всяка добродетел лежи нещо противоположно ней, от друго естество. Любовта има своя противоположност, вярата, добродетелта, мъдростта имат свои противоположности. Светът е построен върху тия противоположности. Бог едновременно е създал и ада, и рая. Той е създал и жителите на ада. И едните, и другите действат свободно, по избор, но техните мисли, чувства и действия се контролират, хармонизират, като се използва разумно едната и другата страна.

Ако ме разбирате правилно, ще разберете и смисъла на стиха от Писанието: „Всичко съдейства за добро на ония, които любят Господа.“ Не се плашете от лошото, което ви сполетява в живота. Случват ли ви се страдания, за ваше добро са. Изгубите ли вярата си, за ваше добро е. Разгневите ли се, за ваше добро е. Това са временни състояния. За ваше добро са, все ще научите от тях нещо. Това че сте изгубили вярата си, е едно мъчително чувство. Всичко, което човек изгуби, може да го намери. Но допусне ли в себе си мисълта, че изгубеното не може да се намери, той е на крив път. Запример някой казва: „Изгубих живота си.“ Но животът не може да се изгуби. Той е излязъл от Бога и в Бога ще се върне. Всичко хубаво ще се върне към Бога. При това вие трябва да знаете, че сте заобиколени от много разумни същества, които следят за всички, те са свидетели на всичко, което се върши в света. Мислите ли, че тези същества, които ви любят, спят? Мислите ли, че майка, която обича своето дете, ще спи, когато то е в някаква нужда? Не, тя постоянно бди върху него. По същия начин бдят върху нас всички същества, които ни любят. Ако ние заграждаме с плет, със стени нашите къщи, мислите ли, че онези, които ни обичат, няма да турят една такава ограда наоколо ни?

Вие трябва да държите тази положителна мисъл в ума си. Често вие прекъсвате връзките с невидимия свят, с онези светли същества, които ви любят, и по този начин се разколебавате в живота си. В своите наблюдения аз съм виждал силни натури, с твърди убеждения, постоянни, които обаче, като дойдат до големи изпитания, се разколебават. Когато човек започне да се плъзга, да пада, нека се остави да падне до дъното, а не само до половината. По-надолу от дъното той не може да падне. Ако пътят за един висок връх е през някоя дълбока долина, слез до дъното на тази долина, за да поемеш после към върха нагоре. Ако правиш опит, прави го докрай.

Ще кажете: „Това е странно.“ Не, когато съзнанието на човека е будно при такъв опит, той ще научи много нещо. И това вече не е падане, а слизане. Затова казвам, ако слизаш, слез до дъното. Първата мисъл, която постоянно трябва да държите в ума си е, че Божествената ръка, Божествената сила крепи всяка душа. Тя е свързана посредством една нишка с невидимия свят, затова никога не може да убегне от Божественния промисъл. Понякога казвате: „Аз ще напусна живота на земята.“ Аз зная къде ще отидете. Напуснете ли земята, вие ще отидете в ада. Адът е един голям град с много улици. Там хлябът се продава много скъпо, а водата мъчно се доставя. След като си жадувал два-три месеца, трябва да раздадеш всичкото си богатство, за да се намери някой да ти донесе една чаша вода поне. Адът е място за богати хора, а не за сиромаси. Който иска да отиде в ада, трябва да има много пари. Който е сиромас, трябва да живее на небето. Небето е място за сиромаси – там се отива без пари, там може да се живее на кредит. Който е богат и пожелае да слезе в ада, нямам нищо против, нека отиде там.

Сиромашът обаче да не прави този опит. Като спечели много пари, ако иска да слезе в ада, може да направи този опит.

Как ще разберете мисълта на Христа: „По-лесно ще влезе камила в иглено ухо, отколкото богатият да влезе в Царството Божие“? В този стих не се говори за влизане в ада. Аз ви казах, в ада може да влезе само богатият. Там са нужни пари за ядене и пиене – навсякъде скъпо се плаща. Вследствие на това и най-богатият човек, като поживее няколко минути в ада, bankerите го обират, той започва да обеднява и става страдалец и чака час по-скоро да го изпратят на земята. За тази цел съществуват специални комисии, които гледат да оплетат хората на земята, заставят ги да се женят, за да се преродят чрез тях. Идват на земята, за да забогатеят отново. Сиромасите, които идват от ада, са опасни хора — да те пази Господ от тях. Те са били някога богати хора, но днес по-лоши хора от тях няма.

Затова и в Писанието се казва: „Пазете се, когато лошите хора на земята се увеличават.“ Тези хора могат да влязат в тялото ви, а могат да се промъкнат и в ума ви като мисъл и в сърцето ви като чувство. По този начин те внасят такива раздори, такива противоречия, съмнения, злоба, че ви обръщат с главата надолу. Наблюдавам как една сестра днес се намира на третото небе, тъй вдъхновена и радостна е, но след ден-два я виждам посърнала и обезсърчена. Какво има? „Изгубена съм!“ Аз си мисля, при тази сестра е дошъл някой сиромаш от ада. На този сиромаш и всичкото си имане да дадеш, не си в сила да го направиш щастлив, той все ще е недоволен. Това е опитност, през която всички ще минете. Затова ви трябва учител в света. Той да ви води в пътя, който трябва да минете. Значи иска се разбиране на Божествения живот.

И тъй, използвайте изобилието, което ви носи новата година. Знайте, че всичко, което става в света, не е произволно. Страданията, мъчнотиите, нещастията се явяват като естествено последствие на стремлението ви да търсите лесния път. Вие искате да бъдете самостоятелни и търсите начин да живеете вън от Бога. Искайте да бъдете самостоятелни, независими от другите хора, но никога не искайте да бъдете независими от Бога. Спазвайте следния закон. Всеки, който иска да се усъвършенства трябва да има връзка с Бога, с цялото. Влезе ли у вас мисълта, че можете да живеете без него, върху вас ще дойде най-голямото нещастие. Мислите ли така, ще изгубите връзката си с цялото. Каквото и да става в света, дръжте тази връзка. Богат ли си, или сиромаш, учен или прост, каквото и положение да заемаш, дръж връзката с великия извор на живота и не се бой.

През тази година желая на всинца ви да държите връзката си с Бога. Тази година искам да се роди у вас новата мисъл. Да се свържете не с богатите в ада, но със сиромасите на небето. Те на небето са сиромаси, но дойдат ли на земята, носят пълни торби. Богатите от ада, като дойдат от ада, носят празни торби. На нас не ни трябват просяци с празни торби. Ние искаме хора с пълни торби. Ние искаме крушата да бъде пълна с плодове. Кой от вас би искал крушата да не роди плодове? Или лозата му да бъде безплодна? Кой от вас би искал кесията му да е празна или главата му да е празна? Кой от вас би искал стомахът му да е празен? Не са ни нужни празни торби. Мнозина от вас съм чувал да казват, че животът е грозен. Не, животът има пълнота в себе си, но тази пълнота се добива само ако човек е във връзка с цялото. Имате ли тази връзка, вие ще влезете в новия живот. Като говоря за живота, аз не разбирам само външната му страна, но и вътрешната. Схващате ли така живота, вие ще знаете, че при каквито и условия да попаднете, Бог всякога ще ви помогне. Величието на Господа стои в това, че и при най-

трудните условия може да ви помогне, да ви извади от тия лоши условия, да ви даде знание и мъдрост. Ако вие уповавате на Господа, където и да сте, той ще превърне и най-лошите условия в добри и ще ви съдейства така, че всичко да се превърне в добро. Като излезете от тези условия, ще му благодарите. Аз желая и най-лошите ви условия да се превърнат в добри. Имайте вяра, че Бог ще изведе всинца ви на правия път. Той няма да остави нито една душа в тъмнина.

В Откровението се казва: „Чух цялото мировъздание да славят Бога.“ В края на краищата, когато Бог примири всички хора помежду им, когато ги извади от лошите условия, те ще могат да славят Бога. Вие ще имате страдания, но след страданията ще имате радости и ще изпитате Божиата любов, мъдрост, истина, правда, Божието милосърдие. Той ще ви даде всичко, каквото е нужно, ще ви помага във всички предприятия, във всички падания и ставания. Той е единственият, който може да ви извади от трудните условия и да ви ръководи в новия път.

Сега задръжте тази хубава мисъл в себе си – връзка с Бога, че като се срещнем, да знаем, че всички имаме тази връзка. Тя ще ни помогне да трансформираме всички отрицателни състояния. Ако понякога сте лоши, то е по причина на това, че сте бедни. Беднотията е празна торба. Невежеството е празна торба и всички недъзи, всички отрицателни качества са празни торби. Съмнението, злобата, лъжата, безнадеждността, омразата – това са все празни торби. Щом сърцето се изпълни с любов, то е пълна торба, затова сърцето на човека трябва винаги да е изпълнено с любов. Някой казва: „Сърцето ми е грешно.“ Щом е грешно, изхвърли греха навън. И на това празно място постави любовта.

Ще ви прочета 2. послание Петрово, 2:13–20 стих. То се отнася до жителите на ада. Апостол Петър описва влиянието на жителите на ада. Те влизат в умовете на хората и постоянно им говорят и развращават. Някои лесно се поддават и пропадат. Често пъти човек дохожда в стълкновение с тях.

Ще ви прочета и 2. послание на Йоана. Той пише за жителите на небето какви са, как живеят и т.н. Те са силни и побеждават.

През тази година гледайте да разпознавате тия състояния, които постоянно ви провокират, както и мислите, които проникват през вас. И най-после, използвайте вашите опитности. Когато една работа може да се свърши от трима души, а само единият от тях казва, че може да я свърши, той се намира в лъжливо положение. Ето защо, когато се намирате в трудно положение, употребете следната формула. Господи, ти всичко можеш. Твоят дух, който си изпратил да ме ръководи, чрез тебе всичко може. Така е, когато Бог всичко може. Духът, който произтича от него, всичко може и аз чрез духа, който ме ръководи, всичко мога.

Кажеш ли, че всичко можеш, без да имаш предвид Бога и неговия дух, ти си на крив път. Мойсей само веднъж си позволи да каже: „Аз не мога да поискам вода от тази канара?“ И не можа да влезе в Ханаанската земя. Мойсей беше велик пророк, но само заради тези думи, които отпрати към евреите, и не прослави Бога, отдели се от цялото и не можа да влезе в Ханаанската земя. И той трябваше да дойде на земята, за да изкупи своите прегрешения, и понесе много страдания и хули. След много мъчности все пак успя да влезе в Ханаанската земя. Мойсей и Илия бяха едно цяло. Мойсей беше по времето на Христа. Илия и Йоан бяха едно цяло. Щом Мойсей първоначално се

подхлъзна и не можа да влезе в Ханаанската земя, колко повече един обикновен човек ще може да влезе в обетована земя.

Затова и пред каквото и положение да се намерите, ще казвате: Господи, ти всичко можеш. И твоят дух, който излиза от тебе, всичко може. И аз чрез духа, който ме ръководи и упътва, всичко мога.

Питате ме кога да произнасяте тази формула. Когато се намерите в най-трудно положение. Произнесете тази формула един-два пъти, три пъти, докато победите. Приятно е човек да побеждава. Лошо е, когато само губи. Лошо е човек да губи присъствието на духа, когато губи смисъла на живота, когато губи силите си, светлината си, тогава всичко наоколо му се вижда опако: хората лоши, никой не го обича, смъртта скоро ще дойде. И почва да търси начин да избяга от всичко. С бягане работата не става. Ако бягаш, в ада ще отидеш. Ако се качваш нагоре, в небето ще отидеш. Турците имат една поговорка за бягането и котката. И наистина, като подгониш една котка, тя хуква да бяга из къщата, из двора и като погледнеш, скрила се в плевника.

По същия начин и вие казвате: „Да бягаме!“ С бягане въпросите не се разрешават. Къде ще бягате? Да отидете при Бога, разбирам.

Оставете бягането, но кажете в себе си: Колкото и да е противна тази работа, аз ще я свържа с Бога и с духа, който ме ръководи!

И тъй, при всички трудни условия на живота си употребявайте дадената ви формула.

Тази беседа, който желае, може да я препише ръкописно за себе си, но не и на пишуща машина. Няма да я печатате.

Извънредна неделна беседа
6 януари 1928 г., Бъдни вечер
София – „Оборище“ № 24

Предназначението на човека

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета част от 11. глава на Матей, от 2. до 16 стих.

„Духът Божи“

Какво е предназначението на човека на земята? Защо дошъл човек на земята? Всичките хора, които живеят на земята, не са разрешили този въпрос. Те се занимават с туй, за

което не са дошли. Зависи от съзнанието на човека. Човек е, който разбира. Казват, умен човек. Но кой е умен човек? Човек, който е ходил на бойното поле и е раняван двадесет пъти, умен ли е? Който ходил в кръчмата и са му пукали десет пъти главата, умен ли е? Човек, когото хванала проказата от главата до петите, умен ли е? Може да ви приведа ред примери. Тъй както ние живеем, имаме паметници, гробища, търсим свещениците да погребват умрелите. Че това не е нашето предназначение – да погребваме умрелите.

Аз уважавам майките, които раждат деца. Ако децата не се раждаха, щяха ли да умират? Ако една къща се гради и се събаря, как мислите, онези, които я градят, майстори ли са? Ако една риза, която шиеш и се скъса, тъкането намясто ли е?

Казва, ти вярваш ли в Бога? Какво подразбираш под думите „ти вярваш ли в Бога“? Ако те нахраня с хляб, вярваш ли, че ще те нахраня? То не е вяра, то е факт, нахраних те. Вяра е идната година да те нахраня – и ти да вярваш. То е вяра. Цяла година ще вярваш, че ще те нахраня един път. Вярата не се изисква за продължително време. Вярата се подразбира. Кажеш, и направиш нещата. Най-първо трябва да вярваш, за да станат нещата реални. Нещата без вяра не могат да станат реални. Вярата е предшественик на реалността, тя е врата, през която човек трябва да влезе. Психологически е така. Ще дойдат сега, ще кажат: „Ти какво, че вярваш в окултизма?“

Какво нещо е окултизмът? Какво че вярваш в мистицизма? Какво нещо е мистицизмът? Окултизмът е тайна наука за природата. Всичките химици са все окултисти. Те знаят да объркват работите, да правят експлозиви. Всичките адвокати, които знаят да отклоняват законите, съдиите, които правят в народното събрание законите да скарват хората. Съдиите допитвали ли са се до хората, като правят тия закони? Какво отношение имат към хората? Един съдия, който съди един престъпник, не трябва да има никакво престъпление. Ако има престъпление съдията, няма право да съди. Един съдия, който защитава другите, не трябва да има престъпление. Ако има престъпление, няма право да защитава другите. Един търговец, който направил две престъпления, търговец не може да бъде. Един учител, който направил две престъпления, учител не може да бъде. Една майка, която направила две престъпления, майка не може да бъде. Един баща, който направил две престъпления, баща не може да бъде.

Какъв порядък имаме в света? Казва: „В какво вярваш?“ Аз вярвам, че ако направя две добродетели, съм учител. Като направя две добродетели, съм баща. Като направя две добродетели, съм майка. Всичко в света съм – и адвокат, и съдия. Вярвам в това. Като направя две добродетели, всичко съм.

Питам, вие вярвате ли в Господа, къде е вашият Господ? Аз още като се спъна на пътя, виждам Господа. Казва: „Знаеш, ти си тръгнал в кривия път.“ Аз се върна. Той не ми казва: „Назад.“ Но аз се връщам. Познавам дали вървя в правия път. Когато светлината върви пред мене, той е с мене. Когато светлината е зад гърба ми, той ми гледа ума, какво правя. Че когато ние правим погрешки, когато светлината е зад гърба, не е пред лицето, къде е Господ? Казва псалмопевецът: „Гледах Господа пред себе си.“

Ние сме хора на XX век, християни. Сега всичките християни от всичките държави, които носят името Христово, да имат едно верую. Едни се наричат католици, други – православни, баптисти, методисти, повече от тридесет секти има. Казват, сектанти. Без сектантство не може в света. Природата е пълна със сектанти. Колелото е направено от

сектанти. Като излезе един сектант от колелото, колелото не се върти. Колелото се върти благодарение на сектантите. Какво ще направят сектантите поотделно? Всичките, събрани в едно, те ще въртят колелото. Всичките сектанти, които въртят колелото, добре е на него, те са прави. То е правото верую. Ако нашето верую не може да подобри времето, ако нашето верую не може да подобри плодородието, ако нашето верую не може да подобри изворите, обществените работи, законите, ако не може да подобри майките, бащите, братята, сестрите, какво е това верую? Какво трябва да се прави? Или трябва да се седи на една лъжа? Като идеш в оня свят. Аз оттам ида, от оня свят. Сега слязох оттам. И от оня свят вестниците пишат тъй: „Слезте да напълните главите на тия хора, християнски народи, да напълните главите с чиста вода, чисти мисли, да покажете, че това, което вършат, е престъпление.“ Тъй пишат отгоре. Че ако тия хора не послушат волята Божия, земята така ще се разтърси, че няма да остане ни руснак, ни германец, ни англичанин, ни американец, ни българин, ни сърбин. Нищо няма да остане в света – ни прах, ни пепел. Ако туй не стане, ще видите. Ако тия хора не се примирят, очаква ги една участ, каквато никога светът не е виждал. Ако се примирят, ще дойде Божието благословение, ще дойде Царството Божие на земята. Туй нека да го чуят всичките водители. Вие чакате деня Господен. Денят Господен е ден за отмъщение за престъпленията на хората на земята.

Казвам, всички трябва да се молят да станат проводници да дойде Божието благословение. Казват: „Кой ще победи?“ Ония хора, които носят любовта. Те ще победят. Казвам, че този порядък, който сега съществува на земята, няма прах от него да остане. Аз ви казвам, че до четиридесет и пет години ни прах няма да остане от него. Всичко туй трябва да се измени. Това е волята Божия в света. След него ще дойде нещо по-хубаво. Вие ще влезете в онзи свят. Като дойдат, какво ще кажете, къде ще идете? Като умрете, къде ще идете? Ако ти не идеш при Бога, ти си изгубен човек. Ако не намериш Христа, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своите братя и сестри, ти си изгубен човек. Ако ти не намериш своя учител, ти си изгубен човек. Като намериш онези, които те любят и ти любиш, то е смисълът на живота на човека. Така трябва да се проповядва на хората.

Казва: „Ти в какво вярваш?“ Вярвам в Бога, който живее в светлината. Вярвам в Бога, който живее във въздуха. Вярвам в Бога, който живее във водата. Вярвам в Бога, който живее в хляба. Вярвам в Бога, който живее в мене, в моя ум, в моето сърце и в тялото ми, който живее навсякъде и ме окръжава. Всеки ден го виждам и зная, че не е такъв, както хората го проповядват. По-страшен от него няма. Когато тъпче, всичко на прах прави. Ако не се подчиняваш на законите му, ще те тури в една пещ, най-малко петдесет милиона градуса топлина. При петдесет милиона градуса топлина и дявола като го турят, и всичките дяволчета ще се разтопят, ще станат правоверни. При тази топлина дяволът казва: „Не може, не устоявам на тази топлина.“ В топлината на любовта противоречие няма. Когато дойде любовта, всичко ще примири. Един ден в света всички ще се примирят. Ще дойде ден на примирение.

Сега не трябва да се ожесточавате. Казвате: „Кой ще победи?“ Желайте в света да победи любовта. Говорете истината. Казвате: „Англичаните са такива.“ В България няма ли англичани? Всичките търговци са англичани. Всичките индустриалци са германци. Всичките земеделци са руси. От всичките народи има в българите. Всичките народи ги има в България.

Всички народи представят разните центрове. Във всичките народи ги има чешити. Ако искаш да знаеш какви са англичаните, виж какви са българските англичани. Каквито са българските англичани, такива са и другите англичани. Ние имаме доста англичани тук. Англичаните са добри служители Божи. „Британци“ – тя е еврейска дума, значи „заветът Господен“. Англичаните имат скритата мисъл, че са избран народ, който трябва да оправи света. Сега германците и те оспорват тяхното право. Японците и те са буден народ. И ние сме народ избран. Евреите са избран народ, англичаните са избран народ, германците са избран народ. Българите, и те са избран народ. Русите, и те са избран народ. Радвам се, че всичките са избрани народи. Всички да бъдат избрани – това е, което иска Господ. Съгласно е с Писанието. Казва: „Ще се заселя помежду им и аз ще им бъда Бог, и те ще ми бъдат народ.“ Аз се радвам, че Господ ще се засели. Германците казват: „Господ дойде. Ние сме избраният народ.“ Българите казват: „И ние вече чувстваме този Господ.“ Русите, и те го приемат сега. По-напред не го приемаха, сега пак го приемат. И те са избран народ.

Казвам, онзи ден ще бъде благословен, когато всичките народи ще бъдат избрани. Ще бъде благословен денят, когато всички майки ще бъдат избрани. Когато една майка роди едно дете, няма да се чувства обременена. Ще се радва, че е услужила на Господа, че е родила едно дете по образ и подобие на Бога. Един баща ще се радва, че е станал служител да роди един син. Един учител няма да съжалява, че не му платили, но ще се радва, че е учител, че ги ръководи в правия път и всички ще се радват. Сега в реда на нещата е всички да посрещнат Господа и да се радват, че са избран народ. Сега някои някой път казват, че той заблуждава народа. Всеки, който заблуждава хората да остаряват, той е лъжлив учител, който проповядва, че ще остареят. Според Божественото учение ние отричаме смъртта. Смъртта за нас е една дреха, която се окаляла и окаляната дреха трябва да се съблече, да се опере.

По някой път питате де е оня свят. Вие сте в оня свят. Че как не сте го видели? Един ме пита: „Къде е оня свят?“ Казвам: „Ела с мене, да ти кажа.“ Намирам един сляп човек и казвам: „Попитай този човек туй дърво какво е.“ „Той е сляп. Какво ще разбира?“ Ти си такъв един слепец. Аз виждам онзи свят. Ти казваш: „Къде е онзи свят?“ Ти живееш в него и не го чувстваш. Трябва да ти се отворят очите, да паднат люспите. Колко е далеч онзи свят? Никак не е далеч. Че колко са далеч човешкият и мравешкият свят? Дето са хората, там са и мравките. Съзнанието на хората и съзнанието на мравките не е едно. Една мравка може да ходи по един орган или пиано, или цигулка. Какво ще разбере от тях? Нищо няма да разбере. Мравята може да се качи на главата на човека и да мисли, че е могила. Ни най-малко няма да мисли, че е едно разумно същество, което може да я облагодетелства за хиляди години да живее щастливо. Един човек може да даде доста храна. Пък може да прекара своето рало през техния мравуняк и да им разруши всичко.

Та казвам, време е вече да се справите с тия мисли. Казва: „Аз сега съм млад. Като остарея, тогава ще живея добре.“ Оставете тази философия, като остареете. Ти като млад така живееш. Как се живее като млад, аз да ви кажа. Да вземем простото нещо. Младият човек трябва да бъде здрав. Стомахът му да бъде здрав, дробовете, главата, краката, ръцете. Че като му дадеш храна, ябълки, круши, някой път кокошки като му дадеш, доволен е човекът от яденето. Този човек е млад, който яде сладко. Старият човек, на когото зъбите са опаднали, дадеш орехи, не може да яде. Трябва да го чукаш. Той ги вземе, прекара ги през устата. Като влязат в стомаха, разстрои се стомахът, понеже стомахът иска сдъвкана храна. Ако дадеш несдъвкана храна, зле се отразява. Ако зъбите са опаднали, ако косите са опаднали, ако изгубим зрението, слуха, от умните

хора ли сме в света? Тук ние минаваме за много умни. Ще ви приведа един анекдот из турския живот.

Един, като ял, осиромашал. Най-първо бил богат, милионер и пет пари не му останали. Отива при турския султан и казва: „Султан ефенди, осиромашах от ядене. Нямам нито пет пари. Може ли да ми помогнеш?“ Казва му: „Като си ял толкоз, кажи ми кое е най-сладкото на кокошката.“ Той му казва: „Дереси.“ На български значи трътката. То е най-сладкото. Казва султанът: „Дайте му двеста и петдесет лири.“ Друг чул за това и той отива при султана и казва, че осиромашал от ядене. Пита него: „Кое е най-сладкото на бивола?“ „Задницата.“ Казва: „Ударете му двадесет и пет тояги.“ Като си осиромашал от ядене, знаеш кое е най-сладкото на кокошката, кое е най-сладкото на ябълката, на крушата, кое е най-сладкото на бивола. Най-сладкото на бивола е рибицата.

Та казвам, в новия живот ние сме за онзи реалния живот, който имаме. Всяко нещо, което е реално, придобива известна форма без разлика. Сега вземете съвременната наука, дето я изучават хората. Казват има темпераменти сангвинически, нервни, холерични и флегматични или меланхолични. Те са термини. Сангвиничният темперамент наричат въздухообразен. Щом човек има добре развити гърди, дробове, добре диша, разбира законите на въздуха, има здраве. Сангвиническият темперамент дава здрав, хубав цвят на лицето и подвижност. Сангвиникът и холерикът, и той е динамичен, не е въздухообразен. Много въглена киселина имат динамичните хора. Работливите хора, зидарите имат този темперамент. Той обича да троши, да сече дърва, да троши камъни, да руши. То са хора от холеричния темперамент.

Има един темперамент, наричат го флегматичен. Ленивите хора са флегматици. Някои го считат болен темперамент. Има един анекдот за такива хора. В Цариград в миналите векове са се родили от флегматичния темперамент много, наричали ги хайлязи. Имало благотворително дружество, което поддържало да ядат и пият тия хора и да лежат на гръб. Никой не работил. Уплашил се султанът, вика един министър и му казва: „Какво ще правим? Тия хора не работят.“ Казва: „Да ги опитаме, султан ефенди, кои са истински хайлязи. Да запалим дембелхането и които останат в дембелхането, са истински хайлязи. Които избягат, не са.“ Като запалили дембелхането, всички избягали. Останали само двама. Напекъл ги пожарът и единият казва: „Да излезем, ще изгорим.“ Другият му казва: „Как не те мързи да говориш.“ От цялото дембелхане само двама били истински хайлязи. Казва: „Като ни изгори, още по-добре. В оня свят, като идем, ще бъде по-добре.“

При големите противоречия, които идат, които трябва да разрешим, ние сме длъжни да изучаваме законите на нашата мисъл всеки ден, каква мисъл възприемаме, коя мисъл да възприемем, на коя да откажем възприемането, какво чувство да възприемем и на кое да откажем приемането, коя постъпка да приемем и на коя да откажем приемането. От туй зависи нашето бъдеще. С мислите се образува робството. Една мисъл, щом влезе в тебе и стане гражданин на твоята мисъл, влияе. Едно чувство, щом влезе в твоето сърце и стане гражданин там, то ти влияе. Всичките мисли трябва да бъдат чисти и благородни, за да бъде тяхното влияние добро. Ако допуснем отрицателни мисли, които не носят нищо, тогава се изопачава животът и в него идат болезнени състояния.

Да кажем, вземете една мисъл, мисълта на страха. Ти се плашиш. Има два вида страх. Образува се вътрешен страх със студ, свиване става на капилярните съдове,

кръвообращението не става правилно. Човек, който постоянно се плаши, той започва да бледнее. Вземете една млада мома. Като ѝ турят бръмбара, кажат ѝ: „Твоят възлюблен не те обича.“ Погледнеш, пожълтяла, побледняла, защото мисли, че той не я обича. Щом повярва, че я обича, тя се зачерви, стане весела. Щом ѝ кажат, че не я обича, пак клюмне. Тя е като цвят. Полееш цветето с вода, изправи се. Щом не го полееш два-три деня, пак клюмне.

Ние всички трябва да бъдем носители на нещо хубаво. Когато дойде един човек, като му говориш за любовта, да му говориш, тъй както трябва. Аз да ви кажа какво значи „както трябва“. Дойде при мене един приятел, той беше окултист, занимаваше се с окултизъм. Не може той да живее със своята възлюблена. Казва ми: „Как ме съветваш? Да се разделим ли?“ Казвам: „Може да я напуснеш, може да се разставите, но мислиш ли да се жениш за друга?“ Казва: „Разбира се.“ Казвам: „От нея по-добра не можеш да намериш.“ Тъй се говори истината. Той ще напусне една жена, ще намери втора, трета. Всичките жени в света са под един и същ знаменател. Аз разглеждам жените – една е твърда, друга е стипчива. Тази, която минава за много благородна, е узряла. Всичките тия жени, които днес не са хубави, след време ще станат хубави жълти плодове. Сега са кисели, но след време, като узреят, ще узреят. Ще чакаш да се попекаат на Божественото слънце, и тогава става такава, каквата трябва. За мъжа е същият закон. Децата, момичетата – навсякъде е.

Ние трябва да имаме търпение, да изчакаме Божествения период на нещата, да видим, като узреят. Писанието казва: „Дотогава, докато Божественият дух не се всели в нас, ние ще бъдем още зелени. Когато се всели, всички ще бъдем зрели.“ Под „зрели“ разбирам онзи щастливия живот, човек ще има всичко на разположение. Какво желаете вие? Какво бихте желали да имате? Автомобил, аероплан да хвъркате, да имате десет-двадесет милиона или да имате знанието, че се пренасяте доброволно, дето искате, без аероплан или автомобил? Кое предпочитате? Като умре човек, това става. Започва да се пренася от едно място на друго. Защо умрелите не се явяват? Тук се карали, вече не смеят да се явят. Не се показват, седят горе. Щом се явят, ще кажете: „Я кажи какво има в оня свят.“ Ако го хванете, ще кажат: „Да не се е вампирясал?“ Ако дойде някой, който е заминал за другия свят, баща ви ако дойде, ще кажат: „Как вярвате? От оня свят хората не идат. Какво се заблуждавате?“ Как ще докажете? Колко пъти баща ви идвал, вие не го познавате. Онзи човек, който в края на краищата, когато сте отчаян, ви даде подслон, помага ви, той е баща ви. Всякога, когато вие се намирате при най-лошите условия и ви помага, той е баща ви. Този човек е в друга форма, и пак ви помага.

Следователно всички ония хора, които ни помагат, изпълняват Божиата воля. Тъй разбирам. Но онзи самозванец, който пет пари не дава, казва: „Иди си, махни се с тези си... доста главоболие ми направи, изгубих си живота с тебе.“ Онзи, като дойде, казва: „Не бой се. Половината за тебе, половината за мене.“ Туй ни най-малко не отрича съвременния порядък. Така като мислим, ще стане освещаване на сегашните майки и бащи, братя и сестри. Ако така повярваме, ако така живеем, всичко туй ще придобие смисъл. Като погледнеш бащата, да се радваш, че имаш баща, когото Бог изпратил, и той да те обича. Но да искаме бащата да предчувства от какво ние имаме нужда. Бащата, преди да си поискал, ще ти даде. Господ казва: „Преди да поискате, аз ще ви дам онова, което искате.“ Преди хиляди години Господ предвидил онова, от което ние имаме нужда.

Ние казваме: „Къде е Господ?“ В слънчевата светлина, която иде. Той е там. Във въздуха, който дишаме. Във водата, която пием. В хляба, който ядем. Във всичко, с което сме заобиколени. В тия грижи и нежност, които имаме. В туй е Господ.

Сега вие искате да знаете кой ще победи. Смешни сте. Двама братя се карат. Питат кой ще победи от двамата братя, кой кого ще бие. Братята вкъщи трябва да се примирят. Не трябва да има победа там. Казва, каква санкция има, кой го тури на това място? Питам, когато запалят една свещ, кой дава право и санкцията на свещта да я турят на светилника, кой закон? Има право. Всяка свещ, която гори, има право да се тури на свещника.

Човек, който гори и дава светлина, човек, в света който иде да прави добро, да бъде справедлив, да бъде умен, той е пратен от Бога. Който и да е. Не само по това ще познаете. Дърветата познават кои са добри хора. Много пъти кравите вдигат млякото си. Оплакват се, казват: „Кравата не дава млякото си.“ Казвам: „Не сте добри хора.“ Кравата, като я пипне лош човек, секне млякото ѝ. Като я пипне добър човек, дава млякото си. Като дойде онзи, който обича, кравата дава млякото си. Казваме: „Нас хората не ни обичат.“ Не че не ни обичат, но дигат млякото си. Коя е причината? Ще туриш ръката си, ще покажеш на тия хора, че можеш да ги обичаш. Първото право в света на човека е да покаже, че може да обича. Това са документи. Всеки човек, който няма акредитивни писма да обича, той не е излязъл от Бога. Защото то е твое право. Единственото право в света, което човек е добил, е да обича. Тогава какво да правим? То е моето право – да обичам в света и да нося Божиата светлина.

Казвам, единственото право сега, дадено на хората, е да обичат. Всичките други неща, които те имат, то е от тях родено. Всичките други работи не са Божествени. Казва: „Има да ми даваш.“ Че какво имам да ти давам. Взел Божественото и казва: „Аз те храня.“ Какво ме храня? От месото не е отрязал. Взел, смлял житото, казва: „Аз те храня.“ Като дал нещо, не говори истината. Да кажеш тъй: аз ти давам от плодовете на любовта. Когато те обичам, давам ти най-хубавия хляб на любовта. Когато аз ви обичам, аз съм в говора. Чрез любовта думите имат сила. Всяка дума, в която има любов, е мощна и силна.

Казвам, ако искате вашият живот да се поправи, приемоте любовта. Ако любовта ви не може да присъства в чувствата, ако любовта ви не може да присъства във вашата мисъл, ако любовта ви не може да присъства във вашите постъпки, вие не можете да бъдете силни хора. Трудна работа, не казвам, че е лесна. Аз по някой път, като гледам, виждам нещата от друго гледище. Някой казва, че много съм направил. Аз виждам, много малко съм направил. Какво съм направил? Аз бих рекъл, че много съм направил, ако мога да туря ред и порядък в целия свят, че всичките хора да бъдат щастливи. Сега се бият хората и седя и си казвам – много малко съм направил. Но съм убедил тия хора да не се бият. Толкоз съдии има – осъждат праведни хора. Казвам, не съм ги научил на тия закони. Много адвокати защитават накриво – и тях не съм научил. Много майки, които не раждат на право – и тях не съм научил как да раждат. Много братя и сестри има, които не се обичат. Аз не съм ги научил да се обичат. Колко работа имам да върша. Всичко това съм в състояние да го направя.

Когато възлюбя Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила, аз съм в състояние да направя туй. Бог и аз сме едно. Когато аз направя това и обичам Бога, той ще ми каже: „Ти имаш всичкото, което аз имам на

разположение.“ Всеки ще бъде както Христа. Казва след възкресението: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ Сега задачата на Христа е да тури в света мир и порядък навсякъде. Тия войни не са нищо друго освен предшественици на мир. Най-първо ще дойде отрицателното. Хубавият хляб, за да стане, най-първо трябва да се смели, да мине през хремеля, след туй да се тъпче, хубаво да се замеси. Като вкисне, да се опече, и тогава излиза хубавият хляб. Трябва да се мине през страданието, докато дойдем до хубавия хляб.

Сега ви казвам едно отношение. Този надпис е бил затворен. Дяволът казва: „Туй никой да не го чете.“ Заблудението е в света, той казва: „Вие с Господа не се занимавайте. Като умрете, тогава.“

Казвам, ако ти възприемаш с любов светлината му, умен човек ще станеш. Ако дишаш с любов, здрав човек ще станеш. Ако ядеш с любов, ти ще имаш всичките приятни неща, ти силен човек ще станеш. Всяко нещо, което вършиш, то е едно съзнание вътрешно. Не отвън да говориш на хората. Аз може да ви кажа на вас, че аз обичам Господа повече от всичко. Те са празни думи. Някой път гледам, някой просяк върви отподире ми и казва: „Дай ми едно левче.“ Някой път ме дразни, понеже съм тръгнал по работа, той ми казва: „Дай ми едно левче.“ Казвам: „Нямам едно левче. Имам десет лева.“ Ако му дам десет лева, ще го вкарам в изкушение. Ида, взема един лев, дам му. При един наш приятел влиза един просяк и казва: „Дай ми един лев.“ Няма дребни и той му дава петдесет лева да иде да ги развали и да върне останалото. И досега ги връща. Ще го туриш в лъжа. Не е за петдесетте лева, но е за лъжата. Като дадеш един лев и петдесет, отиде вече. Петдесет лева ще ги дадеш за един лев. Иде един, иска ми пари. Казвам: „Познаваш ли ме? – Питам: – Защо са ти тия пари?“ „Жена имам.“ Аз го виждам, че няма никаква жена. „Деца имам.“ Аз го виждам, че няма никакви деца. Казвам: „Добра ли е жена ти?“ „Много е добра.“ „Добри ли са децата ти?“ „Много добри са.“ „Може ли да ме заведеш?“ Защото виждам неговите лъжи. Той има един приятел, който има жена и деца – и тя минава за негова жена – другата лъжа. Казвам: „Аз ще дойда.“ На нея аз казвам: „Ако ми кажеш истината, ще ти дойде това, което никога не ти идвало. Този мъж ли ти е?“ „Никакъв мъж не ми е, този е един долапчия.“

В лъжата ние сме така свикнали, че трябва да изключим лъжата. Да се освободим от лъжата. Той не знае нищо, излизаме. Оставям на него сто лева и казвам: „Жена ти е много по-добра от тебе. Ти обичаш да полъгваш, тя говори истината.“ Той ме лъже, че жена има и деца има. Той мисли, че не зная лъжата му. Не му казвам: „Защо ме излъга?“ Но пред него се представям, че каквото ми е казал, вярвам на думите му. Казвам му: „Туй, което ми каза, вярно ли е?“ Той мига. Казвам: „Достатъчно е.“

Ние, съвременните хора, сме крайно неблагодарни. Как може човек да бъде неблагодарен и да живее един щастлив живот. Разните служби, които природата има, кой ще ги заслужи? Всичките царе не могат да бъдат. Всичките князе не могат да бъдат. Всичките барони не могат да бъдат. Всичките професори не могат да бъдат. Някой ще има и на ниска длъжност. Вие считате, че има нисши длъжности. В най-ниската длъжност има много по-големи блага. В тялото разните органи не се намират на една степен. Някои органи изпълняват някоя независима роля. Но ако нямаме тия органи, без тях животът ще бъде непълен. Благодарение на някои несподи, които те носят, ние по някой път сме щастливи.

Вложете закона да мислите право. Да бъдете справедливи спрямо себе си. Не измъчвайте краката си. Вечерно време събуйте обувката си, помилвайте ги, измийте ги с топла вода – ръцете и краката си. Направете една услуга. Всяко място погладете. Измийте ги хубаво, помилвайте ги, кажете: „Ще извините, че не съм знаел този закон.“ „Толкоз време само си ни сторил, то е неблагодарно.“ То са живи души, които ти правят добро. Ще те срещнат, ще кажат: „Ние бяхме дълго време във вашия дом.“ Като станете сутрин, няма да бързате. Измийте лицето си, измийте ушите си, всичките гънки и с една мека хубава кърпа изтрийте ги. Една копринена кърпа прекарай в ушите си. Така ще се научите да чувате хубаво. Вие се измивайте с най-хубавата вода, не студена, но топла. Ще вземете гребен, ще се вчешете, ще турите парфюм. Никога не измъчвайте косите си с желязо. С желязо се разваля косата. Вземете клечки, че ги навивайте, защото туй желязо прегаря.

Изваждам една философия. Косите ни са антени, през които се предават най-хубавите мисли. Ако ти на тази антена туриш желязо, разваляш антената, не може да възприема. Ти искаш да се харесаш на хората. Навий косите си на хубави клечки, няма нищо, по радиото предават. Нали набиват някога и антените. После искате да бъдете красиви като ангели. Носете хубави мисли и търсете най-красивите хора. Като срещнете някого, имайте образа на най-красивите моми, в който и да е век. Турците казват: „Като гледаш хубавото, то обновява.“ Гледайте хубавото.

Та казвам, трябва да имаме една религия, една връзка с Бога, че като изгрее слънцето, да се радваме; като дойде светлината, да се радваме; цъфтят цветята, да се радваме; зреят плодовете, да се радваме; навсякъде да се радваме. Да виждаме навсякъде проявлението на Бога. В поети, музиканти, художници, скулптори, навсякъде, дето Бог се проявява, да се радваме на всичко.

Та казва Христос: „Не са се раждали хора, по-големи от него.“ Най-малките на земята са онези, които любят. По-големи хора в света не са се раждали. Най-силните хора са хората на любовта. Влезе в дома един цар, заповядва на всички. Но и царят се подчинява на любовта. Силното, мощното в света е любовта. Любовта трябва да влезе и да цари навсякъде. Да сме готови в един дом да отговорим на всеки неин импулс, на всяка нейна мисъл и на всяко нейно чувство и на всяка постъпка. Да сме готови за любовта да извършим всичките жертви. Под думата „жертви“ аз разбирам да направим всичко Онова, което е за нашето щастие и за щастията на другите.

Новата светлина в света трябва да се проповядва. Без любов светът не може да се обнови. Единственото нещо, което трае, е любовта. Но не онази временна любов, която трая месец, година, две, но любовта, която трая през вечността. Любовта, каквато е на земята, такава е и в другия свят. Никога не се изменя любовта. Бог казва, че той ни написал на дланта си. Баща ви и майка ви може да ви забравят, но „аз – казва – никога няма да ви забравя, написал съм ви на дланта си“. Всеки път, като погледне, ще си спомни.

Всичките неща в нас трябва да бъдат написани на нашите ръце, и тогава, като погледнем, каквото е написано, да го правим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.

Казвам следното. Любовта е най-лесното нещо, което човек може да направи. Да ви приведа един пример. Случил се в Америка. Един богат човек среща един беден човек,

дава му един кочан и му казва да иде в една от най-богатите гостилници и като се наяде, да откъсне един лист от кочана. Имало триста шестдесет и пет листа. Каква лесна работа е да откъснеш един лист. Това е любовта. Да откъснеш един лист от кочана.

Тайна молитва

Неделна беседа
31 август 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

*** (Беседата няма посочено заглавие)

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само 9. и 10. стих от 11. глава от Евангелието на Йоана.

„Духът Божи“

Възможности и условия на живота. Какво представя човек сам по себе си? Той е един възел от възможности и условия. Често говорят за душата, за духа, за ума, за сърцето. И досега има спор за душата: има ли човек душа, или не. За ума спор няма, за сърцето – също. Понеже има органи за тях, няма спор. За духа – навсякъде е, но за душата се спори. Ние се радваме, че има спор. Спорът не е лошо нещо. Двама души се спорят. Всякога в спора кой побеждава? Силният. Слабият всякога плаща глобата. Ако някой, който е слаб, мисли, че може да сполучи в живота, той се лъже. Сега проповядват слабите хора, грешните хора – Господ ще ни прости. Светът не е създаден за грешните, нито за слабите. Той е създаден силни да станат слабите и грешните праведни да станат. Не е създаден праведните грешни да станат и силните слаби да станат, умните глупави да станат.

Та казвам, в сегашното самовъзпитание социалните и материалните тенденции не са здравословни, не са хигиенични. Някой казва: „Да обичаш своето отечество.“ Но какво представя отечеството? Отечеството на житото кое е? Нивата. Там е създадено. Но тази нива кой я седи? Ако човек не би я садил, не би израсло. Говорим за отечество, отхвърляме господаря на отечеството. Казва: „Да обичаш отечеството.“ Не може човек да обича така отечеството. Ние поставяме една основа, която не е права. Ако обичаш баща си и майка си, ще обичаш мястото, дето живеят. Ще обичаш братята и сестрите си, ще обичаш всички хора. Ако не обичаш баща си и майка си, по никой начин не можеш да обичаш и другите хора. Може да кажете, че има изключения. Няма никакво изключение.

Аз сега не говоря за привидната любов. С привидната любов светът е пълен ние оказваме известно ухажване на кокошките. Казваме, че са породисти, че благородни, гоим ги, създаваме им много хубави курниции, но после в края на краищата каква е

културата, която даваме на кокошките? Вие я знаете. Обезглавяваме ги. После всичко онова, което те имат, ние го задържаме. Българите, когато развиваха пчеларството по стария начин, определяха кои ще останат за майка. Онези, които не са за майки, Господ да им е на помощ. По един-два котли вряла вода, всичките пчели избиват, да им вземат меда. Сега модерните пчелари станаха малко по-човеколюбиви. Направиха хубави кошери, димят, изпоплашат ги, турят ги в друг кошер, те избягват, вземат им питите. По-човеколюбиви са, с мир. Другояче, ако рекат да се бият с нас на нож, те горките идат, сгушат се, изпоплашат ги, вземат им питите.

В миналото и в християнската епоха човека за неговите религиозни идеи – колко хора са разпънали. Как вярваш в Бога? Как вярваш в Христа? Син Божи ли, или не е син Божи? Казвам, каквото кажеш, аз не съм автор за това. Той ми казва: „Никой не познава Отца, та камо ли сина, когото Отец благоволи да го открие.“ Казва: „Ти какво мислиш?“ Аз мисля това, което ти мислиш. Ти мислиш, че вярваш в Бога? Не, не вярваш. И аз мисля тъй. Аз говоря за любовта, но като дойде до питата, по-голяма част от питата я турям в моята торба. На тебе давам аргументи, че съм по-голям, по-стар. По-голямото – на мен, и ти трябва да отстъпиш. Аргументите ви са слаби. Ще отстъпите на силния. Че какво няма да отстъпим. Ако не отстъпим, той ще те накара да отстъпиш. Понеже съзнаваш, че не може да се бориш със силния. Тогава силният човек трябва да има нещо, което да превъзхожда силния, по ум да го превъзхожда. Слонът е много по-силен от човека, но човек е по-умен. Туря му примка и накарва слона да му служи. С гема си го кара. Тогава тури едно детенце на главата и с едно чукче като го чука, той ходи и му слугува.

Сега аз разглеждам възможностите, но ги разделям, не разглеждам нещата от едно широко становище. От това гледище човек е бил растение едно време, той расъл, както сегашните дървета. Даже в това време той расъл до 500 метра висок. Много голяма горещина имало на земята. Това са твърдения, това не е наука, това са факти. Казвате: „Да го видим.“ Сега виждаме тези дървета. Тези дървета са наследници на другите дървета. Когато хората напуснаха своето отечество, дърветата оставиха наследници. Тия дървета сега са наши наследници. Един ден, когато ние достигнем до съвършенството на ангелите, сегашните дървета ще бъдат хора, те ще бъдат като нас. Ще кажат: „Какви ли са тия ангели?“ Казвам, хора бяха, когато вие бяхте дървета, те бяха хора на земята. Като хора какво правеха? Сечаха ви с брадви, правиха ви за греди на своите къщи, правеха кащи, правеха бъчви. Вие им бяхте пособия, дадохте им възможности те да бъдат културни.

Вие ще зададете въпроса, защо Господ направи света така. Какво разбирате под думата „Господ“? Той не е една богословска теория. Някъде някое същество как ще го определиш? Бог е в светлината. Който знае езика на светлината, Господ ще му говори. Ако знаеш езика на светлината, Господ ще ти говори. Господ е в растенията. Ако знаеш езика на растенията, Господ ще ти говори. Господ е във въздуха. Ако знаеш езика на въздуха, Господ ще ти говори. Господ е във водата. Ако знаеш езика на водата, Господ ще ти говори. Че как? Може ли водата да говори? Говори, отлично говори. Като вее вятърът в морето, какво прави? Какъв шум вдига? Пляскане има. Речи – ту силни, когато вятърът е силен, ту слаби – когато вятърът е тих – тогава мекичко, едва говори. Тогава поетите пишат хубаво. Когато вятърът е силен, разлюти се, като се запени, ще кажеш: „Какво се е разгневило?“ Не, речи държи, казва: „Знаеш какво е вятърът? Като ни плиска, той ни накара да се пеним. Казва: „Ще работите.“ Вятърът кара водата да работи. Тя се плиска в камъните, чупи ги, постоянно тече и облаци има отгоре.

Ние сега отделяме тия факти. Разделяме част от растенията, от водата, от светлината. Казваме, човек е направен по образ и подобие на Бога. Всичко друго е направено по Словото Божие. Елементите са направени по Словото Божие. Пък и човек е направен по Словото Божие. Казва Бог – и стана. Направен е човек по Словото Божие. Значи съответства се със своето слово. Казва: „Този как да го направим? Да го направим – казва – от пръст, дето живеят растенията. Да вземем нещо от тях и после да вземем нещо от тревата, дето животните пасат. После да вземем нещо от това, дето пеперудите живеят. – Господ казва: – Като направим този човек, ще му дадем от нашето дихание, ще му дадем от тази Божествена субстанция.“ И от себе си Господ взе и всичкото това го тури вътре.

Сега казват: „Каква ли е била тази материя, от която Господ взе?“ Какво да ви разправам. Тя е била електрони, протони, изотони и неутрони. Какво ще разберете? Първите два елемента са положителни, третият е отрицателен, четвъртият е неутрален – не се бие с никого. Третият е извън неутралитета, той е само наблюдател. В атомите има два елемента отрицателни, единият е положителен, а другият е неутрален. Другият – който гледа отвън. Нещо разумно има в материята. Разумно има в часовника, че часовникът върви, определя времето, определя въртенето на земята. Тази степен, до която сме дошли, трябва да се изучава. Да се изучава човешкият мозък, да се изучава човешкото тяло, да се изучават космите, да се изучават веждите, очите – сини ли са, или зелени, дължината на носа, широчината, дебелината, устата – тяхната плътност, цветът да се изучава, да се изучава човешката брада, скулите, ушите на човека. Да се изучават неговите пръсти, как е създаден човекът, как са се създали пръстите, кой ги е създал. То е един процес. Работили са най-умните. За да се създаде човешкият организъм, са работили най-разумни същества, милиони години са приготвяли тази материя, от която трябвало да бъде създаден човешкият организъм.

Казват – Господ казал, и станало. Ще дойдат богословците да твърдят, че в шестия ден Бог създал човека. Турците казват: „И да видиш, не вярвай.“ Писанието казва: „Тисящи години са като един ден. И един ден е като тия хиляди.“ Този ден, който не разбира, мисли, че е един ден. То е относително, по аналогия. То е един Божествен ден. Един Божествен ден, който е грамаден. В един Божествен ден има милиони години. Сега може да турите десет, сто, двеста, триста, петстотин, хиляда, един милион. Някои хора се плашат и казват, че има осем хиляди, откак Господ създал света. Това е образ. Учените хора са дошли до твърдението, че откак светът е създаден, има два милиарда и петстотин милиона години. И за бъдеще може да има още толкоз. Не са определили положително.

Аз наричам времето и пространството – това са красота на мисълта. Колкото времето е по-дълго, по-добре за нас. Краткото време е за глупавите хора. Дългото време е за умните хора. За мравите не се изисква много пространство да пътуват от тук до Америка. Достатъчен е кръжокът на Изгрева. Голямо пространство е за тях. Човек не може да се задоволи с пространството тук, на Изгрева. България му е тясна, Германия му е тясна, Русия му е тясна. Исква в Америка да иде. После цялата земя му е тясна, иска да се пренесе на месечината. Исква му се да иде на слънцето. Ако може да иде на слънцето, той ще вземе билет, защото няма да струва много. От тук до месечината ще струва сто и двадесет милиона и до слънцето сто и петдесет милиона. Има американски милиардери, които може и да дадат сто и петдесет милиона за отиване и толкоз за връщане. То ще бъде една отлична разходка и като се върнат, само от обявленията ще си изкарат парите. Като разправят какво има на слънцето, ще бъде хиляда и една нощ,

да разправя как живеят хората там. Ако някой се яви да държи сказка, че е ходил на слънцето, как ще го посрещнат хората?

Ето аз как сравнявам, гледам от друго гледище. Тази идея е толкоз тежка, че ако на един слаб човек му турят двеста кила, ще го смачка. Казва: „Не ми разправяй, не е за мен.“ За слабите хора тия идеи не са, ще се размъти умът им. Сега аз правя следното сравнение. Да кажем, имате тук една свещена книга (Учителят показва Библията) и някои други книги. Тази книга не е сама учена. Като четеш, учиш се от нея. Питам, учената книга от само себе си ли е станала учена. Книгата е напечатана и начинът, по който е напечатана, произволен ли е? Разумен е. Ако разбираш тия закони, ще разбереш вътрешния смисъл на книгата. Следователно слънцето е живо, книгата е написана. Онзи, който написал Библията, не е оставил така. Той я написал и я оставил в ръцете на хората и често идат да тълкуват какво пише. Всеки автор пита: „Прочетохте ли моята книга?“ Всеки ден, слънцето като изгрява, вас ви питат от невидимия свят: „Прочетохте ли последната книга, която Бог написа?“ Слънцето е написаната книга, която Господ пише, и за бъдеще ще има да пише друга книга, още една книга има, тя ще бъде друга книга. Как ще разберем тази книга, когато тази не разбираме? Тази ще бъде увод на онази. Питам, може ли едно глупаво слънце, в което не живеят разумни същества, да издава такава светлина, както сега слънцето издава? То е невъзможно. Самата светлина, която издава нашето слънце, показва, че в нея живеят същества високоинтелигентни, съвсем другояче организирани и тяхната материя не е направена, както нашата материя. Влизат някои от електрони, протони, изотони, неутрони.

Аз сега искам само да вярвате. То нищо няма да ви коства. Вие толкоз работи сте вярвали, вие вярвате, вестниците каквото пишат, неща, които не са верни. Защо да не вярвате и на мене. Днес вярвате, каквото пишат вестниците. Утре видите, че не е вярно. Защо да не вярвате и на мене? Вестниците не седят по-горе от мене. Поне вярвайте, че колкото те говорят истината, толкоз и аз ви говоря. Трябва да бъдете справедливи. Като проверите, ще намерите, че не е вярно. Не казвам да подражавате, защото и вестниците постоянно се коригират. Когато българите превземаха Одрин, пишат: „Одрин падна.“ На другия ден опровергават, че не е паднал. След една седмица пишат: „Одрин падна.“ И пак го опровергават. След десет-петнадесет деня пак: „Одрин падна.“ И най-после падна Одрин. Казвам сега, ако се говори, че Одрин падна, все ще падне. Сега учените хора говорят, че има хора на слънцето, други казват, че няма. Един ден ще кажат: „Има.“ Факт ще бъде. Има начини, по които може да се провери. Ето, на месечината знаят, че има хора. Последните новини са, че са влезли в съобщение. Учените хора на земята са влезли в съобщение с учените хора на месечината. Туй вестниците го пишат и като го пишат, ще го вярвате. Те са най-големите новини.

В човека, гледам, има възможности. Човешката душа е човекът. Една вътрешна възможност и външните условия. Човека за в бъдеще го очаква едно велико бъдеще. Сега е в детинство, в зачатъчно състояние. Има да мине през много фази на своето и ще има една отлична форма. Неговото съзнание ще се развие, ще има спомен за живеенето си на Земята, не само на Земята, но ще живее и на Венера, на Меркурий, че на Слънцето. След като завърши своята еволюция в Слънчевата система, ще иде на Сириус и там ще живее двеста и петдесет милиарда години и оттам ще иде на едно слънце, около което всички наши слънца се въртят, около него се въртят около сто милиона слънца. Той ще иде там на гости, там ще го посрещнат с венци. То ще бъде Царството Божие. Вие ще кажете една българска поговорка: „Зей, коньо, за зелена трева.“ Че когато една мома се жени, не зее ли за зелена трева. Кажете ми какво са

добили младите моми. Когато на някой учен му дадат една диплома, не зей ли за зелена трева. Какво представя? Туй, което учил след двадесет-тридесет години, след хиляда години ще се опровергае. Съвременната наука след хиляда години ще бъде детинска играчка. След хиляда години сегашното знание и децата ще го знаят.

Казвам, има неща у човека, които са неизвестни. Има неща, които в дадения случай са верни. Мисълта е вярна, абсолютно вярна.

Имайте свещено чувство за Бога, влизайте в едно дълбоко размишление. Чувствайте връзка с всичките хора. Има нещо мощно. Някой път в годината събужда се човек, казва: „Ето така трябва да се живее.“ Има нещо по-велико, да остави детинските работи. Не съм против детинските работи. Децата ги облажавам, понеже са много възприемчиви. Стария човек не може да го научим на новото знание. Стария кон на нов ешкин не може да го научим, новия кон на нов ешкин може да го научим. Казва: „Аз съм изучавал Библията. Всичко това го зная.“ Рекох: „Я ми изтълкувай какво е искал да каже Христос, когато казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Че казва: „Не го ли знаеш?“ Казвам: „Кой път? С кола ли трябва да се ходи, с автомобил ли ще се ходи, такъв път ли е? В какъв смисъл?“ Казва: „Не виждаш ли? За какъв път? Път – казва – за Бога.“ Той не казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Той е пътят. Изведнъж тълкувате, казвате: „Тази работа не е за прости хора.“ Казвам: „Понеже ти си изучавал Писанието – казвам, – какво означава пътят?“ „Не ме изкушавай.“ Не е работа за изкушение. Рекох: „Ако аз ти кажа на тебе, ако Христос живееше в твоето време и дойде при тебе като един човек и ти каже: Аз съм пътят, истината и животът. Сега го няма, но ако се изправи и ти каже така, как ще го разбереш?“

Тогава на духовните хора им е говорил, но те не разбраха този въпрос. Сегашните християни след две хиляди години пак се спират и питат какво означава пътят. Казвам: „Ти ми кажи какво означава пътят. Ти си изучавал Библията. Как да не знаеш какво нещо е пътят. – Казвам: – Ако аз започна да тълкувам Библията, не се основавам на този авторитет. Това е една малка компилация. Онази голямата Библия е много по-голяма.“ „Че как? Тази не е ли голяма?“ „Йоан казва, че Христос е говорил толкоз, че книгите на цял свят не биха могли да съберат това, което е казал. Де е то? Тук е събрано малко. Че ти как да не знаеш, като казваш, че всичко знаеш, че всичко си изучавал?“

Казвам, свещената Библия е главата. Старият завет е долу в стомаха, Новият завет е в главата. Третият завет къде е? Значи ние вярваме в тази библия, която писали хората. Ако кажеш, че е в главата, казва, че е вече заблуждение. Значи това писаното от хората не е заблуждение, а в главата, което е писано, е заблуждение. Главата е по-свещена книга и оригиналът е там. Какво е говорил Христос преди две хиляди години, е написано в главата. Всичките свещени книги са написани в главата, но вие нямате достатъчно светлина да четете. Онзи ден разправяха какво нещо е знанието и невежеството. Казвам, вие се намирате в една стая вечерно време. Запалвате свещта, четете Библията. Учен човек сте. Загасвам свещта и казвам: „Четете.“ Не може да четете. Това показва, че вие сте невежа, нямате светлина, не можете да четете. Запалвам пак свещта, пак четете. Но невежият, който не знае да чете и като запалиш свещта, пак не може да чете.

Следователно невежа е онзи, който, като запалиш свещта, не може да чете. Онзи, като отвориш светлината и може да чете, е учен. Не му трябва условия, той има

възможности в себе си. Библията е голяма книга. От тази библия трябва да минем в главата и външната библия трябва да се коригира от оригинала в главата. Казва Писанието, че пророците едно време са казвали: „Казва Господ: Ще напиша закона си, но казва: Ще им дам ново сърце и ще напиша закона си вътре, и ще ме познават от малък до голям.“ Господ, като създаде човека, написа всичко вътре какво трябва да прави. Когато Мойсей писа Библията, от тази библия писа. Оригиналът е вътре. Това философите го наричат Акашови записи. Според мен Акашовите записи са в главата, двойно копие има мозъкът. Вечерно време оригиналът го носите със себе си. Вечерно време, като излезете, оставяте копие, а в главата си носите оригинала. И туй е копие на оригинала. Туй, което ходите вечерно време, е оригиналът. Или онова, с което познавате Бога и сте готови да му служите, то е оригиналът, а онова, с което вие се колебаете, то не е оригиналът, то е копие.

Казвам, онази любов, в която вие се колебаете, тя е копие. Онази любов, която няма съмнение, колебание, речеш да направиш нещо – и го правиш, то е реално. Обичаш? Обичам. Какво разбираш под думата „обичаш“? Да оценявам любовта, която Бог има към мене. Да обичам Бога, значи да оценявам ония блага и възможности, всеки ден да благодаря за онова, което е дал. Постоянно отвътре ме поощрява. Чети, мисли, добро прави. Бог е, който ни тласка. Или думата „тласка“ не е толкова хармонична. Господ ни подтиква да бъдем здрави даже когато сме болни. И то е за добро. Често трябва да станем болни, за да станем по-възприемчиви, меки. За да бъдем възприемчиви на закона на вярата. Другояче, когато сме здрави, гледаме през просото. Щом се разболеем, малко ставаме по-внимателни в живота. Казва, който разбира, не се спъва, но който не разбира, се спъва.

Та казвам, има спънки. Сегашният свят е пълен със спънки. Спънките не са лоши. Знаете колко спънки има на една цигулка. Я да свирите тия мъчните парчета на Паганини, ще видите каква мъчнотия има да вземеш четири тона на четирите струни с пръстите си да свириш. Да изсвириш едно парче върху трите струни, да вземеш двойни, тройни и четворни акорди. Като ги свири някой цигулар, чудно е как ги взема. Паганини как ги свирил, и досега не знаят. Сега нагласяват различни цигулки. Паганини, като се разглежда главата, имал отличен тон. Според моите изследвания той имал седем. За времето е бил толкоз прецизен. Музиката без време и ритъм не може да се изрази. После техника е имал. Такъв майстор е бил, ръката е била така подвижна, така хубаво е подражавал човешкия глас, до неимоверност. Когато пеел някой певец и той свирел, не могли да различават де пее певецът и де свири Паганини. Така майсторски е подражавал човешкия глас. Сега той имал цигулка, но то не седи в ръчката на цигулката, но Паганини имал една тайна. Той е можел да изважда своя двойник от тялото и да влиза в цигулката двойникът му. Ако един цигулар може да изкара своя двойник и да го тури в цигулката, той всичко може да свири. Като не може да изкара двойника и да го тури в цигулката, той е обикновен цигулар. Друга опасност има – че след като свири, пак трябва да знае как да вкара двойника си в тялото.

Да приведа един пример. Един майстор цигулар имал цигулка от Страдивариус. Била развалена и отива при един да я поправи. Поканил го да седне, взел цигулката и прекарал ножа и разполовил цигулката. Цигуларят, като го видял, припаднал, изгубил съзнание. Двойникът бил вътре в цигулката. Като прекарал ножа през цигулката, прекарал го и през двойника. На туй основание казва Христос: „Не обичай света.“ Туй, което обичаш, влагаш себе си. Туй, което обичаш, ако е неустойчиво, ще ти причини пакост. Като имаш хубава цигулка, ще я пазиш като очите си, да не падне в чужди ръце.

Никога цигулка, на която си свирил петнадесет години, и един милион да ти дават, не я продавай. Едно палто, което си носил петнадесет години, не го давай никому. Остави палтото за спомен. Имаш една Библия, която петнадесет години си я чел, не я давай никому. Имаш една глава, дръж си главата. Имаш едно сърце, дръж си сърцето. За заем не го давай. Имаш едно тяло, пази го. Само едно изключение в света има. Ние може да пожертваме телата си, както казва Писанието: „Оставете телата си в жертва жива, свята само на Бога.“ Само Бог е единственото същество, което заслужава да пожертваме това, което имаме, понеже той е пожертвал и той ни разбира. Понеже той е пожертвал себе си. Туй, което имаме, той ни го дал.

Следователно само нему и никому другиму може да служим. На другите ще служим по любов, а само нему ще жертваме. То е новото разбиране на нещата. Сега учените хора мислят, отделят, мислим, че Христос е отделен и никакво отношение няма със слънцето. Съвременните учени тъй мислят. Вие може да направите един опит, никой да го не знае. Ако вие посадите една нива и вие живеете един благоугоден живот, дъждът ще дойде навреме, житото ще порасне навреме. Да ви приведа един пример от Новопазарско.

Събрали се жителите на петнадесет турски села да се молят за дъжд. Три месеца не е валияло през една есен. Събрали се, заклали курбан и до вечерта на всичките петнадесет турски села пада дъжд. Българите казват: „Като даде Господ на турците, ще даде и на нас.“ Но дъждът валил само над турските села. Казват: „Колко е скържав Господ.“ Българите е трябвало да излязат, и те да се молят. Нищо повече. Турците се молили за себе си. И българите трябваше да се молят за себе си. Българите искаха, като се помолят турците, и на техните села да вали. Казва: „Нека се молят другите.“

Ние трябва да се научим да се молим. Да разберем законите и да говорим на Бога на един разбран език. Да каже: „Тия умните ми деца!“ Че каквото поискаме, да ни даде. Казва: „Поискайте, и аз ще ви дам.“ Трябва да бъдем разумни деца. Пък ние сега ще го критикуваме. Седим и мислим дали е толкоз умен, колкото нас. Днес целият християнски свят върши ли онова, което Христос е казал? Туй не е за критика. Даже най-напредналите същества правят погрешки. Колко е слаб човек, казва: „Дали има Господ, или няма.“ Тук има една празнота, и ти веднага го отхвърляш. То е голямо престъпление. Един ден ако започнеш да мислиш, ще разбереш. Един от американските професори по философия в Бостънския университет преподава по психология за човешкото аз. Като развивал въпроса за съзнанието, така се объркал професорът, потъмняло съзнанието му и се пита: „Аз ли съм Браун, или аз не съм.“ Объркал се човекът. Пита жена си: „Аз ли съм Браун, или някой друг?“ Как ще обясните туй? Някои хора изгубват своето съзнание, друга личност се намества вътре. Ако човек не е внимателен, може да се намести някой на мястото му и ето какво ще стане. Мене ми разправяше един господин, който пътувал във Варненско от село Николаевка за Чатма. Една хубава каруца с яки коне. Среща едно бедно момче и му казва: „Качи се на колата, вземи юздите и карай конете полека. Аз ще те настигна.“ Оставя детето на колата. То взема юлара на конете, че като удря камшика на коня, че той час и половина отподире тичал.

Ще кажем, че не е разумно детето. Не поверявай ума си на едно дете неразумно. Ти стой на колата. Не поверявай юздата на твоята мисъл на някой, който се качва на колата. Качи отподире, но юздата ти дръж. Не поверявай юздите на твоето сърце никому. Сега младата мома подарява сърцето си. Казва: „Да си пожертвам сърцето.“ То

е лъжа. Тя може ли да извади сърцето си и да му го даде. Ако му даде сърцето, тя не може да живее. Ако не му го даде, сърцата нека бъдат в хармония, може да има акорди между тях двамата, едновременно може да работят. Жертвата седи в онова вътрешно разбиране.

Затуй казвам, законът на любовта не търпи никакво двоумение. Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища. Щом се двоумиш, това не е любов. Това не е разумно. Вечерно време може да попаднеш в страдания или мъка, пак нищо не значи. Даже има хора, които вечерно време виждат как животните, вълкът и други животни виждат нещо, бухалите виждат своите жертви в дърветата.

Та казвам, разумният човек и при най-лошите условия може да се справи с мъчнотииите. Трябва да имаме критически ум. Какво значи критически ум? От събраните факти трябва да извадим една отлична наука. Един извод вътрешен, който да способства за нашите възможности, да разбираме ония закони, по които да работим в природата.

Разправяха ми за един пример, който се случил в Германия, една българка ми го разправяше. От войната се връща един германец. Коляното му се подува, искат да му ампутират крака. Една българка казва: „Аз ще ти излекувам крака, ако вървиш по български.“ Намира лук, счуква лука, жена му избягала, понеже не може да търпи миризмата на лука и понеже люти, и той запушил носа си. Наложили лука на коляното и за четири дни спада подутото и здрав става човекът.

Казвам, в любовта, която влиза в света, имаме най-добрите методи за повдигането на човешкия дух, за повдигането на човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце. Любовта трябва да бъде една наука, дето човешкият дух да обнови човешката душа, да се обнови човешкият ум, да се обнови и човешкото сърце, и човешката воля да се обнови. Туй е за любовта. Ако тази любов, която влиза в света, не може да обнови нашия ум, нашата душа, нашия дух, не само да обновява, но и да внася новото в сърцето, ние имаме обикновено любов, при която се раждат всичките противоречия. Първото нещо: вярвайте. Не търсете своето щастие. Търсете условията на щастие то отвън, но същественото са възможностите. Вярвайте в ония вътрешните възможности. Всякога, когато дойдат отрицателни идеи в душата и отрицателни мисли, това го отстранете, то са човешки работи. Паднеш духом, то е човешка работа. Заболи те кракът, не може да ходиш, трябва ли да вярваш, че не можеш да ходиш? Човек може да се хипнотизира, че не може да ходи. Често ние страдаме от хипноза. Видиш болен човек, кажеш: „И аз може да се разболея.“ Срещнеш глупав човек, кажеш: „Да не би и аз да стана като него.“ Срещнеш слаб човек: „Да не би и аз да стана като него. Да не би и аз да остарея.“

Едно правило ви давам. Кажете така: „Аз вярвам само в младостта, която изключва смъртта. Аз вярвам в мъдростта, която изключва глупостта и слабостта.“ Щом вярваш в един стар човек, който изгубил ума си, това не е старост. Казва: „Аз остарях вече, не помня.“ Той не е остарял, но е оглупял. Постоянно казват: „Ти си остарял.“ Аз вярвам само в една старост, която изключва смъртта и слабостта. Аз вярвам само в една старост, която носи знание. Аз вярвам само в една старост, която е готова на стари години да работи за всичките хора като един най-добър слуга и на сто и двадесет години да е готов да служи. Сега на сто и двадесет години не могат да служат, на двадесет и една служат.

Не се поддавайте на минали внушения, защото човек е възел. Знаете закона на наследствеността какъв е? Ще ви приведа два примера, те са следните. Един баща, ако се ожени и е намислил да краде или да убие някого, но не е извършил това, когато той се ожени и има надмощие, в детето, което се ражда, бащата ще внесе тия внушения и детето ще извърши всички тия престъпления, които са били идейни в ума на бащата. И обратното е вярно. Някой баща иска да направи нещо добро, да се пожертва за хората или в науката да направи нещо, или да направи някое даруване, най-хубавите работи да направи. Като се ожени, неговото дете ще изпълни всичко туй. Тия неща, които бащата пожелае, детето ще ги извърши.

Тъй щото ние сме подтик на ония внушения на миналите поколения, които са в нас. Като дойде злото, да предизвикаме доброто. Затова трябва да се молим на Бога. В дадения случай, като дойдем до една криза, дето има лоши внушения и не може да се справим, тогава ще извадим хубавите внушения, които са в нас, и ще ги противопоставим, ще се неутрализират и ще ни поставят в правия път, пътя на любовта.

Любовта е единственият път, който ни извежда из този лабиринт на сегашния живот. Затова трябва да имаме любов към Бога, за да излезем на спасителния бряг.

Бъдете подвижни като водата, търпеливи като вятъра, бързи като светлината и твърди като земята.

Тайна молитва

Неделна беседа
7 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

Двама или трима

„Добрата молитва“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета част от 18. глава от Евангелието на Матей – от 7. до 21. стих.

„Духът Божи“

„Ако двама се съберат на едно място и попросят в мое име, ще им бъде.“ Някой път ние търсим тия двамата отвън. Те са вътре в нас тия двамата, които трябва да бъдат в съгласие. Ние разглеждаме въпроса външно, търсим всичките погрешки все отвън. Туй се нарича условия и условности. Има някаква погрешка. Имате един екран, както на едно кино, нещата са погрешно проектирани на платното. Погрешката не е в платното, но погрешката е отвътре, отдето проектират. Ние понеже проектираме нашите мисли и желания отвън, виждаме погрешките. Казваме: „Кой направи тази погрешка?“ Без да

знаем, че проекцията е излязла от нас. Ние казваме: „Кой направи тази погрешка?“ Картините не излизат верни на платното. Много мъчно е да убедиш някого, че в него е погрешката. Ако е учен човек, търси погрешките в другите учени хора. Той е учен човек, но направил една погрешка, понеже не свързва фактите, не както трябва, не както са в природата, и извади едно криво заключение. Като прави опит, опитът не излиза сполучлив. Тогава ще замяза на онзи англичанин, който първи направил машина да лети и бил толкоз самоуверен, че преди да я опита, дал обявление в Англия да дойдат хората и да видят как ще лети. Насъбрали се двадесет-тридесет хиляди души да гледат. Като започнал да върти машината, тя се забивала в земята повече, не мърдала. Какво ще стане с този изобретател? Той ще излезе из задната врата.

Друг един англичанин държал една реч в Лондон за американците и казва, че те са ниски хора, не са високи. Случило се, че на сказката му имало трима американци високи. И между тях бил Джон Хол – владика, висок два метра. Другият бил около два и третият бил малко по-нисък. Като изслушали сказката, става най-ниският и казва: „Господа, казват, че американците били ниски. Аз съм американец. Ако има някой друг американец, нека стане.“ Излиза неговият другар – още по-висок. Като излязъл Джон Хол, цялата публика почва да се смее. Сказчикът излиза през задната врата. Той не е ходил в Америка изобщо. Може да се срещат американци джуджета, възможно е. Когато ще си съставим понятие за един народ, трябва да го вземем от хиляди години какъв е бил.

Та казвам, трябва да свършим живота, трябва да разгледаме науката от гледището, каква полза може да допринесе на човечеството и лично на човека, каква полза може да принесе на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешкото тяло. Ако една наука не може да бъде полезна на човешкото сърце и на човешкото тяло, тази наука е проблематична. Всичките неща, които са верни, те се увеличават. Неверните работи всякога губят от своето тегло, намаляват се. Тъй щото, ако бихте имали едни везни и вземете да премерите по този закон, ако една книга е непрочетена, която съдържа истината в себе си, тази книга няма да изгуби много от своята тежест. Но ако една книга е написана с лъжи, тя ще изгуби. Сега светиите всякога имат една определена тежест. Светията не тежи повече от деветдесет килограма. Много е това – седемдесет, шестдесет, четиридесет, тридесет килограма. Един светски човек, който не е светия, може да тежи сто и двадесет килограма. Когато го хване някоя болест, може петдесет килограма да изгуби от своята тежест, той ще стане светия. Но когато оздравее, петте килограма пак ще дойдат на мястото.

Има числа, според дълбоката наука които представляват установени процеси. Има числа, които представляват нехармонични процеси в света, определят една материя, която не е организирана. Тия числа ние ги наричаме фатални. На български думата „фаталност“ има съвсем друго значение. Коренът на тази дума излиза от „съдба“. Под „фаталност“ се разбира, че нещо се случва, без да има причина. Пък то си има своите причини. Казваме, човек, който не е учен, вярва във фаталността на нещата. Ученият човек изключва фаталността. Един от френските романисти, доста виден писател, който е материалист, но бил лековерен. Разправят, че всякога, когато ще започне да пише някой роман, имал числа и ще бръкне да извади едно число. От това число заключавал ще върви ли романът, или не. Той казва: „Това е атавизъм. Наследил съм го.“ Но пак вярва в него. Т.е. не вярва, но пак го прави. Но именно той има тази вяра, той в безверието си пак вярва. Този, който в неверието си прави една работа, е по-силен от онзи, който вярва и я прави. Този, който не вярва, преодолява неверието, и пак го

прави. Някой вярва в едно нещо, и пак не го прави. Той е по-слаб от онзи. Казва: „Аз зная истината.“ Казвам: „Щом знаеш истината, защо не правиш?“ „Не съм разположен.“ Но ти си слаб човек.

Истината е, че когато обичаш един човек, това е един разумен процес. Ние сме пратени на земята и сме свързани, ограничени. Всичко показва доколко ще бъдем прилежни. Ако можем да се освободим със своето прилежание, ние сме научили нещо. Ако не можем да се освободим от ограниченията, показва, че не сме учени.

Сега да ви приведа един пример за изяснение. Поканили цар Саванро в едно царство да царува, дето всичките хора били бедни. Толкоз бедни, че живеели в колиби, много нехигиенични къщи. Всички се занимавали с лов, ловели зайци, птици и други животни. Никой не се грижел да насее жито или дръвчета. Иде един умен човек в царството на Саванро и казва: „Защо така живеете?“ Казват: „Съдбата е такава.“ „Не е съдбата такава. Тази съдба вие може да я измените. Ако ме слушате, аз може да подобря вашите жилища. Вие имате всички условия за подобрене.“ Той бил учен човек, насъбрал всичките материали, направил известни фабрики и приготвял едно прозрачно вещество в тях, от което хората си правели къщи в цялото царство. Къщите били направени от прозрачно вещество, през което влизала светлина. Научил ги да сеят жито, да садят плодни дървета и всички станали вегетарианци. Не ходили вече да търсят зайци. Всички зайци избягали, отишли в друго царство. И птиците избягали, че ако не беше дошъл този човек, всички щяха да умрат гладни. Този ученият човек помогнал и изменил съдбата на тия хора. Често бедните хора седят и казват: „Условията са лоши.“ Временно са лоши. Но то е едно субективно схващане. Субективното схващане зависи от някои съвпадения.

В „Хиляда и една нощ“ има един разказ, че една царска дъщеря се влюбила в един прост момък. Може да прочетете този разказ, много хубаво са написани тия приказки „Хиляда и една нощ“, на един хубав език са написани. Този момък обичал да яде чесън. Вечерта на женитбата, без да му мисли много, ял чесън. Царската дъщеря мразела много чесъна. Не могла да понася миризмата му. Като отива момъкът при нея, тя помирисала чесъна и толкоз се разсърдила, че заповядала да му ударят двадесет и пет тояги и да го изпратят да си върви. Този големият престъпник, който ял чесън, що му трябвало да яде чесън? Без чесън не може ли? Да яде чесън, когато е сам в гората, но когато е при царската дъщеря, която не обича чесън, защо ще яде?

Ние всичките хора на земята страдаме от ядене на чесън. Искате да ви докажа какво е чесънът. Чесънът е грехът. Най-отвратителното нещо на Господа е грехът. Когато човек иде с този чесън, все го бият. Има ли някой от вас, който да не е бит за чесън? Няма нито един. Майка ви, баща ви са ви били за чесън. Влезете в градината, чесън ядете. Влезете в някоя къща, чесън ядете. Чесън са парите. Има метален чесън, има плоден чесън, после има смесен чесън. Може да крадеш от някоя книга – чесън е това. Говориш лошо – чесън е това, то е говорен чесън. Има един чесън за цял. Чесънът обича сам да ядете. Когато ядеш чесън, няма да дружиш с никого. Ако ти не може да въздържиш езика си, не ходи между хората. Тук ще кажете нещо, там ще кажете нещо, и тогава вие ще замязате на онзи, който обичал да говори лошо на дявола.

Има един анекдот. Един обичал да говори лошо за дявола, нецензурни думи казвал. Дяволът му казва: „Внимавай, че моето търпение се свършва. Ако продължиш да говориш, ще ти дам един урок, ще ти покажа, че не съм от простите хора.“ Казва: „Не

ме е страх от тебе.“ Продължавал да говори лошо. Дяволът искал да му даде един урок. Турил в него желанието да си има едно магаре. Един ден дяволът се превърнал на едно хубаво магаре и човекът, който го продавал, много евтино го продавал. Той го купил. Уредил си работата и казва на жена си: „Много евтино го купих и както виждам, мазно.“ Завел го на чешмата да пие вода. Чешмата била с две курни и като пиело вода, влязло в курните и си оставило само ушите да се подават. Идват хора и той им казва, че магарето му влязло в чешмата. Гледат го хората и казват: „Този е шашкѝнин и ни лъже. Магаре влиза ли в чешмата.“ Казва: „Видях го как влезе.“ Набили го. Дошли други и на тях разказал. И те го набили. Били го така десет пъти и на единадесетия път, като видял магарето да си подава ушите от чешмата, казва: „Виждам, виждам, но не смея да говоря.“

Сега този, който направил този анекдот, то са погрешките, които правим. Тогава направим една погрешка и казваме, че сме я направили. Щом кажем, че сме я направили, непременно ще има бой. Ако не кажем, че сме я направили, пак ще дойде боят. Защо не се казва истината. Разправяше ми един български офицер следната своя опитност. Той боледувал и като се върнал, назначили го управител да управлява впрегатни животни, коне, магарета. Той бил капитан. Но случило се, че едно магаре се увило около врата и се удушило. Вика го полковникът да го пита защо не са взели никакви мерки, че това магаре да не се удуши. Той рекъл да му каже истината и казва: „Господин полковник, работата седи така и така.“ Казва му: „Арестувам те три дни, защото не си бил внимателен.“ Той се изправя и казва: „Господин полковник, само веднъж си позволих да кажа истината, и ти ме наказваш. Вече няма да говоря истината.“

Сега, ако един човек премълчи и нищо не каже, никой нищо няма да каже. Обаче, ако каже истината, веднага ще го затворят. Как може да се поправи светът по такъв един начин. Методите, с които ние си служим, не са прави. Запример някой човек разправя, че е направил погрешка. Защо е направил? Тогава ще замязаме на Настрадаин Ходжа. Искал един ден да си направи къща. Покривал къщата си. Казва: „Тия хора не покриват както трябва, тече, аз ще я направя да не тече.“ Качил се горе на покрива, подхлъзнал се, пада и си изкълчил крака. Среща го един и го пита защо куца. Казва, че е паднал и си изкълчил крака. Че как падна, че защо падна, че защо не внимаваш. Той разправя и всеки му казва: „Как падна, как си изкълчи крака, защо не внимава, как стана?“ Най-после казва: „Няма ли някой от вас, който да е падал. Защо падна, че не трябваше. Че не трябваше, не трябваше, но паднах.“

Казвам, когато някой човек ни разправя една своя опитност, дайте му един добър съвет. Една жена се оплаква на един мъж. Казва ѝ: „Кой ти е крив, че си се родила жена?“ Умен човек ли е този? Оплаквал се един мъж на една жена. Тя казва: „Кой ти е крив, че си се родил мъж?“ Умна ли е тя? Не са умни. Не питайте, но дайте на този мъж един отличен съвет и дайте и на жената един отличен съвет. Какъв съвет вие бихте дали? Аз ето какъв съвет бих дал. Ако една мома би се женила за един княз и за един овчар, като погледна княза и овчаря, ще кажа на тази мома да се ожени за овчаря, понеже по-добре ще живее с него, отколкото с княза. Вие ще кажете: „Условия ще има, апартамент ще има.“ Ще има апартамент, но той ще я пече на скара.

Та казвам сега, два порядъка има, които се преплитат. Има един Божествен порядък на нещата. Има и един човешки порядък. Този порядък на женитбата, както го виждам, всичко е човешки порядък. Женитбата е човешко творение. Мъжът е недоволен от

жената – човешко положение. Жената е недоволна, децата са недоволни, слугите са недоволни. Всичките недоволства показват един човешки неорганизиран свят. В Божествения порядък тия неща не съществуват. В човешкия порядък хората искат близо да са един до друг, искат да се пазят. В Божествения порядък хората са надалеч. Няма условия да се сърдят. Запример, ако мъжът е на месечината, жената – на земята, ще се карат ли? Жената ще се качи на аероплан, ще дойде на гости на мъжа. Или мъжът ще се качи на аероплан, ще иде на гости на жената. Ще има ли каране?

Това е крайно сега. Казвате: „Че как ще бъде на месечината?“ Хайде да направим нещата възможни. Да кажем, че той живее в Америка, тя живее в България. Никога няма да се скарат. Понеже хората живеят близо един до друг, въздух нямат, пространство няма. Мнозина идат при мене и ме питат да се женят ли. Идат някои неженени и ме питат какво да правят. Казвам: „На вас по науката не ви е определено да се жените.“ „Как тъй? Как Господ на мене не ми е определил да се жена?“ „Вашата другарка останала в другия свят, не е дошла тука. Вие искате да имате деца. Толкоз деца сирачета има. Вземете две-три деца, че ги отгледайте.“ Казва: „Искам мои да бъдат.“ Че и те са твои. Ти как вземеш един кон, който една кобила го е родила, и се качиш на гърба му. Не казваш: „Аз да го родя, че после да се кача на гърба му.“

Сега да обясня нещата в какво седят. Много пъти ние имаме едно криво понятие за природата. Мислим, че едно дърво е глупаво. В едно отношение дърветата са много умни. Те правят тия плодове, които ние, хората, не можем да ги правим. Но в друго отношение ние сме по-умни от растенията. Ние може да правим едно здание около това дърво със стъкла, щото да създадем по-добри условия на дървото и то да дава по-добри плодове. Туй растението не може да го направи.

Казвам, всички хора искат да поправят живота си, да поправят своя ум. Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Вие разчитате на вашите пари. Те са външно условие. Вие разчитате на хората. Те са последните работи, на които трябва да разчитате. Най-първо човек трябва да разчита на своето тяло, което Бог му е дал. Трябва да разчитате на своята глава. Човек трябва да разчита на своето сърце, да разчита на своите ръце, да разчита на своите крака, да разчита на своите очи, да разчита на своя език, да разчита на носа си. На всичките тия работи да разчита. То са благата, пътищата, по които човек може да се подигне в света и да постигне онова, което му е дадено.

Вие искате да бъдете красиви. Във ваша власт е да създадете едно отлично лице. Вие обичате хубавите очи. Във ваша власт е да създадете хубави, меки очи, че сами да се любувате. Вие обичате хубавите носове. Във ваша власт е да си създадете хубав нос. Вие обичате хубавата уста. Във ваша власт е да си създадете хубава уста. От човека зависи да си преустрои цялото тяло. В десет години, ако човек би работил, той може да създаде от себе си един гениален човек. Гениален – не както сега мислят. Но би си създал едно здраво тяло, отлично тяло – да се радваш, като живееш в един хигиеничен дом. Едни очи – да виждат всичко в природата – което е хубаво, не лошите работи. Защото зад очите седят известни разумни клетки в човешкия мозък. Ако вие на тия разумни клетки им дадете условия, те ще ви научат как да гледате. Те са много умни. Те ще ви дадат хубаво зрение. Зад ушите седят разумни клетки. Те ще ви научат какво е музика. Тия клетки са разумни, те са професори, които учат човека какво нещо е музиката. Ако тия клетки не са добре развити, то човек музикант не може да стане. Сега ви навеждам пример. Вие имате един хубав глас. Тия клетки, които знаят да пеят, разчитайте на тях.

Казвам, да разчитаме на благата, които Господ ни дал. Ние търсим своето щастие механически, външно. Казваме: „Да мине зимата.“ Мине зимата. Ние очакваме пролетта. Мине пролетта, дойде лятото, дойде есента, дойде зимата. Какво трябва да правим през зимата, когато външните условия са лоши. Зимно време ще учим, отвън няма работа. Щом дойде пролетта, тогава отвън ще работим в опитното училище. Казвам, в пролетта ние живеем. След като умрем, ще се намерим в зимата. Що е зимата? Що е раждането? То е пролет. Следователно, като се родиш, трябва да започнеш да работиш върху себе си. Не цял ден да се оплакваш. Не е лошо човек да ходи да се оплаква. Казваш: „Не ми върви.“ Какво разбирате под думата „не ми върви“. Ако влезеш в един дом и запееш на хората добре, не да ги изпоплашиш.

Разправят един случай за дъщерята на един професор в Америка. Колегията била на едно хубаво място. Един от студентите обичал да пее. Излиза дъщерята на професора да се разходи – той пеел. Но като я видял, запял по-силно, кряскал. Като чула това пеене, тя хукнала да бяга. Той я настига и я пита защо бяга. Казва: „Бият някого. Станало някое голям нещастие, някой вика.“ Той не искал да каже истината, че той пее. Казва: „Ще ида да се позанимая, някой трябва да вика.“ Тя се връща разтреперана.

Ако вие ревете, че се разтреперят хората, пеене ли е това? Лъвът, като излезе, и той реве, и той пее, на всичките животни настръхват космите. Най-после и вълците като вият, и те пеят зимно време в глутници в гората, в хор пеят. Като завият, много лошо е тяхното пеене. Най-после и гаргите, и свраките пеят. В сравнение със славеичето, с канарчето колко назад са останали. Някои казват, че нямат условия да пеят. Кой създаде условия на славея? Той е отличен певец. Ето една музикална душа. Славеят е един музикант, избрал да пее. Учи се да пее без пари. Не иска да продаде музиката, с пари да пее. Който мине, да го слуша.

Та сегашните музиканти, певци, като дойдат, имаме славеи в България, които взели човешка форма. Всички славеи певци ще станат, артисти за бъдеще ще станат. Казвате: „Този е един славей.“ Нищо в света не се дава даром. Този славей с хиляди години е в една школа по пеене, поставили са го в тази форма да пее, че после да му дадат един човешки глас.

Всичко онова, което съществува, това са школи. Човек трябва да мине през всичките форми на природата и в тия школи трябва да се усъвършенства. Човечеството е минало през всичките форми. Минало е през школата на минералите, минало е през школата на растенията, през школата на рибите, на птиците, на млекопитающите. Сега е в тази форма и сега се създава една нова форма. Бялата раса дава място на шестата раса, хората на която ще бъдат другояче устроени. Тези хора ще виждат и отзад, и отпред, и отгоре, и отдолу – навсякъде ще виждат. Сега виждаме само на сто и осемдесет градуса. Какво става зад нас, не виждаме. Ние не предвиждаме какво ще стане за бъдеще. Някои са започнали да предвиждат своето бъдеще и това го наричат интуиция. За бъдеще хората ще знаят какво ще бъде тяхното бъдеще. За бъдеще хората ще виждат какво се крие в техния мозък, какво се крие в сърцето. Ще започнат да обработват своите чувства. Ако някой от вас иска да му се докаже, достатъчно е някой, който е нервен, който обича да се сърди, само три месеца в тази школа да бъде, и ще стане спокоен. Там няма да ви се говори, само ще ви бутат на едно място – няма да ви кажа къде. На две места по три пъти на ден ще ви бутат. Сутрин ще ви бутнат с показалците, на обяд със средните пръсти, вечер ще турят третите пръсти и като спите, ще турят малките пръсти на тия места. В три месеца вие ще имате едно отлично разположение.

Ще кажете: „Какво ще даде?“ Тия допирания ще дадат храна на ония центрове. Защото търпението е способност в човека. Човек, за да бъде търпелив, не е произволно. То е способност. Като се развие, ще бъде търпелив. Дайте на човека надежда, че туй, което иска, ще постигне, и той ще стане търпелив. Дайте възможност на човека да се развива правилно, търпението ще дойде. Спрете процеса, и той става нетърпелив. Нетърпението е липса на нещо в човека.

Сега в съвременното общество говорят за Бога. Бог има отношение към нас. Той е най-разумното същество. Ако ние го познаваме, ще приличаме на него. Всичките растения, които са свързани със слънцето, плод дават, учени са. И ние, като се свържем със слънцето, ще имаме тази интензивност. Ако не се свържем, ще изгубим тази интензивност, която имаме. Не само това, но светлината зависи под какъв ъгъл пада. Някой път казваме: „Да възприемем светлина.“ Но някой път зависи какво количество светлина да възприемеш.

Сега се оплакват от слабите очи. Те не си движат очите. Очите в тях са неподвижни, фиксирани. Че те не работят. Накарай очите си да работят. По някой път ние, като не упражняваме слуха си, започваме да се занимаваме с отвлечени работи. Седиш, облажаваш хората. Започваш да мислиш само за своите грижи, несрети в живота, уплашиш се. Да те не смуцават тия работи. Радвай се за това, което виждаш. Като минеш през някоя река, интересувай се от шума на реката. В гората, като минаваш, интересувай се от шумоленето на листата, интересувай се от пеенето на птиците. Ти с това развиваш слуха си. Ти казваш: „Птиците мене не ме интересуват, вятърът не ме интересува, дърветата не ме интересуват.“ Интересуват те само вътрешните тревоги, само за тях мислиш, съсредоточаваш вниманието си навътре, не навън. Ти не слушаш отвън, ушите се напълнят с кал, трябва да търсиш лекар да промива ушите. После мускулите изгубват своята пластичност, не може да възприемат звука. Тогава човек оглушава.

Та казвам, за глухите има цял. Обичай знанието. Ще обичаш пеенето, да ти трепери душата. Човек, който пее, не оглушава. Който не пее, може да оглушей. Ако искате очите ви да не отслабнат, обичайте истината. Има една опасност да изгубите знанието. Това са факти. На опит мога да ви ги докажа. На учения трябва. В една лекция не може да кажеш как ще стане туй. Някой път някои хора мислят, че са много учени. Казвам, аз правих своите научни изследвания върху психологията на българите дванадесет години – измервания, да разбере какъв е българинът.

Веднъж един лекар ми казва: „Що се занимаваш с тия глупави работи?“ За тебе може да е глупаво, за мене не е глупаво. То са субективни схващания. Казвам: „Ти познаваш болестите по очите и по пулса. Аз познавам болестите по носа.“ Казва: „Ха, по носа. То е глупост.“ „Научно – казвам – може да ви докажа. – Рекох: – Носът не е ли орган на белите дробове? Следователно, ако дишаш дълбоко, приемаш въздуха, носът ще бъде по-широк, значи упражнявал си се. Линията на носа ще бъде в добро състояние. Ако носът е сплеснат, показва, че дробовете не работят добре. Значи дължината на носа показва каква енергия излиза надолу. Широчината показва сърцето каква енергия дава. Широчината показва здраво ли е сърцето. – Казвам му: – Ти си неврастеник. После си много раздразнителен, много мнителен. Носът ти показва това, носът ти е заострен. Започни да дишаш дълбоко, ще се освободиш. – Рекох: – Вярно ли е?“ „Вярно е.“ „Ти ми кажи отде го знаеш.“ Казва: „Да не ти го е казал някой?“

Отивам на друго място, в една гимназия. Казват ми: „Какво се занимаваш с такива работи, те не са научни работи.“ Аз не искам да споря. Ако е за спор, мога, но нямам време. Казвам на учителите: „Изберете от седми, от шести, от пети и от четвърти клас най-способните и най-ленивите ученици. Аз не ги зная. Вие ще бъдете тук, при мене. Аз ще започна да ви казвам кой какъв е. Искam вие да ми кажете аз отде го зная. Вие искате сега да знаете кое е наука.“ Доведоха около петнадесет ученици. Казвам: „Този е отличен математик.“ Учителят му казва: „Право е. То е много способно, много даровито момче. Вярно е.“ „Този е ленив. Той не може да решава и елементарни задачи. Обича да послъгва, други да му правят задачите. Вярно ли е?“ „Вярно е.“ Казвам: „Този по история е отличен, помни всичките данни, шест има. Вярно ли е?“ „Вярно е. Шест има.“ „Този виждаш ли го? Той, каквото чете, го забравя. Все двойки има. Вярно ли е?“ „Вярно е.“

Като прочетох характера на всичките, казвам: „Кажете ми аз отде го зная. Наука е това. Способният ученик носи дарбите. – Рекох: – Не само това. – Казвам: – Виждате ли това способно момче, този способният математик много добре е устроен. Баща му е бил умен, майка му е била умна, когато го е носила, не са били сиромаси хора. Той когато се е раждал, при много добри условия се е родил. Не е мислил баща му откъде да вземе пари. Бил осигурен материално. Туй го носи той на лицето си. Беднотията хората носят на лицето си, ако майката е страдала или ако бащата е страдал – всичко това се отпечатва на лицето.“

Сега ще взема онези, които изучават астрология. И тук, и в Америка, и в Англия, и в Германия правят една погрешка, понеже вземат това изкуство за прехрана. Те мязат на врачки. Една врачка, за да се прехрани, ще каже някоя лъжа. Циганката ще ти каже: „Девет кила късмет имаш.“ Майката и бащата определят качествата на зодиака, астрологическия момент, когато детето се ражда. Ако туй дете се роди на 22 март, понеже март е дом на човешкия ум, туй дете така се поляризира, че всичките домове се намират в едно хармонично съчетание. Но зависи от бащата и майката. Ако бащата е учен, и детето ще бъде умно. Ако майката е умна, и детето ще бъде умно. Те определят неговите астрологически възможности. То не може да измени своя път. Един напреднал дух никога не избира невежа майка. На мене да ми разправят, една напреднала душа избира един отличен баща и една отлична майка. Душа, която не е напреднала, може да избере посредствени.

Мнозина казват, че са родени от Бога. Чудна работа. Че който е роден от Бога, той е гениален човек, той е светия. Роден от Бога, пък бъкел не разбира, наука не му трябвало. Смешни са по някой път религиозните хора.

Ще ви приведа този анекдот. Мисля, един турски султан имал един ходжа, който знаел какво става на небето. Разправял на падишаха: „Днес Господ направи това, днес направи онова.“ Султанът го слушал десет години да разправя и поискал да го опита колко знае и дали знае. Имало един гръцки владика и той извадил при султана и той разправял какво прави Господ. Един ден султанът ги поканил на гости. Вземал един гювеч с мляко, стопля млякото, туря мляко в гювеча, взема един самун хляб, дал едно парче на ходжата, дал друго на владиката и той взел трето и тримата надробили хляба в гювеча. След това султанът разбъркал хапките и казва на ходжата и на владиката: „Всеки да яде от своите хапки. Никой да не яде от хапките на другия, който дробил.“ Казват: „Де ще ги намерим?“ „Вие, като не познавате вашите хапки, които сте дробили, как знаете какво става в невидимия свят?“ Своя си живот не може да оправи, пък

разправя какво е видял. Всичко онова, което се вижда, е вярно. Защото вечерно време аз може да ви накарам да сънувате страшни работи. Ако се приближа с едно голямо желязо при краката ви и като ви припари, вие ще сънувате, че ви горят, че ви измъчват. Станете сутринта, казвате: „Много лош сън сънувах.“ Ако се приближа при вашите крака и ви погалая полекичка, вие ще сънувате, че ви посрещат в пролетта. Аз съм причината за тия сънища. Вие насън виждате моето разположение. Аз съм реален човек. Казвате: „Сънувах това и това.“ Сега някои от вас, ако не вярвате, може да направите един опит. Нали някои сте жени. Ако мъжът не вярва, жената да тури горещо желязо – не да го изгори, нагорещено желязо да приближи при краката му и сутринта да го пита какво е сънувал.

Сега привеждаме тия примери като възможности. В човека има такива богатства. Бог е вложил толкоз богатства във всеки човек, че всичките тия хора седят и не знаят какво да правят. Ти си неразположен. Аз да ви дам един съвет. Да кажем, ти си жена и си неразположена. Стани, облечи се, тури шапката, обувката, ръкавиците и иди посети някой дом, дето хората са добре разположени, посети някои познати, но не сприхави, но весели, от този жизнения темперамент. Като се върнеш, ще имаш добро разположение. Ти си недоволен от живота, искаш да се самоубиеш. Тури си шапката, обувката, връзката, понамажи се малко, излез и посети най-бедните домове, дето хората нямат какво да ядат. Ти ще се върнеш и в тебе ще изчезне желанието да се самоубиваш. Ти ще видиш, че твоите страдания са фиктивни в сравнение с другите. Дошъл ти един бръмбар, че може да станеш министър в България и понеже не си станал, искаш да се самоубиеш. Мислиш, че като станеш министър, ще оправиш България. Колко министри са идвали, не са я оправили. Ти може да дадеш подтик на българския народ. Българският народ може да се подобри, но трябва да дадем подтик на целия народ, не да го водим като един вол. Всеки да има подтик, да останат българите да мислят. Да кажеш: „Ти си способен човек, направи това и това.“ Кажете му, нека той да го направи.

Сега Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз между тях.“ Когато дойде Господ между нас, първо трябва да коригираме всичките свои погрешки. Лъжата мирише много лошо на Господа. Ти ще изчистиш тази лъжа. Лошото гледане, омразата също лошо миришат. Като дойде Господ, трябва да имаш един музикален слух, да познаваш стъпките му. Той обича музика. Няма да имаш тревожни мисли, да се тревожиш за нищо и никакво.

Сега, ако сте в школата, бих ви дал какво да правите. В тази школа трябва да се пее. Сега учите песни. Аз съм слушал църковни песни. Но съвременните хора нямат песни за събуждане на способностите. Всичкото пеене става за развлечение, за почивка е хубаво. Но има песни, които, като пееш, събуждат твоята мисъл да мислиш. Има песни, които събуждат хубавото и красивото. Има песни, които, като пееш, събуждат в тебе чувството на справедливост. Един американец разправя, че като слушал Камил Русо да свири „Сънят на живота“ – тя е ученичка на Паганини, той казва, че като я слушал да свири тази песен, в дадения момент бил така разположен, че бил готов да се примири с целия свят. Бил готов всичко, каквото има, да го пожертва. Това е музика. Ако ти в музиката не си готов да направиш всичко, това не е музика.

Запример някой казва: „Дотегна ми животът.“ Този човек не говори истината, той не страда. Така не се говори. Казва: „Дотегна ми да живея, не мога да живея.“ Той не е опитал страданието. Казва: „Много ми е тежко на душата.“ Той няма страдание. Тежко

му е, понеже не може да пие малко винце. Тежко му е, понеже няма рибица с малко лимон, хубаво опечена. Тежко ѝ е, понеже няма копринена рокля, няма по последната мода шапка, че дрехата била тънка. Казват: „Тънки ми са дрехите.“ Една зима опитах с едно тънко палто, още го имам горе, съвсем тънко, едва има един милиметър дебелина, цялата зима прекарах с него. Десет, петнадесет градуса студ – с тънко палто.

Ако живееш добре, може с тази тънката дреха да прекараш своята магнетическа сила, да запустиш всичките пори и тази тънката дреха да ти послужи. Ти трябва да живееш добре, за да не прахосваш своя магнетизъм. Ти, като се тревожиш, обезверяваш се, унищожаваш своя магнетизъм. Ако държиш истината и любовта, ти акумулираш този магнетизъм. Той, като минава, държи топлина навсякъде, усещаш едно приятно чувство.

Ние сме турили истината вън от себе си, казваме: „Как ще живеем?“ Ако ти си милосърден, ще дойде до тебе това мекото чувство. Ако си съвестен, ще дойде в тебе справедливостта, няма да се сблъскваш с този, с онзи. Българинът има едно качество на твърдост. Твърдостта е едно Божествено качество, то се намира там, дето се намират Божествените способности. Аз наричам твърдост въглерода на Божествения свят. Въглеродът прави нещата твърди. Водородът ги прави меки, подвижни. Кислородът ги прави активни, да се разширяват, а пък азотът им дава едно отлично направление на всичките как трябва да действат. Кислородът поддържа горенето, но сам не гори. Ако той гори, ще може да го запалим. Тогава ще запалим въздуха и ще унищожим цялата земя. Въздухът не може да се запали. Въздухът, който може да се сгъсти, в течно състояние може да го превърнем.

Та казвам, използвайте активността на кислорода. Какво значение има да създадем една активност в себе си. Вие още не сте мислили какво нещо е кислородът в природата и какво нещо е водородът. Съединени заедно, те дават условие водата да се прояви. Те не създават водата, но кислородът и водородът са само условия, за да се прояви водата, понеже водата не мяза на кислорода и водорода. Водата е носителка на живота. Ако на земята няма вода, животът не може да се прояви, да се организира не може. А пък, ако да не би съществувал въздухът, животът не може да расте. Въздухът дава възможност животът да расте. Водата е проводник на живота. Той трябва да се организира. Тогава вече имаме азота, който съответства на човешкия ум, как да се използват благата, които Бог ни дал.

Вие, ако знаете да посадите една ваша мисъл според Божиите закони, ще имате много бързи резултати. Ако посадите едно житно зърно навреме, то ще израсне. Ако посадите една ябълчна семка навреме, ще изникне. Ако посадите една мисъл, защото мислите се сеят в човешкия мозък, те растат в човешкия мозък. Твоите чувства се сеят в симпатичната нервна система. Там растат и плод дават. Питат ме: „Вярваш ли в Господа?“ Аз съм преминал вярата отдавна. Сега аз слушам лекции от Господа. Господ ми казва: „Направи това и това.“ Господ ми държи цялата лекция, казва ми какво трябва да правя. Втори път като ида, ми казва какво съм постигнал, какво съм направил.

Ще посееш една мисъл и ще оставиш тя да даде своя плод. Ти нямаш търпение. Ти знаеш ли колко време се изисква една мисъл в тебе да се прояви или едно чувство колко време му трябва да се прояви.

Казвам, след заминаването оттук, от земята, във вас ще останат само Божествените мисли и чувства, които са посаждали във вашия ум, и чувства, които сте посаждали във вашия ум. Те ще ви създадат едно тяло и с тях може да идете в другия свят, да влезете в Божествения свят. Тия тела ще останат на земята. От този материал нито едно парче не можете да вземете. Божественият няма нужда от тази материя. Тая е за земята. Сега вас ви е страх да умрете. Защо да се плашите? Аз да ви кажа как разбирам смъртта. Детето не трябва да се роди на третия, на четвъртия, на петия, на шестия, на седмия, но на деветия месец трябва да се роди. Но най-напред този период е бил деветстотин хиляди години, бил е девет милиона години, бил е деветдесет милиона години и деветдесет милиарда години е бил. Сега се съкратил. Сега този период е девет месеца. Значи всичкото това знание, което природата в дългия процес е придобила, природата трябва да тури в утробата на майката детето и тя да вложи всичкото свое благословение. Като дойде деветият месец, казва: „Излез навън.“ Щом се ражда детето, то всякога трябва да заплаче. Като заплаче, показва, че се е родило навреме.

Казвам, когато вие плачете, аз считам, че сте родени тогава, тогава се съживявате. Когато детето се роди и заплаче, майката се радва. Ако детето не заплаче, ражда се мъртво. Защо плачат? Всеки, който плаче, родил се е вече. Не осакатявайте вашето раждане, да мислите, че плачът е нещо лошо. Не крясък, но музикален плач. Аз съм гледал, някой като плаче, не е пеене, но е кряскане. Ако бих поискал някой от вас музикално да ми изпее как плачат децата, как ще го изпее? Някои деца имат три основни тона. Някои вземат „до“, някои вземат „ми“, някои вземат „сол“. Туй дете, което взема „до“, то е материалист. Туй, което взема „ми“, то е духовно. Туй, което взема „сол“, то е Божествено. Тези, които вземат „сол“, умът им хубаво ще се развие. Които вземат „ми“, сърцето им ще се развие, които вземат „до“, тялото им ще се развие. Децата някой път сутрин вземат „до“, на обяд – „ми“ и вечер пеят „сол“. Аз, без да съм бил майка, знаейки това, слушал съм как плачат децата. Статистика имам какъв е музикалният плач.

Казвам, не се обезсърчавайте, че плачете. Като плачеш, да се радваш, благодари за плача. Ония сълзи, като излизат, дават един подтик. То е Божественият подтик, че Божествената светлина и топлина са дошли, ледът се е стопил и от разтопения лед се раждат твоите сълзи. Благодарете, че във вас плачът е дошъл. Ако не може да плачете, вие сте северен или южен полюс, дето нищо не може да расте. Ако си човек, който не може да плаче, нищо от тебе не може да стане. Срамуват се хората да плачат. Христос, спасителят на света, като погледна този народ, каза: „Вие трябваше да плачете. Съжалявам, че много има да страдате.“

Трябва да се научите да плачете. Психологически всички считат плача за една слабост. Има окултни учители, които казват, че човек не трябва да плаче. Аз съм чел много окултни преводи, книги, в които е казано, че очите трябва да изсъхнат. Това не е превод. То е като „Не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго“. Не да изсъхнат очите, но очите да бъдат влажни, не мокри, но влажни. Влага трябва да има.

Казвам, там, дето са двама или трима, между тях съм и аз. Тия двамата са човешкият ум и човешкото сърце. Те като се съгласят, третият, който ще се появи, е Господ между тях. То е човешката воля. Ако умът и сърцето не се съгласуват, волята взема подтика. Волята е, която създава всичките нещастия. Трябва да дойде Господ да живее в ума и сърцето, за да възпита човешката воля.

Ева, като погледна дървото, нямаше го Господ, казва: „Не може ли да взема от този плод?“ Взе, и какви бяха последствията? Много лоши бяха последствията. Някои казват: „Как ще дойде злото?“ Ако вие оставите едно пчене. Нали знаете какво е пчене? Тия, малките на въшките, излюпените яйца. Често те се хващат за един косъм. Видял съм жените преплитат с конец гребена, стане гъст и вадят гнидите и пченетата, излюпените въшки. Ако вие оставите едно пчене за една година, знаете ли какво ще стане във вашата глава?

Не оставяйте в себе си нито една погрешка неоправена. Тя се размножава. Турете вашия ум на работа. Турете и вашето сърце на работа. Обикнете Господа в света. Започнете нова работа и животът ви ще тръгне, както никога не е тръгвал досега.

Дом бащин е цялата природа. Дом бащин е цялата земя. Дом бащин е цялата Слънчева система. Дом бащин е цялата вселена. И всичко видимо и невидимо е дом бащин.

Тайна молитва

„Благословен Господ“

Неделна беседа
14 септември 1941 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

Любов, знание и сила

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще взема само 5. стих от 5. глава от Евангелието на Йоана: „И там имаше някой си човек, болен от 38 години.“

„Духът Божи“

Не се говори за един знатен човек, именит човек, името не му се казва. Само го кръщават като някой стражар № 38. Тридесет и осем години бил в къпалнята, 38 години стражарувал. Казва: „Свободен си.“ Уволняват го. Казва: „Стига толкова стражарство.“

Тридесет и осем години – вземам една епоха, в която съвременното човечество се намира, в едно особено състояние, търси се един начин да се лекува. Седи при тази къпалня да се излекува, иска да излезе здрав. Но досега нито един не се явил. В туй отношение науката се явява като един служител, трябва да се разбира. Какво разбираме ние под думата „наука“? Науката е, която иде да помогне на човечеството. Ако четете същата глава, казва, че Отец е открил чудни работи. Бог е, който открива на хората. Съвременното човечество има особено благоволение от невидимия свят. Много тайни се разкриват, които в миналото не се разбирали. Ако вземете във всяко направление, в миналото радиото е било известно само на посветените. Посветените имат радио от оня

свят и от тоя свят и си говорят. Заминал някой за оня свят, ще знаеш на какви вълни да се разговаряш. Ще ти каже адреса си, на кое място. Оня свят има градове, села, има училища, има университети. Ще разбирате оня свят в най-хубавия смисъл. От това, което имате, най-хубавото ще си го представите. Защото, ако мяза на този свят, тогава ще имате изопачени понятия.

Запример имате понятие за хляба. Но какъв хляб? Направен от ечемик, от ръж, от някое развалено брашно или направен от хубаво жито? Житото има качества. Онзи, който орал нивата, псувал, жънал житото, псувал – това жито не е чисто, опетнено е цялото жито. Опетнено е от този, който го обработва.

Та казвам, хубавият хляб е от онова жито – онзи, който орал нивата, пял, милвал воловете, че ги целувал, казва: „Братя, я, да орем. Вие както разбирате и аз както разбирам. – Потупва ги, помилва ги. – Ха, вие напред, аз отзад, ще теглите, ще обработим нивата. Каквото спечелим, ще го ядем.“ После, който оре, да се моли по три пъти на ден.

Молитвата какво означава? Молитвата е съзнание. Когато човек е гладувал, се моли. Казва: „Да има хляб. Хлебчето къде е?“ Човек, който е огладнял, надушва хляба. Ако гладният е тук, на Изгрева, ще знае коя фурна в София изкарва хляб – право на фурната. Който няма това ухание, ходи да се лута. Върне се, намерил хляб неопечен. То хляб имало, но не е отишъл на мястото, дето се пече хлябът. Казва някой: „Нас ни трябва какъвто и да е хляб.“ Или казва: „Аз ям, каквото и да е.“ Не съм и да чета, каквото и да е. Не съм и да се вярва, каквото и да е. Ти си чел буква, научил си основните работи, буквите. То е основното нещо – азбуката. Най-целесъобразното си извадил. По-значимо на буквите няма. Буквите, които си научил, през целия живот с тия букви ще си служиш. Читанката, като дойде, граматиката, то са правила, които ще ти покажат как трябва да функционирате в даден случай.

Сега ние често се спираме и казваме: „Зная азбуката.“ Но ние азбуката на природата не сме научили. Езикът на природата тепърва ще учим. Не знаем езика на природата. Предадено е, че Господ говорил на Адама. На какъв език? Той не говорил на еврейски. Казват, че е на еврейски. Не е говорил на еврейски. Даже един език има – по-стар от ватанския. Считат, че ватанският език е най-стар. Санскритският език и другите езици са наречени клонове. Те са исторически работи. Няма какво да ви ползва да ви обяснявам как са се образували езиците. Един превод. Така да се нагоди, за да може езикът – но трябва известно приготвление, докато може да се научиш да говориш. Вземете, докато се научите да пеете. Може да сте музикант, но да се научите да пеете, трябва да се безпокои вашето гърло, да вземате правилно тона. Не само да го вземате, но трябва да различавате кой тон е „до“, „ре“ или друг тон. После да различавате тонът повишен ли е, или понижен – изисква се един отличен слух. Някои тук-там знаете нещо по музика. Аз това привеждам като едно обяснение за езиците.

Запример вие желаете нещо и не го постигате. Защо? Понеже туй, което знаете, не го разбирате, не можете да го произнесете. Ако идете във Франция или Германия, или Англия – където и да е, сега е опасно да се говори за Англия, Русия, Америка. Защото, ако говориш за Русия, ще кажат, че вземаш страната. Ако говориш за Германия, ще кажат, че вземаш страната. Тия неща аз мимоходом ги разглеждам. Аз вземам хората в това положение, в каквото Бог ги е поставил. Всеки един народ е един слуга на Бога в света. Колкото народи съществуват, те са служители на Бога. Туй е правилното

положение. Че тия слуги някой път не изявяват волята на Бога, то е друг въпрос. Че ги е турил Господ да извършват негова работа, то е най-същественото.

Да дойдем до основното. Нас не ни интересува кои са се напили. Някъде били са се те, счупили са си главите. Нас не ни интересува. Нека превържат раните, главите, те да вземат урок. Ако видите двама души пияни, че се бият, какво отношение трябва да имате към тях? Към болния трябва да имаш някакъв цяр да го цериш. Онзи, който обича виното, той ни интересува, като дойде, казва: „Имаш ли пари малко да ми дадеш, че ми се свършиха парите. Искам да се почерпя в кръчмата.“

Питам сега, хората, които са пили от хиляди години, какво са придобили? Пиянството не го образуваха хората. Хиляди години преди хората мухите са се опивали, танцували са, ходили са в кръчмите. В природата има доста кръчмарници. Мухата, като се опие, започва да се върти и след това се връща в кошера. Питат я: „Защо закъсна?“ Тя мълчи. Тя казва: „Не можах да намеря кошера. Дъжд имаше, времето такова.“ Оправдава се. Вие мислите, че пчелите са много изпълнителни. Някой път са много буквоедци. Царицата, като каже на този човек къде да си върви, три пъти каже, на третия път забие жилото. Една царица на пчелите никога не казва да ужилят човека. Бутне го с главата, удари го и най-после царицата казва да те ужилат. Сега то е лъжа. Досега не съм чул. Разговарям се с пчелите, царицата съм питал. Царицата казва: „Такава заповед няма. Те от само себе си работниците жият. Туй, което съм казала, е да го ударят в главицата и да започнат да жият. Или малко да си забие жилото, но малко да го клъвне и да извади жилото. Ни най-малко да не забива жилото.“

Казвам, ние, съвременните хора мязаме на тия пчели, на които царицата е дала заповед и ние по нашето прилагаме закона. Казваме – така казва Господ. Толкоз е вярно. Колкото пчелите работници изпълняват заповедта, толкоз и ние изпълняваме. Не че сме лоши хора. Ние сме по-добри от огъня. Огънят ще те изгори. Човек никога не може да ви изгори. Ние сме по-добри от водата. Водата ще те удави. Ние сме по-добри от вятъра. Вятърът ще ти събори къщата с духането си. Досега нито една къща не съм съборил. Вятърът, като духне, колко къщи има съборени от вятъра. От вятъра съм по-добър, от водата съм по-добър, от огъня съм по-добър. Канарите, като падат, и те смачкват. Аз досега, слава Богу, никого не съм смачквал. Тъй щото ние, хората, сме по-добри от канарите, от водата, от вятъра, от огъня. Човек може малко да побутне, но то е нищо. Сега някои от вас може да кажат, че то е малка ирония. Аз изобщо иронии нямам. Аз искам да представя нещата, тъй както са. Човек някой път подиграва другите. Един учител може да подиграе един ученик, да го подтикне, да засегне неговите лични чувства. Когато се подиграват, засягат личните чувства. Или когато искат да ни предизвикат да покажем сила, казват: „Ти си баба. Нямах никаква сила. Не те ли знаят хората?“ „Кой? Аз ли?“ Покажеш си силата. После онзи, който го е предизвикал, вземе че го гътне на земята. Как ще покаже, че е силен? Ако той го победи, ще каже: „Как мислиш? Туй, което казах, право ли е?“ Сега нас в света ни предизвикват. Имаме знание и някой казва: „Нямаш знание.“ Ще си покажеш знанието. Ако те завали някой, нямаш знание. Ако ти го завалиш, имаш знание. Всичките хора са пехливани. И мъже, и жени, и деца са пехливани, правят пехливанлък. Като се борим с дявола, дойде дяволът, че те мами за нещо. Ако той те надвие, ти плащаш борчовете. Ако ти го надвиеш, той трябва да плаща борчовете.

Та казвам, всички вие, които сте сиромаси, кой плаща? Дяволът ли плаща, или вие? Според мене всичките хора са станали сиромаси, които дяволът ги натиснал в живота.

Те плащат дългове. Всичките, които са богати, са натиснали дявола. Но борбата не е свършена. Дяволът е много учен. Като не може да те гътне, дяволът дойде в яденето. Казва: „Ти не знаеш да ядеш. Ти си баба.“ „Как, аз ли?“ Започват да се надядат. Погледнеш, всичките богати дяволът ги завладял по десетина паници. Състезават се, борят се с дявола на яденето. Но като се състезават, в туй състезание са се родили болестите. Най-богатите страдат от подагра, царска болест.

Та сега да ви изведе закона научно. Във всяка област човек трябва да знае как да владее своите сили, своите мускули, да владее своите чувства за яденето. После човек трябва да знае как да владее своето разположение. Трябва да знае как да владее своята вяра, надеждата си. Човек трябва да знае как да се обхожда според законите на любовта. Много хубави неща има, които човек да изучава в света. Човек може да направи много научни теории, но тия теории след двадесет-тридесет години те няма да бъдат валидни. Едновременно аз правя своите изследвания и виждам, че светът не е създаден, както учените хора говорят. Че на слънцето има огън, че има двадесет и пет милиона или петдесет милиона топлина. Вътрешността на слънцето е твърда. Има същества, които живеят отвън. И понеже и там става нашествие от някое друго слънце, турят отвън крепост – голяма топлина. То са предпазителни средства, мерки – да ги не нападат. И слънцата воюват някой път. Понеже воюват, затуй Господ предвидил, турил ги на големи разстояния. Най-близкото до нашето слънце е на такова разстояние, че се изисква три години светлината да плува, за да дойде до него. В пространството може да се турят три хиляди системи като нашата Слънчева система. Господ турил туй пространство, да няма стълкновения между двете слънца. Изключена е възможността една война да се отвори между едно и друго слънце. После големи разходи се изискват.

Сега вие има да попитате: „Тия напредналите същества каква нужда има да се борят?“ Аз ще ви запitam. Онази царска дъщеря, която живее охолно при баща си, какво я кара да се жени, да си намери някой възлюблен. Никакъв недоимък няма. Царската дъщеря е осигурена да живее, да се развива умствено. Казва: „Трябва да се ожени.“ Никъде не е писано, че трябва да се ожени. Няма такъв закон. В християнството застават против безпредметното женене. Царството Божие е за девствените, за ония, които никак не са женени.

Апостол Павел казва: „Който се жени, добре прави. Който не се жени, прави по-добре.“ Как ще го тълкувате? Не да се женят. Най-първо, какво нещо е женитбата? Да се съберат двама да се карат или да се съберат двама и направят предприятие, да правят нещо, да раждат деца. То е заблуждение. Коя жена може да роди деца? Чудни са хората, когато пресият нещата. Поставят костилката в земята и като израсте дървото, земята да каже, че го е родила, че го е отгледала като мащеха. Но тази семка не е излязла от земята.

Казвам, трябва да имаме една ясна представа за живота. Заради вас, които разбирате. Туй не е за деца. Сега, като говоря за женитбата, аз вземам женитбата в много широк смисъл. Женен е вече всеки, който се е оплел в гъстата материя. Той станал керемидчия, мачка пръстта. Той иска да си изкара прехраната, то е една необходимост. Като не могъл да намери друг занаят, керемидчия станал. Той има условия да бъде градинар. Кое е по-хубаво? Да бъдеш керемидчия или да бъдеш градинар? Сега има да избираш между керемидчиляка, градинарството, има да избираш и учителството. Кое е по-хубаво? Учителството е по-хубаво. Да учиш децата, е по-хубаво.

Казвам, в женитбата някои се женят да станат керемидчии, някои се женят да станат градинари, някои се женят да станат професори, учители. В женитбата има друго нещо. В женитбата човек трябва да дойде до положението да стане служител на Бога. Той и неговата възлюблена да идат и двамата да служат. Под думата „жена“ във вечния живот се разбира, който има благоутробие. За Бога казват, че е благоутробен, милостив. Всеки човек, който култивира себе си, трябва да има този принцип. Казвам, в семейството мъжът и жената са символи на някои добродетели. Ако жената не представя тия добродетели и ако мъжът не представя тия добродетели, този символ е без значение. В Америка имат един ден – Ден на благодарността. Погледнеш едно писмо, дойде с чек от двадесет и пет хиляди долара подарък, друго писмо – с чек от петдесет хиляди долара. Твой приятел ги изпраща. Всичките чекове са оформени. Съберат се петдесет-шестдесет, мислиш, че вече животът е осигурен. Но американците знаят, казват, че това е трик.

Преди години дойде една българка и донесе близо един милион марки. Казва: „Един милион марки.“ Гледам, на тия марки падежът изминал, пет пари не струват. И за да не я обезкуража, казвам: „Отнесете се, сестра, да видите, че на тия пари минал срокът.“ Един наш приятел намислил да направи едно добро. Турил приблизително десет банкноти по хиляда лева, турил ги в Библията. Седали десет години, минал срокът, оттеглила ги банката от употреба. Намира ги, ни пет пари не струват.

Сега се спирам на закона. Има добрини – изтекъл срокът, пет пари не струват. Има знания, които пет пари не струват. Има вяра, която пет пари не струва. Ще пиеш една студена вода и ще започнеш отново. Няма по-важен живот от сегашния, от сегашната наука.

Снощи седя и съм се затворил в салона и свиря. Питат: „Че защо си се затворил?“ Казвам, свирех на времето. Казвам на неговия език: „Моля да бъдеш по-добро, децата отвън са голички, да не ги сплашиш тази вечер със слана. Покрийте малко с облаци, станете малко меки, да не ги изпоплашите, че преждевременно да им снемете дрешките.“ Те казват: „Няма. Хайде, ще ги оставим.“

Питам, кой ще ми повярва на това? То така се говори само, музиката влияе. Като иде голяма буря и свириш, бурята може да си иде, може да се отмени. Има музика, като свириш, – веднага ще се заоблачи. Има музика, като свириш, – веднага ще се уясни времето. Онези, които правят бурите, онези, които заоблачават небето, всички са разумни същества. Като им говориш, кажеш: „Бъдете така добри, нека да ни погрее слънцето, отложете, не закривайте слънцето.“ Казват: „Ще отложим за няколко часа. Достатъчно е.“ Но туй не става произволно. Някой път, ако разбираш езика, те ще те предупредят. Искаш да идеш на разходка. Казват: „Днес имаме работа. Ако идеш, с нашите тулуми ще те оквасим.“ Има – зимно време – решено е, не може да се отложи, половин метър сняг ще има. Стой въщи. Искаш на планината да идеш. Казват: „Ще проветряваме салона. Ако излезеш навън, ще те отведем някъде. Ще ви направим една пакост – и на тебе, и на планината.“ Няма да ходиш, няма да се качваш на планината.

Казвам, това, което ви говоря, един ден ще опитате. Тия бури, тия дъждове, тия снегове стават в нас вътре. Предупреждават. Имаш едно състояние, което струва милиони. Една малка причина – и ти изгубиш състоянието си. Изгубиш смисъла на живота. Дойде някой, каже ти една лъжа. Ти имаш четири-пет милиона, турени в банката, и мислиш, че си се осигурил. Дойде и ти каже: „Банка Гирдап“ пропадна., Ти веднага повярваш,

обърне се целият свят, казваш си: “Не ми остава нищо, освен да си тегля куршума... Излезеш навън, видиш, че банка Гирдап“ не е пропаднала. Ти пак станеш радостен.

Питам, защо стана скръбен? На какво основание стана скръбен? Че ти нямаш понятие тогава. Ти нямаш понятие какво нещо е животът. Представете си четири милиона – това са едно кило вода. Даже с четири милиона ти не можеш да купиш едно кило вода. Но представете си, че ти си при едно езеро, дето има безброй такива кила. Какво ще се смущаваш за четирите милиона. Я ги вижте сега. Англия е изгубила четиринадесет милиона кораба и знаете колко милиарда струват. Ако на тия англичани биха казали по-рано да дадат толкоз пари, ще кажат, че не може да дадат. Сега всичките тия богатства отиват на дъното на морето. Колко храна отива, колко снаряди, колко хора. Защо и за какво отиват? За някакви фиктивни работи. За в бъдеще се повдигало човечеството. Като четете Стария завет, ще видите колко бяха герои евреите. Излязоха из Египет. Какво придобиха? Какво се ползват евреите от миналото си геройство в Палестина или от геройството на Давида? За нас е важно да бъдем герои. Всеки един човек, който не е герой да носи любовта, всеки човек, който не е герой да носи знанието, да има знание и мъдрост, всеки човек, който не е герой да носи истината, аз зная какво ще бъде това геройство. С това се гради целият човешки организъм. Тялото е построено и главата е построена по закона на мъдростта. Сърцето е построено по закона на любовта. Всички други органи са построени по закона на истината. Следователно, ако ти поддържаш мъдростта, истината и любовта, ти ще имаш един организъм здрав. Не само това. Но ако ти поддържаш, ти няма да познаеш какво нещо е сиромашия, ще имаш опит в живота и всякога ще бъдеш победител. В природата съществуват закони. Имаме и закон за защита на държавата. Няма по-добър закон за защита на държавата от закона на любовта. Няма по-добър закон за защита на държавата от знанието и мъдростта и няма по-добър закон за защита на държавата от истината. Когато разполага със силите на природата, за да бъде една държава силна, трябва всичките хора, които са в тази държава, да бъдат силни по ум. Ако българският народ беше съставен от герои, знаете какво биха направили. Четири-пет милиона да могат да хвърлят гранати на хиляда километра далече. На хиляда километра може да поразят всичките врагове. Четири-пет милиона щяха да приспят тия неприятели от двадесет километра. Ще идат, ще им вземат оръжието.

Питам, кой ще победи такива хора? Сега казват – да се въоръжим. Аз съм за доброто въоръжение: снарядите на любовта, снарядите на знанието, на мъдростта и снарядите на истината. Няма по-силно оръжие от тия в света. Ние вече влизаме в един свят, който не мяза на нашия. Ние говорим за оня свят, но тъй както животните говорят за нашия. Едно животно, като те срещне, ще хукне да бяга и се върне. Казва: „Видях едно особено същество.“ Какви са тия същества, животните не знаят нищо за нашите църкви, за нашите свещеници, за веруюто ни, за науката, за философията. Тия работи са непонятни за тях. Ние говорим за оня свят, но нашият свят в сравнение с техния е говедарски. Ние сме тук, на земята, но в сравнение с оня свят сме като затворници. Трябва да идеш в оня свят, да видиш какво нещо е орган, да видиш какво нещо е пиано, какво нещо е цигулка, китара, арфа, какво нещо е оркестърът. Там има оркестри от двадесет хиляди оркестранти. Има хорове от сто четиридесет и четири хиляди. Те тъй майсторски пеят, че като запеят, самата земя в туй пеене се върти и върви по своя път.

Казвате, тези не са реални работи. Всичко онова, което ние имаме в оня свят, реално ли е? Не е реално. Реалното е само туй, което не се изменя, което постоянно седи в съзнанието. Загубиш нещо, забравиш го, то не е реално. Реалните неща не се губят,

реалните неща не се забравят. Туй, което забравяш, не е реално. Мнозина на мене са ми казвали: „Тогава ти каза, но каквото каза, забравих го.“ Казва: „Той държа една отлична сказка, но я забравих.“ Това не е реално. Туй, което схващаш, то е реално. Твоео съзнание е свободно. Ти трябва да започнеш с цялата сказка. Те са особени, специални работи има вътре. То е един дълъг процес. Някой път някой учен човек десет-петнадесет години му взело да реши някаква математическа задача. Ти имаш само този резултат. Ти не си минал през онзи напор на неговия ум, през онова безпокойство, проверявал, чел книги, събирал данни, изчисления, поправки, докато дойде до едно решение.

Знаете, Господ, след като направи света, каза: „Да направим човека.“ Колко време му взело. Казва: „Да направим човека да мисли.“ Колко време мина, докато направи човека? Вие не знаете, нямате никаква история. Всички онези, които са изучавали Библията, казват, че Господ направи човека в шестия ден. Вярно е. Един ден, то е една определена епоха, може да бъде цял период, медлено да е станало.

Та казвам, от тридесет и осем години. Три е число благородно, 3 е едно число юпитерианско. Осем е крайно материалистично число. Тридесет и осем години този човек лежал болен. Защо? Понеже не влизал пръв в къпалнята и на тридесет и деветата година оздравява. Девет е число на Марс. Казвам, съедини с числото на Юпитера, т.е. повярвай в Бога, извади ножа на знанието и днес ще бъдеш здрав. Човек, който повярва, изхвърля осемте навън, казва: „Мене не ми трябва осем. – Казва: – Осем ще го туриш на очите.“ Очите са направени по числото 8, хоризонтално турено. Гледаме през 8, през туй материалистическо число, докато дойдем до истината, която ще ни освободи. Туй знание, което сега имаме, за бъдеще ние ще имаме още две очи, ще станат четири. Ще имаме още две отгоре, шест ще станат. Две отдолу, две отпред и още две, че ще станат дванадесет. Астрологически значи по едно око за всеки зодиак. Туй аз подразбирам разширение на човешкото съзнание.

Вие влизате в една къща, която има дванадесет прозорци. Ако има два, ще гледате само в една посока. Има още два – гледате в противната. Има още два – може нагоре да гледате, ще имате широк простор. Това показва, че в ума ви ще влиза известна светлина, която ще бъде през много канали възприемана. Очите ви са една възможност. На вярващите трябва една наука, в която постоянно трябва да се прави един опит.

Ти казваш, че вярваш в Бога. Трябва да знаеш дали вярваш, или не. Как ще повярваш? Аз повярвах така. Някой път има нещо, което не мога да го направя. Като произнеса името Божие, мога да го направя. Имам някаква мъчнотия. Като произнеса името Божие, мъчнотията се маха. Ти си гладувал три деня и като произнесеш името Божие, храната иде. Като произнесеш името Божие както трябва, ще те хване една дремка и ще заспиш. Като станеш, ще видиш топлия самун при тебе. Ще кажеш: „Откъде е дошъл?“ Виж, това не се казва. Самунът е там, но кой го донесъл, не се казва. Ти заспиваш, че онзи, който донася самуна, да го не видиш. Ти си в гората, гладен си, няма хляб, заспиваш – и хлябът дойде. Кой ти донесе самунът – няма го. Туй само в гората става, в градовете не става. Вие ще кажете: „С какво нещо ни залъгва, като малките дена.“ Вие, като вземете един билет от лотарията, не се ли залъгвате? Ние се радваме, че някой оттук си получил доста крупна сума. Тъй щото и тук им провървя на лотарията. Но на всички с лотария не може. Онзи, който така произнесе името Божие – с всичката любов, с всичкото знание, с всичката истина на душата, неговата лотария всякога печели. Няма да се лакомите много. Няма да туряш милион. Ще искаш, колкото днес ти

трябва, за деня. Понеже ти си пътник, не трябва да искаш повече товар. Трябват ти толкоз, ще ти дадат. Нито една трошица повече. Няма да изгубиш. Христос, като нахрани гладните, каза: „Съберете туй в дванадесет коша.“

Вие се безпокоите за нищо и никакво. Една сестра иде тук, гледам какво е състоянието ѝ. Вярваща сестра, зная я, от двадесет години е в новото учение, заболяла. Изпит държи на двадесет години, държи матура. Хванала я една болест. Пита ме: „Ще оздравея ли?“ Като издържиш изпита. „По-рано не може ли?“ Тя иска по-рано да оздравее. „Колко време ще държа?“ Колкото време държи изпита. Може година, две години, може да държи три години. Някой път – един ден, един час. Болестите не са така страшни, както вие ги мислите. Тази болест носи най-голямото благо. Хората не знаят как да го извадят. Като се намира между хората, тази болест е една задача. Като разрешат задачата, болестта изчезне. Дойде друга болест – друго благо носи. Като намерят ключа, разберат закона, тази болест изчезва. Докато хората роптаят, казват: „Защо Господ допусна тази болест?“ Не може да намерят благо, което тя носи.

Ние сме майстори за болестите. Господ създаде живота. Ние създадохме смъртта. Или Бог отвори вратата на живота да иде при нас, а ние отворихме вратата на смъртта да идва при нас. Господ каза на първите хора: „Няма да отваряте тази врата на смъртта.“ Ева отиде, на вратата похлопа. Казва: „Заповядайте.“ Кой ви е крив сега? Само похлопа и отвори вратата. Не отваря вратата, да се сърдят отвън. Те като влязат, ти ще се сърдиш. Кое е по-хубаво? Те да се сърдят или ти да се сърдиш? Те да се сърдят. Да влязат през вратата на живота, не през вратата на смъртта. Кажете: „У нас не се приемат гости през вратата на смъртта.“

Когато идат във вас тия мисли, дето ви безпокоят, какво правите с тях? Вие ги разнасяте. В това отношение българите са много особен народ. В селата има особени старици, които са кореспонденти. На осемдесет години баба, лице много хубаво, брада, нос. Казват ги вещици. Знаят да лекуват. Тръгнала с патерицата, казва: „Ще ви кажа едно нещо, само вие да го знаете, никому да го не казвате. – Тя разправя, казва: – На нашия чорбаджия дъщерята се сгодила за един знатен човек. Туй да не знае никой. Ще се развали работата.“ Излезе, иде на друго място, и пак казва същото. Един ден цялото село знае. Казва: „Кой го е казал?“ Тя казва на всички и казва: „Да го не казвате.“ Тя посетила тридесет места, всички знаят и на всички казва: „Да не казвате никому.“ Онези, които слушат, и те кажат: „Еди-коя си баба Тодорица казва да не го казвате.“

Аз ви казвам да не казвате нищо, като дойде една вещица. Ти кажи – вещица значи вещ. Тя е хубава дума. Човек, който знае, знание има. Вещица е, че обича малко да послъгва, да преувеличава нещата. Като дойде този звук „щ“, вече бялата лъжа може да работи. Всички думи, които окончават на „ш“ на еврейски, английски, германски, буквата „ш“ означава нещо материално, ерменски долапи, големи, малки. Четирито е материално. Разбойниците, когато ги преследват, казват „Шът“, да мълчат, материална работа. Турците казват: „Шен попил винце, ракийка, шен става.“

Един турчин ходил в Шуменско на гости на един български чорбаджия и пили хардалия. Те пили хардалия и той станал да играе. Като се върнал, казва, че пил при чорбаджията. Отива другият при чорбаджията и казва: „Да ми дадеш от онова, което рече, че и аз да стана шен. Аз съм за шенлике.“

По-хубаво вино от знанието няма. По-хубав шенлия няма от хубавите чувства, които предлага човешкото сърце. Няма по-хубав шенлия, когато съзнанието е чисто. Ти си чист, свободен. Веднага човек изгубва своето разположение.

Та казвам, в сегашния век трябва да се изучава новото учение от съвсем друго гледище. Абсолютно трябва да изключим съмнението. Щом дойдем до любовта към Бога, за името Божие, щом говорим за името на Бога като любов, да имаме само едно мнение. Никога да не допускаме, че може да имаме задна мисъл у него. Помислиш ли така, ти вече се опорочаваш. Тогава да имаш една положителна мисъл. Като говориш, че Бог е всемъдър, ще имаш само една мисъл. Да не допускаш, че той може да направи една погрешка. Всички могат да направят една погрешка, но той – никога. Няма нещо, което може да го застави да направи погрешка. Като мислиш за Бога, трябва да мислиш, че той е всякога за истината, че Бог е всякога на страната на слабите същества в света. Той е винаги на страната на слабите, понеже те винаги имат нужда от него. Този насърчи, дава побуждения. Той е причина за всички ваши радости, на всички ваши мисли, на всяко ваше растение на домовете. На всичко, в света което става, причината е в Бога. В света на любовта, в света на мъдростта, в света на истината, във физическия свят, в духовния свят, в Божествения свят той е причината, подбужда хората да се радват на благата в тия светове. Всичко туй е за нас създадено.

Трябва да разбираме законите. При съвременната наука всички трябва да се интересуват не само за себе си, не само да чете. Някой се моли на Господа. Той се моли само за себе си. Какво подразбира моленето? Има два вида молене. Ще ви приведа един пример.

Един български учител – в турско време било, знаел да свири на цигулка. Взел си цигулката, отива в църквата да пее. Понеже българите имат приказката, че цигулка къща не гледа, никой не го поканил на гости. Всеки го хвали, казва: „Учителю, много хубаво пееш.“ Никой не го поканва. Той честолобив, изгладнял. Той си казва: „С пеене в църквата няма да стане.“ Взема си цигулката и отива в кръчмата. Започва да свири български песни. „Дайте нещо на учителя да си похапне.“ Веднага яденето дохожда. Попът се хванал за главата – учителят свири в кръчмата. Казва: „Аз пях в църквата, вие не ме разбрахте. Дойдох да видя дали ще разберат цигулката. Тия хора ме разбраха. И на вас аз говорих с истината.“ Но тези с цигулката го разбраха, тези хора са по-близки.

В дадения случай цигулката, която може да ти помогне, употреби я, свири. В кръчмата свири. Нищо повече. Църквата няма нужда от цигулка. Кръчмата има нужда от цигулка. Гладните хора имат нужда от хляб. Ситите в църквата нямат. Когато хората са гладни, то е хубавото. Свършиш нещо в света, попей си малко. Седиш, пееш. (Учителят пее много приятна мелодия без думи, само с гърло.) Какво ти коства на тебе да попееш? (Продължава да пее.) Седиш, нещо не разбираш, попей си. (Учителят продължава да пее.)

Търсете името Божие с любов.

Търсете Царството Божие със знание.

Търсете волята Божия със сила.

Тайна молитва

Бъди верна

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Няколко стиха от 20. глава на Йоана.

„Духът Божи“

Нашият век е век на реалното. Реалистичният век няма да го нарека материалистичен, понеже го свързват с думата „безверие“. Понеже думата „безверие“ не съществува в света, тя е псевдоним. Някой не вярва. Той не вярва в едно, но вярва в друго. Бих желал да срещна някой човек, свършен безверник. Този век не е на безверие, но е реалистичен век. Понеже е реалистичен век, костеливи орехи има доста. Като ги чупиш със зъбите си, ще повредиш зъбите, трябва чук. Много деца повреждат зъбите си с чупене на лешници. Казва някой: „Откровение имаме.“ Откровение на един гениален човек, разбирам, но един обикновен човек никакво откровение не може да има. Ако откровението може да се даде на обикновените хора, досега светът щеше да цъфне. Но на гениалните, на талантливите хора ще дадат. Талантливите и обикновените, докато ги убедят в нещо, минава време.

Сега на вас ви трябва почивка, а всички сте турени като на парила. Тия парила може би вие да сте ги създали. Тия парила може и другите да са ги създали. Ще ви приведа един български анекдот. Не е много поетичен, но е изразителен.

Някой селянин се оженил за една селянка и тя му забранявала да яде яйца. Казвала: „Яйцата няма да ядеш. Без мое позволение нито едно яйце няма да изядеш.“ Това е било пред велики пости. Значи до Великден не му е давала да яде яйца. Анекдотът е следният. Един ден тя умряла. Припаднала и умряла. Той, като видял това, си казал: „Отървах се вече.“ Взел човекът четири-пет яйца, заровил ги в огъня и рекъл: „Сега не може да ми заповядваш.“ Чули съседките, че се е поминала жена му и четири-пет души дошли да го посетят. Като чул да се тропа, той извадил набързо яйцата и ги сложил в пазвата. Забравил за момент, че жена му умряла и помислил, че ще има скандал. Те започнали да го окайват: „Голям огън гори на тази къща.“ „Много голям е, но този, дето гори (показва сърцето), е по-голям.“ „Виж – казват – колко обича жена си!“ Не че обича жена си, но яйцата го горят.

Ние, съвременните хора, страдаме от нашите яйца, от печените яйца. Създаде се една мисъл, създаде се едно чувство, създаде се една постъпка, които не може да се организират.

Физическият свят е твърд. Материята, от която е създаден, е твърда и се дели до безкрайност. Духовният свят и жидък, на вода мяза, воден е. От него се образува голямото тяло. От физическия свят се образуват малките тела. Има едно подобие между тях. Когато искаш да създадеш едно нещо голямо, трябва да се хванеш за Божествения свят. Когато искаш да създадеш едно малко нещо, трябва да се хванеш за човешкия свят. Хората, когато създават малки работи, хващат се за Божественото. Когато създават големите – хващат се за човешкото. Не върви работата обаче. Ако човек не разбира вътрешния смисъл на света, ако не разбира своите чувства, ако няма ясна представа за чувствата, за постъпките си и за своите мисли, мъчно ще може да се справи със света. Той мисли. Всеки мисли, че е най-важната личност в света. Ако попитате един комар, той мисли, че е най-важното нещо. Като комара няма друго такова същество. Жабата мисли, че като нея няма друго същество. Ами вярно е, че няма. Не че светът е създаден само за комара. Нито светът е създаден само за жабата.

Трябва да имаме една ясна представа. Не само теоретически нещо да го помислим, трябва да го почувстваме и още трябва да го направим. Не само трябва да го направим, но има едно състояние, трябва да го опитаме. Аз вземам опита като една проверка. Има неща, които могат да се проверят. Запример как определят учените хора с каква бързина се движи светлината или как определят на какво разстояние са от земята далечните слънца? С аршин ли мерят? Макар че не са ходили на слънцето, знаят какви елементи има. После определят температурата му. Има други работи, които не знаят. Не че не знаят, но не искат да кажат, понеже ние разглеждаме света от чисто земно гледище, според законите на земята. Целият физически свят стои в едно безкрайно разнообразие на живота при равни състояния. Животът може да се яви при тридесет и седем градуса, при сто градуса, при сто двадесет и пет градуса, при хиляда, при две хиляди, при сто хиляди и при няколко милиона градуса.

Сега ние само от нашето гледище на земята мислим и правим изводи. Тук, на земята, е така. Ами че как мислите? В Библията се казва: „Бог създаде небето и земята и земята била неустроена и пуста и Дух Божи се носел на повърхността на земята.“ Голяма температура имаше в този дух. Имаше живот. Той се носеше по повърхността на земята. Сега всички вие имате един свят неустроен във вас. По това се отличава небето, че е устроено. „В началото Бог създаде небето и земята и земята беше неустроена.“ Светът се създава всеки ден. Той се създава разумно. Небето е създадено. То носи разумният идеал в света. Оттам се вземат всичките форми.

Казвам, всеки един трябва да работи, да пресъздава себе си. То е задачата на земята. Ако дойде един художник, той няма да се роди със своята гениалност. Той се ражда с всичките възможности. Постепенно, като работи, става виртуоз в тази област – да рисува. Така става с музикантите, така става с писателите, така става с онези, които говорят или работят. Религиозните хора казват: „От духа ще дойде.“ От духа ще дойде, но Бог иска работа. Не може да дойде така. Аз не го помня. Ти не го помниш. Не трябва да го забравяш. Някои неща, които са важни, защо ще ги забравяш? Ако забравиш как да си обуваш обувката, какво ще бъде? Ако забравиш как да се качиш на един кон или как да се качиш на някоя каруца, или ако забравиш откъде да влезеш в къщата и отидеш там, дето няма врата, а искаш да влезеш, не можеш. Търсиш нова врата.

В човека има вродено едно тщеславие и гордост. Човек мисли, че много знае. Да ви приведа един анекдот. Трябва да се пазите. Той не е поетичен, но обяснява. Една доста интелигентна селянка не знаела да готви. Отива в съседите и пита: „Вие как варите

боба?“ „Туряме го във водата и като стоплим първата вода, хвърляме я. Втората не я хвърляме.“ „И ние така го варим.“ Пита: „Житото как го варите?“ Казват ѝ как. „И ние така го правим.“ Пак пита: „Баницата как я правите?“ Казват ѝ как. Тя казва: „И ние така.“ Един ден съседката искала да я изпита колко знае и когато тя дошла да пита как те готвят охлювите, тя казва: „Туряме ги в чутура, начукваме ги хубаво, туряме ги в тенджерата, туряме ориза отгоре.“

„И ние – казва – така ги правим.“ Това е човекът, който не знае. Така не се говори. Потребно ни е едно знание, което да ни освободи от тежестите, които имаме. Съвременните хора имат големи тежести. Има неща неверни, празни. Четеш едно съчинение, писал някой какво ли не, всичко това те смущава. Писал друго – все неверни работи отвсякъде. Смущаваш се. Трябва човек да проверява нещата. Често има преувеличение. У българина чувството на преувеличение е силно развито. Харесвам това чувство на българина. Не казва нещата, както са, той ги преувеличава.

Запример в практическо отношение някой казва „толкова свят много – двадесет хиляди“, а то хиляда души едва има. Друг казва: „Като бях на един събор – свят много. Яйце да хвърлиш, няма къде да падне.“ Събрали се хиляда души и яйце нямало къде да падне. Преувеличавам. Само в едно нещо той не преувеличава. Като го попиташ колко даде нивата, няма да преувеличи. Казва: „Едва ще прекараме.“ Там няма увеличение. Казва: „Учен човек е, звездите сменя отгоре.“ Щом дойде дотам, трезвен е вече, разсъждава. Много знае. Един човек, който много те обича, преувеличава работата. Ако ще ти даде мнението си за някой човек, когото обича, този човек е ангел. Много добър. Да ви приведа един анекдот, да видим колко са добри хората.

В едно богато семейство през постите заклали един паток. Идва гост един, скрил патоката в една голяма тенджера, а турили на масата коприва да ядат. Поседял гостът, мирише му. Питат го: „Кога ще си ходиш?“ „Утре рано.“ Казват: „По-добре тъй, времето ще се развали.“ Турят го там да спи, дето е патокът. Сутринта става рано, взема патоката в торбата. Казват му: „Ха, на добър път.“ Той казва: „На добър път, но се опасявам. В моя живот патиците дойдоха да царуват, ако ме хванат някъде.“ Казват: „Няма, няма да те хванат, от патка нищо не става. Какво има да се опасяваш.“ И той си отива. Търсят патоката в тенджерата, няма го.

Хората са с различни способности. Един човек не можеш да го туриш на някоя работа, за която няма способност. Но всеки може да бъде съдия. Не всеки може да бъде учител. Не всеки може да бъде майка. Не всеки може да бъде баща. Не всеки може да бъде адвокат. Не всеки може да бъде виртуоз или певец. Ние трябва да уповаваме на онова, което природата е внесла у нас, или онова, което Бог първоначално е вложил – на туй трябва да разчитаме. Често в живота ни се ражда един дисонанс, който аз го отдавам на следните причини. Един дисонанс се ражда от движението на земята, друг от движението на месечината около земята, един от движението на слънцето. Слънцето се движи с една скорост триста хиляди километра в секунда. В подсъзнанието си човек трябва да има предвид влиянието на земята, на слънцето и на месечината заедно и да е свързан с центъра на слънцето. Аз считам, че центърът на слънцето, това е интелигентността на слънцето. Слънцето е разумно. Земята е разумна. Между тия две разумности има отношение. Видимата земя е тялото на земята. И земята има душа. И слънцето има душа. Дали вие вярвате в това, или не, не зная. Аз вярвам, и това е важно за мене. Нещата, които мислите, че не съществуват, те съществуват, те са. Нещата, които не съществуват, аз дали вярвам в тях, или не вярвам, нищо не значи. Не важат за

мене доказателствата има ли Господ, няма ли Господ. Какво подразбирате под думите „сит съм, гладен съм“? Няма Господ – гладен съм. Има Господ – сит съм. Мислиш добре – има Господ. Не мислиш добре – няма Господ. Добър си – има Господ, лош си – няма Господ. Справедлив си – има Господ, не си справедлив, няма Господ.

Отрицателните неща са в тъмнината. В тъмнината няма знание. Там няма никаква перспектива. Всичките ония хора, които обичат реалността на света, умът им е помрачен. Безверниците имат тъмен цвят. Щом видя чер цвят на лицето, зная, че в този човек има нещо развалено. Някои отричат Бога, но има светло лице. Казвам: „Ти си вярващ.“ Туй съответства на известни области в човешкия мозък. Човек сега няма какво да разправя дали има вяра. Човешкият череп показва дали има вяра, или не. Ако има вяра, тази част на черепа най-горе е по-тънка, ако не е живял във вярата, костта е дебела. Ако е бил религиозен, костта е много тънка, ако не е бил религиозен, костта е дебела. Значи не е имал вяра в Бога. Достатъчно е да турите една свещ в черепа на умрелия, и ще видите, че светъл е черепът, там човек е работил най-много. Дето е дебел, светлината не може да проникне, значи невежа е.

Ние, съвременните хора, понеже сме се отдалечили от Бога, отричаме Бога. Срам ни е да кажем, че вярваме. Американците също имат туй чувство на преувеличение. Един проповядвал за лисицата, че имала дълга опашка. Той имал един приятел и му казал: „Ти знаеш, че много обичам да преувеличавам. Като започна да преувеличавам, ти ще мръднеш с показалеца си, да се не излагам.“ Започнал той да проповядва с примера за ловеца, който хванал лисиците. Той казва: „Но тия лисици са имали опашки по шест метра.“ Приятелят му направил знак с показалеца. Казва: „Вижда ми се малко невероятно.“ И намалява с половин метър. Приятелят му пак направил знак с показалеца. Казва: „Но и това ми се вижда невероятно.“ Намалява още повече. Нито увеличавай, нито намалявай. Казва: „Много страдам.“ Че какво страдаш? Колко деца си отгледал? В какво седи страданието ти? Ти не си отгледал едно дете. Зная един господин, деветдесет години е живял и само с молитва е отгледал две хиляди и петстотин деца. А ти колко деца си възпитал? Къде и какви са страданията? „Нямам обуца.“ Много страдаш, че нямаш обуца, че нямаш шапка, че някъде не те приели добре. Кого приемат добре? Заекът приемат ли го добре. Лисицата приемат ли я добре? Птичките виж как треперят.

Помнете, че земята е място на изпит. Тук хората идват на проба. Земята е пробно място. Най-великите хора на небето, когато искат да ги опитат, ги пращат тук. Ще се пробва вашето търпение, ще се пробва вашият ум, ще се пробва вашата добродетел, вашата ученост, вашето знание, вашето изкуство. В музиката ще ви изпробват. Всичко трябва да мине през проба в света. Само онова, което е пробвано, то остава в човешкото съзнание. Като отидеш в оня свят, може да работиш. Онова, което не е пробвано, се изгубва. Тъй както сега учат в гимназията, то какво е? Свършват гимназия и всичките формули ги забравят. По история забравят много дати. Знание, което се забравя, изкуство, което се забравя, музика, която се забравя, що за знание е.

Има знание Божествено, което следва човека винаги. В туй знание радостта е спътница. Всякога при това знание ти имаш вътрешна радост. Като пееш, радваш се, че може да пееш. С пеене всичко може да направиш. Ако посадя с песен един декар земя, тя ще ми даде десет пъти повече жито. Който не е пял на нивата си, не може да има добри резултати. Ако садя дини и пея, тия дини ще растат по-хубаво. Всичките ония хора,

които работят добре, те пеят. Човек, който има любов, пее. Онези, които правят една работа без любов, те не успяват в работата си.

Радвайте се на малките благословения, които Бог е дал. Една пчела, за да събере един грам мед, трябва да посети шестстотин тридесет и три цвята. Ако нямате търпението на тази пчела, ще имате ли Божиите блага. Има цветя в умствения свят, има цветя и в духовния свят. Ние сме се научили на такива благословения; стотинка по стотинка или зрънце по зрънце. Като не се ражда голямо, но малко зрънце. Мнозина са изгубили предназначението си и казват: „Защо сме дошли на земята?“ Вие сте дошли да утешавате. Ние като страдаме, няма кой да ни утеши, а ще утешаваме другите! Господ ви е пратил да утешавате. Пратени сте музиканти, да свирите на хората. Ако осиромашеете, Господ ще ви помогне. В това не се съмнявайте. Няма случай в цялата история на човечеството някой да е изпълнил задълженията си към Бога от любов и да е бил разочарован. Господ прати Йон в Ниневия да каже на царя и народа да се откажат от разгулния си живот, защото ще ги изстреби до един, но Йон не послуша, а избяга в Тарис, не искаше да казва нищо, защото знаеше, че Господ ще се смили, ще го пощади и Йон ще стане за смях, че пророкуването му не е излязло вярно. За наказание за непослушанието му Господ изпрати буря в морето, Йон попадна в корема на едни хит, и тогава той започна да се моли на Господа да го освободи от корема на кита. Разбра, че против Господа не може да се върви. „Като че знаеше в мене душата ми, поменах Господа, и спаси ме.“ Когато един ден Йон си почивал, тиква израснала за миг и под листата ѝ той се чувствал добре на сянка, предпазен от палещите лъчи на слънцето, но ето че допълзва един червей и поразява листата на тиквата. И Йон почва да негодува, и Господ му рече: „Ти пожали тиквата, за която не си се трудил, а аз не трябваше ли да пожая Ниневия, в който има повече от дванадесет човеци, които не различават десницата си от левията.“ Няма да обиждаш Господа, да казваш: „Господи, така не се прави.“ Да знаеш, че има едно същество, което държи всичко, твоето щастие зависи от него. Когато всичко загубиш, ти ще дойдеш до него, и тогава ще чуеш неговия глас. Когато влезеш в дъното на пъкъла, тогава ще чуеш гласа му. Йон влезе в ада – в устата на кита. Като започна да се моли, чу го Господ и заповяда на тази риба да го изхвърли навън.

Сега мнозина сте като Йона. В това място ви е мъчно, искате да си поживеете. Ще се намерите в утробата на кита. Като дойде сиромашията, болестта, тогава кой ще ви помогне? Писанието казва: „Когато пътищата на един човек са угодни на Господа, Бог го примирява с враговете му.“ Значи Господ изпитва пътищата. Когато имаш сила да извършиш неговата воля, той те благославя. Ти, преди да вършиш неговото дело, гледаш твоето дело, оставяш Господа. Най-първо мисли за главата, мисли за сърцето, и най-после мисли за стомаха. Ако най-първо мислиш за стомаха, после за сърцето и главата, ти си на крив път. Мисли главата да вземе участие в храната, и сърцето да вземе участие. Във всяка работа нашият ум и сърце да вземат участие. Като направим едно дело, да се радваме. Много често идват при мене и искат да им говоря има ли Господ, или няма Господ. Други път идват да се оплакват, че не им вървяло. На онези, които нямат розово бъдеше, казвам: „Сега съм много зает, нямам време.“ Тъй се избавям от тях. Не че нямам време, но трябва да им говоря защо е така. Пък дали ще ме разберат, е въпрос. На трети казвам: „Слушай, след две години работите ти ще тръгнат добре. След три години ще се ожениш, много добре ще тръгнат. Ще се родят две деца – едното мъжко, другото женско. Много даровити деца ще бъдат. Ще се възмогнеш. Когато стане туй, ела при мене.“ Пита: „Вярно ли е това, което ми казвате?“ След време дойде. Питам го как стана. „Тъй както казахте, тъй стана.“ Рекох: „Аз ти прочетох това,

което е наредил Бог за тебе.“ Божият предназначан път прочетох. Вярвай в този, който ти е определил пътя, който те извежда от лоши пътища.

Отива при ясновидката Кортеза в Сливен. Един селянин ѝ се оплаквал, че не му върви работата. Тя му казва: „Не ти върви работата заради едно еренде, което открадна преди четири години. Едно голямо еренде, не от тези малките. Да върнеш ерендето, тогава ще ти тръгне.“ Казвам, защо задържа това еренде, защо му е, и той не знае, но работите му не вървят. Ще върнеш ерендето на човека, за да ти тръгнат работите. Имаш омраза към един човек, обидил те е. Върни туй еренде на дявола, отдето си го взел, да ти тръгне напред. Тури хубавата мисъл: „Както, Господи, ти прощаваш, прости и ти нашите дългове.“ В „Отче наш“ нали така се молите. „Прости нашите дългове, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“ Бог обича хора, които постоянно се коригират. Ако си цигулар и слушаш някой цигулар друг, слушаш, и ти започваш да свириш, а друг път казваш: „Защо не съм даровит като него?“ Радвай се, че той е даровит. Ако ти задържиш туй недоволство – ерендето, в себе си, ще бъдеш като онзи руски виртуоз, който слушал друг виртуоз, теглил си куршума, защото не можал да свири като него. Има стари хора, които също не искат да живеят, искат да се самоубият.

Казвам, ако някой път ви дойде наум да се самоубиете, аз ще ви дам един метод как да се самоубиете. Не търсете револвера, но почнете да гладувате пет, шест, осем, двадесет, тридесет дена. Тогава е възможно да поумнееш, да прецениш какво благо представлява животът. Пости, и ще видиш дали ще искаш да се самоубиеш. Няма нужда да се хвърляш от канарата долу или да се давиш в кладенеца. Единственото самоубийство, което се позволява, е постът. Като постиш четиридесет дена, ще прецениш какво нещо е животът.

Всички сме турени на голямо изпитание, без разлика. Най-великите хора в света най-много страдат. Талантливите страдат. И обикновените страдат. За всяко същество страданието е една необходимост. Казват, че вечната скръб не е скръб. Скърбите са една необходимост за нашето повдигане и за нашето облагородяване. Без страдание ние не можем да разберем Божественото в живота. Не да страдаме постоянно, разбира се.

Един пиян човек минава по една греда, било вечер, над една голяма пропаст. Не паднал, въпреки че бил пиян. Сутринта, като видял откъде е минал, побеляла му главата, уплашил се. В двадесет и четири часа побеляла косата му. Защо да не се зарадва, че са го превели по тази греда от невидимия свят, да благодари, а не да се плаши. „Как съм минал! Ами ако бях паднал.“ Ние седим върху нещастieto на миналото, преживяваме го, докато напълно изгубим смисъла на живота.

Сега някой път и вие казвате: „Има ли смисъл да се живее?“ При тази философия как ще утешавате младите. Дайте им своята опитност. Покажете им пътя, не ги обвинявайте. Казвате: „Аз как ще постигна по-добре желанието.“ В такъв случай младият ще помогне на стария. Аз сега говоря за старите хора, в които вече умът се е развил, мозъкът се е развил в ущърб на тялото. В младите не е така. В младите има хармония между мозъка и тялото. Старите на стари години се отпуснат, обикновено си изоставят физическото тяло, само отвътре гледат. Всичко, което се върши на млади години, мислят, че е глупаво. Тия глупости ти създаде. Мислиш, че баща ти бил глупав, като те е родил. Ако не беше те родил баща ти, какво щеше да стане?

Правило. Никога не осъждай баща си за една постъпка, която е направил. Защото, ако го осъждаш, ще дойдеш до положението на баща си, ще минеш през същите горчиви опитности. Никога не осъждай един вярващ за неговите вярвания. Говори му, за да го изправиш, покажи му добрия път и го остави свободен да възприеме. Всякога имай едно зачитане в душата си към човека.

За да разбирате физическия свят, първо, трябва да знаете какво нещо е човешката свобода. Какво нещо е истината. Човек, който не е свободен, не може да разбере физическия живот. Като стане свободен, той ще разбере, че във физическия живот има много богатства, които могат да се придобият. То е рядък материал, който трябва да добие, че като иде в Божествения свят, да има с какво да се представи. Туй, което е придобил на земята, ще го остави. Онзи студент, който е свършил университет, му дават диплом, че като влезе в живота, ще трябва да приложи знанието, което е учил в университета. Онова, което сте учили на земята, ще го приложите в Божествения свят. Мислите, като умрете, какво ще правите на онзи свят. Като умрете, от оня свят ще ви пратят тука, на земята, да се учите как да проповядвате. Представете си, че в къщата ви живеят едни видими хора, а други – невидими. Изпратят един невидим, за да те ръководи. Речеш да направиш нещо, той дойде на ухото ти и ти шепне: „Не прави това.“ Когато шепне на ухото, говори по три начина. Някой път говори от корема долу, някой път говори от сърцето нагоре, някой път – от долната част на главата, някой път отгоре. Друг път говори от дясната страна. Не искам да създадете едно верую, но да имате разумни отношения към всички и помежду си. Който ви говори при дясното ухо, ще чувате неговата мисъл, но винаги трябва да проверявате това, което ви казва. Ако той ми казва нещо, което не става, той не е от много учените. Учен е този, който, каквото каже, става. Това е истина.

Всичките същества, които работят за вас, те са били земни учители, които са ви обичали на физическия свят и сега идват и ви помагат. Целият живот е една целокупна деятелност на безброй същества, които ви обичат и работят за вас. Когато сте обезсърчени, казват: „Не бой се, ще се уреди твоята работа.“ Всеки ден ще дойде някой и ще ви каже нещо, ще дойде втори, трети, четвърти. Вие искате да ги видите. Питам, когато една плоча ви говори, пее песен или говори нещо, с какъв език го прави? Една игла има, която притиска плочата и мяза на човешкия език. Сложна е човешката реч. При човешката реч езикът взема хиляди положения, речта е много изящна. В една плоча с игла не може да се предаде тази реч. Реалните неща в света не са плочи. Но реалност има и на плочите. В плочите има съзнание. Туй, което е полуреално, отегчава. Всяко нещо, което те отегчава, е полуреално. Кое не те отегчава, а постоянно внася подем, движение у тебе, то е реално. Туй, което расте, то е реално. Вярата, която расте, е истинска вяра. Любовта, която расте, е истинска любов. Надеждата, разумността, добродетелта, които растат, са истински. По човешки говорим.

Всичките тия неща, които растат, които носят мир и съгласие, и радост, то е реалното. Всички ония, отрицателни неща, с които вие сте заразени, то не е реално. Тогава, за да ви тръгне напред, търсете добрите хора. Ако искате да добиете знание, няма да търсите някой невежа, но ще търсите умния професор. Той да ви помогне. Един господар, който не те разбира, ще те прати да му пасеш говедата. Какво ще постигнеш или какво ще научиш, като пасеш говедата? Един учител ще вземе един клас деца, после ще приложи един метод, с който да ги възпитава. То е реалното. Ще се опознае с душата на децата. Тия души са излезли от Бога, носят известни благословения. Става една обмяна между учителя и децата. Учител, който не обича добрите деца, няма бъдеще. Майка, която не

обича децата си, няма бъдеше. Баща, който не обича децата си, няма бъдеше. Съдията, който не обича, няма бъдеше.

Това е закон в света. Ако не обичаме доброто, което е у децата, на онези деца, които са плочи, нямаме бъдеше. Не говоря за тях. Аз говоря за тези, които ангелите отгоре гледат, те са отражение на ангелите.

Когато учениците на Христа казваха на Тома, че са видели своя учител, Тома, наречен Близник, каза, че докато не бръкне с пръст в раните на Христа, няма да повярва в това. Дойде Христос и каза: „Тома, ела и виж!“ В днешния век всички са Томовци. Като се яви Христос, Тома каза: „Господи мой и Бог мой!“ Христос попита: „Искаш ли повече доказателства?“ Тома повярва. И ние трябва да имаме доблестта на Тома. Не като замине Христос, да кажем: „Дали това беше действителност или илюзия?“

В илюзиите приръст няма. Всякога, когато има илюзия в човешкото съзнание, човек губи от своята тежест, човек губи от своята сила и от благородството на своето сърце. Губи микроскопически, но губи. Всякога, когато е в Божествената реалност – микроскопически печалби, тялото печели, умът печели, сърцето печеля. Туй, в което печели, е Божествено, туй, в което губи, не е Божествено.

Казвам, радвайте се в света на малките придобивки. Радвайте се на една радост, която иде. Радвайте се на една красива мисъл. Радвайте се на една хубава картина. Радвайте се на едно хубаво цвете, което виждате. Радвайте се на малкото изворче, което тече. Радвайте се на малкото поточенце, което говори. Аз вземам пример от него, доволно е. Казва: „Колко е добър Господ.“ То се радва, защо аз да се не радвам. И аз тъй се радвам. То запява, и аз запявам. Едно птиченце хвърчи със своя аероплан. Аз виждам, че една душа се е качила в това аеропланче. Ти не виждаш душата, виждаш аероплан. Аз тепърва трябва да си образувам такова едно аеропланче. А сега има такива аероплани, но те носят яйца. Тия човешките птици, които се родиха, не знаят къде да снасят яйцата. Трябва да ги възпитаваме. За бъдеще ще имат друго възпитание. За бъдеще тия птици ще носят големи блага. Сега не знаят. Най-сладките плодове ще носят един ден.

Христос казва: „Дай си пръста.“ Казвам на всинца ви, турете си пръста в раната, в язвата, и тогава да повярвате, да няма друго доказателство. Да тръгне светът напред.

По-добър Великден от този ден не сме имали. София не е имала по-добър Великден. Всички вървете в дома си. Обърнете се към Господа. Христос посреща англичаните и им казва: „Не правете беля на тия хора, не трябва да ги смущавате.“

Падна Павел от коня си, ослепен от неопишуема светлина и каза: „Кой си ти?“ „Аз съм Исус, когото ти гониш.“

Тайна молитва

Неделна беседа
5 април 1942 г., неделя, 10 часа, Великден

Самовъзпитание

„Добрата молитва“

„Ще се развеселя“

Ще прочета 2. глава от Евангелието на Матей

Ще говоря върху самовъзпитанието. В прочетената глава важна е думата „раждане“. То е един велик акт в природата, който носи велики последствия след себе си. Когато се ражда един човек, когато се ражда една мисъл, когато се ражда едно чувство, когато се ражда една постъпка, то определя известни събития.

Няма да говоря върху обикновени работи, понеже те са изтъркани, това са трици в живота. Когато хората идат в небето, в рая, ще бъдат ли в рая, или ще бъдат извън рая, в ада ли ще бъдат – това мене не ме интересува. Богат ли ще бъде човек, или сиромаш, е безпредметно. За мене е важно човек да бъде умен, справедлив и добър. Навсякъде може да бъде. Той ако иде в рая, раят ще бъде рай заради него. Ако иде в пъкъл, той ще го превърне в рай.

Казвам, самовъзпитанието е процес, как да влезем в рая. Да създадем един рай в себе си. Думата „пъкъл“, те са човешки понятия. Адът не е такъв, какъвто го мислят хората. Доста учени хора са в пъкъл, професори, учени хора има, доктори, какви ли няма. И там се женят, деца имат. Деца, колкото искате. Според понятието на сегашните хора адът е само място на огън. Но огънят е велико благо на живота. Огънят е, който играе важна роля в създаването на света. Когато хората не знаят как да употребят огъня, там е всичкото зло. Когато човек не знае как да употреби храната, там е всичкото зло. Когато човек не знае как да употреби светлината, там е всичкото зло. Ако гледаме, цялата природа е един резултат за самовъзпитание. Едва сега влизаме в епохата на самовъзпитанието. Говори се за самовъзпитание, но хората не знаят какво нещо е самовъзпитанието. Думата „самовъзпитание“ произлиза от думата „питая“, значи храня, или храня някаква мисъл, или някаво чувство за нещо в света. От „питая“ произлиза думата „питаю“. Някой път от един корен излязат няколко думи с няколко понятия. Не може правилно да се питаеш, ако нямаш обич към храната.

Да обичаш и да любиш, значи да имаш връзка. Любовта съществува само в един разумен свят. И обичта съществува само в един разумен свят. Любовта извън разумния свят тя не се проявява. Там има други механически закони. Когато хората не са възпитани, това показва, че не са в разумния свят. Не е лесна работа човек да се възпита. Но понеже едновременно живеем в три свята – живеем в умствения свят, дето се раждат мислите, едновременно живеем в духовния свят, дето се раждат чувствата, живеем във физическия свят, дето се раждат постъпките на човека. Сега няма какво да обяснявам. Някой път вас ви се виждат някои работи много странни.

Казват, той е ясновидец. То е неразбрана работа, тя е проста работа. Какво значи ясновидец? Гледам. Какво гледаш? Гледам. Как слушаш? Слушам. Няма защо да ми разправят, че някой бил голям музикант, че свирел. Аз съм авторитет. Като го чуя, ще

зная свири ли, или не. Аз трябва да го чуя. Като го чуя, аз съм авторитет. Тогава имам едно ясно понятие. Сега казвам, ям. Аз трябва да ям. Другите като ядат, не ме интересува. То е за тях. Аз, като ям, ще знам какво нещо е яденето. Яж, за да познаеш яденето. Питам сега, ти как го познаваш? Не знай, но чух го и в мене има едно разбиране. Разбирам, че този човек свири хубаво, харесва ми. Нищо повече. Никакви други доказателства не трябва.

Та казвам, по същия начин ясновидецът вижда. То надалече вижда човекът, ясно вижда. Как го вижда? По-голяма светлина има. При малката светлина малко вижда, при голямата светлина много вижда. Когато изгрее месечината, малко работи виждаш. Когато изгрее слънцето, виждаш много. Казвам, ония хора, които имат повече светлина, виждат по-далече. Ония, които имат по-малко светлина, виждат по-близо. Сега често казвате: „Да е роден човек ясновидец.“ Ти, щом имаш очи, ти, щом не си сляп, ти можеш да бъдеш ясновидец. Щом имаш уши, може да чуваш. Щом имаш ухание, може да усещаш мириса на цветята. Всеки човек има ухание, мирише. Някои от хората имат много по-хубаво ухание, отколкото карамфила, някои имат много по-хубаво ухание, отколкото розата. Някои пък имат толкова лошо ухание, щото уханието им мяза на магарешки трън. Ако се приближите при един човек, който е материалист, от него излиза едно ухание, което е материалистично. Ако човек е духовен, излиза едно духовно ухание. Ако човек е интелигентен, излиза едно интелигентно ухание.

Сега вие ще попитате как стават тия неща. Развийте уханието, развийте слуха, развийте зрението, ще го разберете. Аз ви говоря за неща, като ги видите, да ги разберете. Тогава ще ви станат ясни. Сега както и да ви ги обяснявам, докато не ги видите, не можете да ги разберете. Както на слепия, колкото да му обяснявам какво е светлината, не може да я разбере, казва: „Тази работа е много тъмна.“

Сега често хората не искат да се самовъзпитават. Те казват – човек да е унаследил нещата. Но унаследените неща произтичат от самовъзпитанието. Туй, което бащата добил чрез самовъзпитание, той го предава и на сина си. Туй, което синът добива чрез самовъзпитанието, го предава на следните поколения. И религиозните хора си предават. Ако дойдете до един религиозен човек, във вас ще се зароди желание, той ще ви даде тази сила, която излиза от него. Ако дружите с учени хора, те ще ви подбудят към наука. Значи с какъвто дружиш, такъв и ставаш. Мнозина искат, като са търговци, да станат светии. Никога не може да стане. Вие искате светията да стане търговец. То е невъзможно. Те са две неща невъзможни. Светията ще си остави своето богатство, което има, ще дойде да се занимава с пасенето на трева. Когато светията иска да стане търговец, то е все таки да остави хубавата храна човек и да иде да пасе трева.

Затуй казвам, целият живот трябва да се преобрази със самовъзпитанието. Любовта не може да стане достъпна за него, ако в него не се развие едно желание да измени живота си. Запример вие – някой човек, докато не го познавате, интересувате се. Като го познаете, казвате: „Не ме интересува.“ Вие още не сте го познали. Този човек не е проявен. Едно житно зърно, за да го разберете, трябва да го посее в земята. Една лоза трябва да я посее и да опитате плода. Само така да разгледате семето, не може да го познаете какъв плод ще даде. С туй не се изучава човекът.

Затуй първото нещо в самовъзпитанието, важна роля играе любовта и обичта. Ако ти не любиш, не можеш да се самовъзпитаеш. Ти, ако не обичаш, не можеш да се самовъзпитаеш. Тия два процеса вървят. Единият процес – любовта, спада към

човешката мисъл, а обичта спада към процеса на човешкото сърце. Човек обича със своето сърце, а люби със своя ум. То е общо казано. Може вас да ви се вижда малко странно, понеже имате известни опитности. Всички от вас сте любили и всички от вас сте обичали. Но вашата любов се е понижала, изгубила се е. Вашата обич и тя се е понижала. От обичта останали само едни чувства и от любовта останали само едни мисли. Аз наричам проста мисъл, когато погребваш един човек, останал само кости. Вземате свещените кости, държите ги в торбичка. Мускулите, човекът, стомахът, нервната система – всичко изчезнало. Тия свещени кости държите. Казвате: „Какво беше туй същество.“ Всеки, който не се възпитава с обич, и всеки, който не се възпитава с любов, в торба ще бъдат неговите кости. Всеки, който се възпитава с обич, и всеки, който се възпитава по любов, той е човек на безсмъртието.

Понеже всички имате желание да бъдете щастливи, а щастие не може да има, дето има смърт, най-първо, ние трябва да се освободим от възможностите да умираме. Малко желание в човека може да го спъне. Ще ви приведа един пример, който обяснява как ние се хващаме на въдицата. Две наблюдения аз ще ви приведа. То беше отдавна. Гледам, няколко деца разиграват един паток. Той се спрял, отворил уста, чудя се как стои. Заинтересувах се. Виждам, че те нанизали на един тънък канап царевица. Той нагълтал царевицата, канапът стои и те го дърпат за него. Питам: „Деца, какво правите?“ „Разиграваме този паток.“ Рекох: „Той не е умен, колкото вас.“ – Казвам им: – Какво бихте искали да ви дам, за да го освободите? „Искам да помогна на патока, да изправя тяхната погрешка. Казват: „Ако купиш шекер, ще го пуснем.“ „Колко?“, „За два-паче три пари шекер като купиш.“ Двадесет пари тогава бяха доста пари. Казвам: „Евтина работа.“ Купих шекер, отрязах канапа. Този канап нагълта патокът и тръгна. Казвам на патока: „Още веднъж нанизана царевица да не ядеш. – Пошепнах му: – „Още веднъж нанизана царевица да не ядеш.“ Той помръдна глава малко.

Та казвам, в какво седи начинът, по който може да различавате доброто и злото в света? Същинското добро и същинското зло е невидимо. Видими на земята са сенките на доброто и сенките на злото. Интересно е, че сенките на злото са положителни, когато самото то само по себе си е отрицателно. То дава положителни сенки. Вземете един крадец, който иска да краде от някоя каса. Кражбата дава положителни резултати. Казва: „Ако откраднеш двеста-триста хиляди лева, в странство ще идеш, учен човек ще станеш. После може да помагаш на човечеството, къща ще направиш, децата ти няма да бъдат бедни. – Казва: – Не се бой, тия пари не са негови, те са на Господа тия пари. И ти имаш право на тия пари.“ Влизат положителни сенки. Той открадне, хванат го, осъдят го, турят го в затвора може би за десет-петнадесет години, ако е криминално дело. Сянката на доброто ще каже: „Недей! – тя плаши, отрицателна е. – Казва: – В затвора ще влезеш, болен ще станеш, ще изгубиш благоволенieto на Господа.“ Отрицателни сенки.

Та казвам, там, дето са големите обещания, пазете се от тях. Всякога, дето има големи обещания, там е злото. Там, дето има най-малкото обещание, там е доброто. Доброто казва: предпочети сиромашията, смъртта, само да имаш благоволенieto на Бога. Злото казва: предпочети славата, величието, всичко в света, то е за тебе. Що ще ходиш да бъдеш болен човек в света.

Разправят за един от големите американски проповедници – Муди. Държал съживителни събрания в Англия в миналия век. Мисля, в Лондон било, на едно голямо събрание на отворено. Минава една богата англичанка, знатна. Спира се и казва: „Да

послушам този празнословец какво ли говори.“ Муди спира проповедта и казва на събранието: „Продавам душата на еди-кой си господ. За тази душа какво дава светът? Ето какво дава Христос за нея.“ Разправил какво дава светът и какво дава Христос за нея. Като казал какво дава Христос заради нея, госпожата излиза из своята каляска и става християнка. Казват, нашите души са не продан. Светът иска да ни купи, Христос иска да ни купи. Всички търсим кой какво дава.

Защо ще ходите вие с наведени глави? Злото те гази. Като си болен, радвай се, че си болен. Като си сиромаш, радвай се, че си сиромаш. Какво ти липсва? Вие сте чудни. Преди години дойде един богат софиянец при мене и ми казва: „Чувал съм, че ти лекуваш. Имам една нелечима болест. Ако ме излекуваш, доста пари ще ти дам.“ Рекох: „Моите визити са доста скъпи.“ „Пет хиляди.“ „А, не, не.“ „Десет хиляди.“ „А, не, не.“ „Двадесет хиляди?“ „Цялото си имане. Нито косъм да не оставиш. Не само това, но след като оздравееш, искам да посветиш живота си на Бога, да служиш. Ако ми обещаеш, ще направим един договор. Сега ще кажа една дума, и ще оздравееш.“ Казва: „Много искаш.“ Казвам му: „Ако има друг лекар по-евтин, иди. Не може другояче.“ Казва: „Ще си помисля.“ И досега все още мисли.

Законът на любовта. Не спирайте да казвате: „Що ще мисля?“ Ти се интересуваш от един човек само тогава, когато го обичаш. Ти се интересуваш от една книга само тогава, когато я обичаш. Има неща да четеш в нея. Щом няма какво да четеш, тази книга не те интересува. Щом любовта не е подтик, нищо няма да научиш от нея. Ние се интересуваме от храната, от любовта, която имаме. Бог е дал плодните дървета. Ние имаме отношение към тях. Вие мислите, че плодните дървета са така невежи, но въпросът не седи така. Плодните дървета представят енергии на висши същества, които се разправят с плодните дървета на земята. Те събуждат любов, чрез разните плодове внасят в нас разни побуждения за правене на добро. Чрез плодовете внасят разни мисли, побуждения и разни постъпки. То е един факт.

Когато Ева яде от плода на онова дърво, ония нисши същества, които бяха в него, внесоха своите енергии в този плод. Те възбудиха в Ева крайно тщеславие. Тя помисли, че е богиня, че може да преобрази света, че може да стане като Бога, да тури цяла една култура. Да знаят, че една Ева има в рая. Казва: „Аз като ям от плода на това дърво, всичият свят ще ме знае.“ Да, всичият свят ще я знае, но Ева стана причина за разпъването на Христа. Заради нея нейният възлюбен от Божествения свят трябваше да слезе да се въплъти и да пострада. По-надалеч няма да ви кажа. Във времето на Христа Ева беше на земята и горко плака. Видя своята погрешка. Каза: „Колко съм се заблуждавала в своите едновременни мисли.“ Тя извърши нещо без любов. Ева яде без любов. Защото, щом има любов към двама, то не е любов. Любовта е една. Щом мислиш, че обичаш двама и любовта към единия се различава от любовта към другия, ти си на кривия път. В любовта няма различие. Ти, като обичаш един човек, едно животно, тя е една и съща. Различието седи в това, че човек оценява любовта, която изпращат към него, а животно не цени любовта. Ти не храниш един човек със същата храна, както едно животно. Имате две различни явления. Човек като храниш с хубава храна, той поет може да стане, художник, музикант, скулптор, философ може да стане. Едно животно ще стане животно. То нито лекар може да стане, нито поет, ще стане пак животно. Ще ти благодаря, ще каже: „Аз тази храна не мога да я използвам.“

Сега аз правя сравнение. Ние сме минали през царството на животните. Чрез метода на растенията ние добиваме известни сили. Чрез животните, чрез рибите, чрез

млекопитающите, чрез човека – то са различни области, отдето придобиваме различни сили. Ако минаваш покрай някое растение и мислиш, че то е един голям глупак, ти се заблуждаваш. В Божествения свят растението е разумно като човека. На земята е растение, но там е цял един ангел. Растението е ангел, колективно живее. Че това са сенки на ангелите. Много скромни сенки. Тази сянка не съдържа, тя не обещава.

Сега вие мислите дали това е вярно. Ще го проверите. Кога? Когато му дойде времето. Като го проверите, ще знаете, че онова, което се говори, е истина. Заради мене растенията са сенки на земята. Но тия сенки изявяват една реалност, която се намира в друг един свят. Ние, хората, сме сенки на онзи истински човек. Че сме сенки, нашата форма ще се измени, докато сянката стане реалност. Когато сянката е най-малка, показва, че човек е на път да влезе в реалността. Когато сянката е по-малка, той е по-близо до реалността. Затуй в света, когато се увеличават страданията, човек е близо до реалността. И когато се увеличават благата, той е пак близо до реалността. В момента трябва да използвате и страданията, и благата. Страданието е едно благо. Онзи ученик, който влиза в училището, в страданието, той трябва да учи. Туй знание няма да го наляят в някое шише, но по четири-пет часа трябва да учи, вечерно време ще разрешава някои задачи. Ако е художник, ще рисува. Ако е скулптор, с чука ще работи, ако има някое друго изкуство, пак ще работи.

Някой път съм гледал цигуларите как свирят. Лъкът ходи по струните, но докато се научи да тегли лъка хубаво, му взема двадесет години, някой път тридесет години му взема да научи. Знаете какви деликатни нюанси, някой път има едно малко помръдване, което изменя тона. На един цигулар му взема двадесет-тридесет години, докато научи с дясната ръка да взема точно тоновете, да взема правилно позициите. Много време му взема, докато се научи намясто да падат пръстите. Цигуларят трябва да създаде една невидима цигулка, която да прониква неговата. Тази невидима цигулка ще има свойството да привлича пръстите точно на тоновете, дето са. Само така цигуларят може да стане велик.

Казвам, докато вие в себе си не създадете онзи Божествен човек, който прониква вашето физическо тяло, вие не можете да се научите да живеете добре. То е невъзможно. Вън от Бога ние не можем да се научим да живеем добре. Ние имаме едно понятие за Бога, страхуваме се от него, мислим го като страшилище. Оплаква се един от еврейските пророци. Казва: „Господи, станал си като мечка отпреде ми.“ Негово неразбиране. Той мисли, че Господ е мечка. Защо е мечка? Йеремия е казал това. Доста голям патриот е той. Йеремия намирам за голям патриот, обича народа. Господ възпитава еврейския народ. Те толкоз погрешки направиха, той искаше да ги научи да слушат, да бъдат разумни, да бъдат справедливи и да бъдат добри. Някой път пророкът казва: „Господи, много ги наказваш.“

Тогава да ви приведа другия пример. Един от древните учители решил да даде едно изпитание на своите ученици. Пратил един от своите ученици в света и му казва: „Иди в света, помагай в света, но бъди разумен.“ Като отишъл в света, ученикът искал да се прослави. Дето намерил слепи хора, отварял им очите. Дето намерил глухи хора, отварял им ушите. Дето намерил сакати, помагал им да оздравеят. Но всичките хора, които излекувал, се нахвърлили върху него да го хукат. Гонили го по единствената причина, понеже закон имало в туй царство, понеже ги излекувал, можел да заведе дело срещу тях, да си иска парите. Те искали да го прокудят оттам. Върнал се при учителя си, казва: „Изгониха ме.“ Казва: „Много добре. Ти на тия хора, преди да им отвориш

очите, трябваше да ги научиш да обичат светлината. Преди да им отвориш ушите, трябваше да ги научиш да обичат звука. Тия хора, на които излекува краката и проходиха, трябваше най-първо да обичат ходенето. Ти първо не ги научи това, следствие на това даде им възможност пак да грешат.“

Що ще даваме знание на един човек, който ще прави престъпления? Виждаме днешната култура, която технически знания има такива, че един аероплан спуска бомби от две-три хиляди килограма. Дойде един параход, със своите дренажи какво прави? Казвате, култура. Каква култура е тази? Сега ние искаме големи работи. Ти искаш големи неща. Защо ти са големи неща, кажете ми. Ако е за големи неща, цялата земя е твоя къща. Защо искаш повече? После – идеална къща, отгоре със свод. За бъдеще няма какво да се строят такива големи къщи. Прости ще бъдат къщите, с тънки стени като цигарена книга. Идеш някъде, ще образуваш магнетическа стена, ще влезеш вътре. Станеш сутрин, събереш я, ще тежи сто грама. Туриш я в джоба. Идеш някъде другаде, пак ще я разтеглиш. Стаи на къщата можеш да си образуваш, колкото искаш. Като имаш три стаи, триста грама ще тежи, четири стаи – четиристотин грама, пет стаи – петстотин, десет – едно кило. Може да давате на квартиранти.

Затуй по закона на самовъзпитанието в сегашния живот всичките ни изпитания са за любовта към Бога. Първото нещо – ядеш хляб, трябва да знаеш източника на този хляб, откъде иде. Ще се обърнеш най-първо да го намериш откъде от слънцето иде. Да намериш онази категория същества на слънцето, които са изпратили енергия за България. Има същества от слънцето, които се интересуват от България. Те изпращат тази слънчева енергия, интересуват се как се употребява в България, колко жито трябва да се изпрати. Бюджет има – колко жито, колко круши, колко ябълки, колко деца трябва да се родят. Всичко за нея е предвидено. На всеки българин името е записано там. Казват, слънцето е горящо твърдо тяло. Не е горящо тяло. Не е горящо тяло слънцето.

Ние считаме Мойсея за авторитет. Благодарим, че е авторитет, но не е главен авторитет. Мойсей чете от друго място. Казва: „Бог създаде небето и земята за шест дена.“ Богословци има, които спорят, че всеки ден е от двадесет и четири часа. Така е. В четвъртия ден бяха създадени слънцето и луната. В кой ден създаде Бог слънцето и луната? Един ден вие ще имате една представа, как е създаден светът, много ясна, отколкото сега. Сега ви казвам един проект. След като станете господари на вашия ум, след като станете господари на вашето сърце и след като станете господари на вашата воля, вие ще имате друго знание. Какви господари ще бъдете? Господари с любов. Един ден, когато се научите да слугувате на ума си, когато се научите да слугувате на сърцето си, когато се научите да слугувате на душата си, вие ще идете на слънцето и ще проверите тия работи, сами ще ги видите. Представете си слънцето – една голяма земя, един милион и петстотин пъти по-голяма от земята. Ако слънцето беше земя, на която да живеем ние, ако нашата земя беше толкова голяма, колкото слънцето, ако имашме друго едно слънце, което да е един милион и петстотин пъти по-голямо, какво щеше да бъде нашето понятие за земята. То е възможно. Един ден слънцето ще бъде такава земя. Тогава то ще се огрява от друго слънце.

Та казвам, при сегашното възпитание мравите имат почти нашето понятие, мислят, че земята е голяма, слънцето малко. Те мислят обратното. Те мислят, че по-голямо от земята няма. Според тях най-голяма е земята. Те имат в ума си Божествената земя. В притчите се казва: „Върнах се в обетованата земя и влизането ми беше със синовете

Божии.“ Не беше тази земя обетованата земя, земята, в която няма недоимък. Най-първо, трябва да влезеш в ония условия благоприятни. Да влезем в тази обетована земя, тогава ще се освободим от временната скука. Казва: „Страх ме е.“ Защо те е страх? Страх ме е, тъмно е. Че е тъмно, тъмно е, но зад тази тъмнота има друго. То е един неестествен страх. Има една тъмна зона, която обикаля земята. Страшно е. Там са всичките лоши мисли, желания и постъпки на хората. Смрад е там. Онези възвишените духове, които слизат от невидимия свят да ни помагат, те проникват и имат други пътища. Та когато минават през тази зона, както Мойсей дигна тоягата и раздели Червеното море, те така разделят тази зона. Който няма знание, дави се в това море. Тази зона представя една голяма пропаст. Мостът, по който минават, бил тънък като паяжина, че душите трябвало по тази паяжина да минават. Като гледали пропастта, малко души минавали, завива им се свят и падат. Онези, които са акробати, те минават на другия бряг. Значи, които са праведни. Грешните падат. Този конец на грешника се къса, но праведният, понеже е лек, минава. Затуй, при конца като дойдеш, всичко, каквото си придобил, ще го оставиш. Ако не го оставиш, къса се този конец и отиваш долу. Господ, който създал света, знаел какви хора сме ние, знаел какво ще направим. Той турил предпазителни мерки, да няма кражба. Тук, на земята, може да има кражба, но който минава от земята в обетованата земя, нищо оттук не може да занесе.

От земята в оня свят ще занесем своите светли мисли, своите светли желания, мисли, които не умират, и желания, които не умират. С тях ще бъдем облечени, ще идем в другия свят.

Та казвам, мислите на Христа трябва да се родят в нас. Те говорят за раждането на Христа. Христос трябва да се роди в нашата мисъл. Говоря за Христа, за Божествения принцип в света, който ни свързва. Той трябва да се роди в нас, трябва да се роди в душата ни. То е последното място, до което може да дойде Христос. Христос не може да слезе по-долу от човешките постъпки. Христос сега не може да се роди на земята, да дойде да се въплъти, както едно време. Няма нужда той да има тази опитност. Ако във вас започнете със закона на любовта, вие ще видите Христа навсякъде, в колко хора има днес, в които Христос живее и се проявява. Казват: „Че как Христос се проявява?“ Че слънцето само едно отражение ли има? Милиони отражения има това слънце. Във всяко огледало слънцето се отразява. Във всяка душа, стига душата да е чиста, Христос се отразява. Той може да се отразява в мислите, в чувствата, в постъпките.

Сега не туряйте, че тия неща са непонятни. Най-понятните работи сме ги направили непонятни. Както чувстваме слънчевата светлина, която влиза в нашите очи, така и Божествената светлина влиза в нас. Ние седим със своите стари убеждения, какво казал Господ на Мойсея едно време. Мойсей днес се учи от съвременните християни. Пророците днес се учат от съвременните християни, учат се всичките, и ние се учим от тях. Ние се учим от онова, което Бог е разкрил на тях. Те се учат от онова, което Бог е разкрил на нас. За Христа казват – макар да беше син Божии, пострада. Той научи нещо. Онази душа, която носеше в себе си, от всичките тия страдания тя научи какво нещо е Божествената любов, че в Бог измяна няма. Христос уповава на Бога докрай, и го възкреси. Днес Христос е виден по единствената причина, че не се поколеба и вие ще имате същата опитност, каквато Христос има. Ако се поколебае през конца, не знай какво ще стане. Сега вярвам, че не сте от тези, които много тежите.

Христос казва: „От всичко човек трябва да се отрече.“ Използвайте всичките блага на света, на земята като сте, но не туряйте идеята тия блага да ги занесете в другия свят.

Защото в оня свят има много по-големи блага, отколкото тук, на земята. Та вие по някой път мислите да идете да се оплачете на Господа, че сте страдали на земята. Вие оставете тази идея да се оплаквате. Той не се нуждае от оплаквания. Като се явите, трябва да му благодарите за хубавите мисли, които сте придобили, да му благодарите за хубавите чувства, които сте придобили, и за хубавите постъпки. Да му благодарите за всичко онова, което ви е дал. Ще идете да се оплаквате с някакво заявление. Каква е тази християнска идея? Няма какво да се оплакваме. Ще благодарим на Бога за всичко онова, което Бог върши. Писанието казва: „Всичко онова, което Бог върши, ще се превърне за добро.“ Често вие носите страдания, които не са ваши.

Човек трябва да знае как да се самовъзпитава. Идете между хора, които се карат, и ще получите едно лошо състояние. Идете между бедни и страдащи хора, веднага ще се измени вашето състояние. То е тяхно състояние, влиза във вас. Идете между здрави и весели хора, веднага вашето състояние ще се измени. Ако идете между учени хора или между музиканти, навсякъде ще се измени състоянието ви. По някой път вие страдате. Трябва да знаете законите, как да се освободите. Трябва да се пречистите.

Два начина има за пречистване на света – чрез изпаряване и чрез филтриране. Страданиято е един метод. То е земен метод през мозъка. Радостта е филтриране на мисълта. Щом искаш една радост да бъде само на тебе, ти попадаш в погрешка. Радостта, която имаш, гледай да я дадеш на другите хора. То е благо. А страданиято гледай да го задържиш само за себе си. Ако искаш благородство, ако страданиято дадеш на хората, губиш опитността, не печелиш. Задръж страданиято, да печелиш. За радостта е обратно. Ако задържиш доброто само за себе си, ти губиш. То е закон на самовъзпитание.

Всички сте готови да дадете страданиято, търсите на кого да го турите на гърба му. Страданията няма какво да ги дадем. Страданията ги взема Бог. Ако искате да дадете страданиято си някому, дайте го на Бога. Дойде ли Господ, дайте го, на човека не го давайте. Господ ще го оцени. Затова възложете товара си на Господа, радостта раздавайте на хората. То е възпитанието за в бъдеще.

Използвайте живота на земята. Не чакайте да идете в небето. Ако не използвате живота на земята, и горния свят не можете да използвате. После всички бъдете доволни от това, което имате. Има нещо, което ви липсва. Всички страдате от изобилие. Имате повече, отколкото ви трябва. Туй, което имате, го раздайте. Вие сте тръгнали на екскурзия, по петдесет килограма носите. Достатъчно е едно кило на гърба. Нищо повече.

„Отче наш“

Неделна беседа
2 август 1942 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

Новото в живота

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета от първото Йоаново послание.

„Духът Божи“

Ако ви попитат защо остарявате, какво ще кажете? Допуснете, че се образува един закон, според който всеки, който остарява, се наказва. Тогава какво ще правите? В древността българите са имали един закон – щом бащата стане над сто и двадесет години, не го държат вкъщи. Синът го тури в един кош, изнесе го в гората и го остави с коша заедно. Един така принесъл баща си, но с него тръгнало и малкото му дете. Синът като оставил баща си с коша, детето му казва: „Татко, защо оставяш коша? Аз с какво ще те нося?“ Върнал се синът, взел коша и баща си, завел баща си вкъщи и там умрял. Дотогава умирали в гората, а от този момент българите започнали да умират вкъщи. Няма по-хубаво нещо, човек да е млад. Някои остаряват. За стари хора не искам да слушам. Ако е за стар, ще отидете да питате Господа, най-стария в света. А ти си на четиридесет и пет години, и вече мислиш, че си стар. Или като стане човек на сто и двадесет години, казва, че е стар. Ако си жител на слънцето, една слънчева година е равна на двеста милиона години земни. Двеста земни години взема, докато слънцето се обърне около своя център. Един слънчев човек на двеста милиона земни години е на една слънчева година. Какво са сто и двадесет години от двеста милиона.

Ние сме смешни, като казваме: „Остаряхме.“ Не говорете за старост, защото е голямо тщеславие. Да бъдеш стар, това е само за боговете. Само един Бог може да мисли, че е стар. Ние, хората, не сме стари. Бог ни е направил. Вие сте били в небето и Господ ви е пратил тук да се подмладите. Учете сега закона за подмладяването. Вие сте учили закона за старостта. А вие сте тук сега, за да се подмладите. „Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие.“ Да влезете в Царството Божие, това са новите условия, които трябва да използвате в живота. Ако ти не си здрав, ако ти нямаш светъл ум и топли чувства, ако нямаш силни постъпки, кисел си навсякъде. Какво те ползва яденето, когато ядеш и ти горчи в устата? Влезе храната в стомаха ти, повдига се, тежи ти. В дробовете ти тежи, в главата ти тежи, в гърдите ти тежи, навсякъде ти тежи. Дойдат лекарите, една инжекция, две, три, накажат те. Защо те наказват? Защото си стар.

Сега вие не сте виновати за това. Понеже сте били много лековерни, вярвали сте, че друго същество може да даде по-голямо благо, отколкото Бог може да ви даде – и там е всичката ви погрешка. Представете си, че някой съблече дрехата ви, намаже ви тялото с мед и ви остави на мухите. Какво ще бъде вашето положение? Не че мухите имат нещо против вас, но заради меда ще ви създадат една голяма неприятност.

Разправя един французин, който ходил в топлите места. Веднъж получил припадък, слънчев удар. Съзнанието остава в него и вижда, че небето се заоблачава, горе вали. Той се намира в една долина и отгоре ще дойде скоро един поток и ще го задигне. По това време идва една кобра, която се качва на него отгоре, легнала на него и чака някоя

жертва да мине. Едното нещастие – че е получил слънчев удар. Като мине слънчевият удар, кобрата е на него и при най-малкото мръдване ще го ухапе. Казва: „В живота по-голямо страдание не съм почувствал. По едно време почувствах, че пороят иде, повдигна се у мене едно усилие, събудих се. Преди това кобрата си беше отишла. След като се събудих, само след десет-петнадесет минути можах да се спася от пороя.“

Ние някой път в топъл ден ще тръгнем и правим големи усилия. Не работете много в света. Някои много работят, някои никак не работят. Някои остаряват от работа, а някои остаряват от безработене. А някои остаряват от ядене, а някои остаряват от гладория. Трябва да се съберат богатите хора и сиромасите хора, тия, които ядат много, и тия, които гладуват. Да се съберат, защото сиромасът казва: „Ако имам хляб, не щях да се мъча.“ А богатият има доста за ядене, не може да яде. Богатият да каже: „Братко, вземи всичкото ядене.“

Първото нещо в света – трябва едно разумно движение. Гледам, децата, като са деца, много естествено живеят. Колкото повече живеят, започват да им внушават. Казват: „Това не може, това не се позволява.“ Този го учи, онзи го учи, и детето стане хилаво. Не знае как да се завърти. Седнеш на стола. Как трябва да седиш. Туриш си десния крак върху левия, умориш се. Туриш левия крак върху десния. Мислиш, мислиш, почешеш се отзад. Защо се чешеш, не знаеш. Почешеш се отгоре на главата, не знаеш, казваш: „Дотегна ми животът.“ Чудното е, че човек сега се моли на Бога и казва: „Аз се моля на Бога.“ Представете си, ако слънцето беше Господ, как трябваше да му се молиш. Като излезе, няма да го гледаш с очите си, защото е силно, но ще наведеш главата си, ще туриш було и ще туриш гърба си, да събереш енергия. Ти трябва да знаеш кога да събереш тази енергия в себе си.

Бог не иска много да му говорите, той не иска много говорене. „Господи, гладен съм.“ Нищо повече. Ето една молитва. „Господи, жаден съм.“ „Господи, не знаеш ли, че баща ми умря?“ Господ информация не иска. Какво ще му разправяш, че баща ти умрял? Най-първо, ще му разправяш неверни работи. Баща ти никак не е умрял. Той се преструва, че е умрял. Понеже ти си бил толкова палав, той избягал. Ти отиваш при него, искаш пари и той заминал някъде. И ти казваш, че е умрял. Бащата умрял, понеже не иска да дава повече пари, не иска да се кара със сина си и затова се скрил.

Сега да дойдем до положителното. Ние имаме едно желание да бъдем обичани. Да обичаме, то е естествено нещо. Най-красивото нещо в света е да любиш и да обичаш. Най-хубавото нещо, което човек може да направи, е да люби и да обича. Нищо повече. Ти се учиш. Вземеш да пишеш писмо, не знаеш как да го напишеш. Ти искаш да обичаш някого, не знаеш как да го обичаш. Че ти как ще обичаш една райска птица, една хубаво украсена пеперуда как ще я обичаш? С гладене, с милване, с целувки ти ще я развалиш. Едно цвете – отдалече усещаш уханието му и ти казваш: „Благодаря на Бога за уханието на това цвете.“ Уханието, което усещаш, е целувка. Цветето иска целувки.

Сега аз не засягам сегашния порядък, който съществува в света. Те са архаични остатъци на миналите векове. Има неща, които са живели. В тебе се зароди едно желание на едно предипотопно животно, на някой мамонт, на който му трябва цял тон храна за един обед. Ако дойдат десетина от тия предипотопни животни, ще изпасат нашите гори и няма листо да остане по дърветата. Зароди се в тебе едно желание на такова допотопно животно, че хамбарът ти трябва да бъде пълен с жито. То не е

човешка идея. Той ги изтребил Господ заради тая лакомия. Ти със същата лакомия искаш да станеш голям човек, светия. Че защо трябва да станеш светия? Светията е едно хубаво небесно перо, с което се пишат най-хубавите любовни писма. Светия, с който не можеш да напишеш едно хубаво любовно писмо, никакъв светия не е. Най-хубавото любовно писмо като напишеш, че който чете писмото, светлина да дойде, топлина да дойде, навсякъде да има благословение. Тогава тази любов е преминала през перото на светията.

Сега вие мислите, като отидете на небето, да ви посрещнат ангелите. Друга попара няма. Аз да ви приведа пример. Ние посрещаме един плод, който е узрял и има красива форма, има хубав вкус. Онези плодове, които са хилави, начукани оттук-оттам, които не са зрели, като ядеш, нищо не дава. Как ще ядеш такъв плод? Гледам, децата яли ябълка, откъснали я и после я хвърлили. Откъснали друга ябълка, опитали я, и нея хвърлили. Това показва, че ябълките не са хубави. Казвате – тия деца не са морални. Тия деца са предметно учение. Аз ги наричам които правят проверки на плодовете. Те казват: „Такива плодове да не се ядат.“ Такива плодове се изхвърлят, не се ядат. Ами онова недоволство, което е в нашата душа, то е един неестествен плод. Седиш и казваш: „Не съм богат.“ Тази мисъл е неестествен плод. „Не съм здрав.“ Това е неестествен плод.

В какво седи здравето? Здрав човек в природата е, на който баща му и майка му са здрави. Той никога не може да бъде болен. Синът унаследява качествата на баща си и майка си. Какъвто е бащата, каквата е майката, такъв е и синът или такива са и децата. Това са неща проверени. В едно семейство, където бащата е здрав, всички деца, които вървят по линия на бащата, са здрави. Ако майката не е здрава, всички деца, които вървят по линия на майката, са болни. Ако бащата има здрави зъби, всички деца, които вървят по линията на бащата, имат здрави зъби. А всички деца, които вървят по линията на майката, на която зъбите са развалени, и техните зъби са развалени. От какво се развалят зъбите? Говорил съм на много американци. Казвал съм им: „Вие живеете един много неестествен живот. Аз не мога да си обясня как е възможно, след като изпиете две чаши топло кафе, след туй да изядете двеста и петдесет грама ледено, голямо като сапун.“ И у американците няма да видиш здрави зъби. Всичките са развалени. При тия контрасти зъбите се развалят. Те ни казват: „Ол райт.“ Ние сме такива, оправени хора.

Любовта не търпи силни контрасти. Омразата е студ, тя е ледено състояние, а любовта е топлото течение. Щом ти пиеш две чаши от любовта, след туй една чаша ледено от двеста и петдесет грама, какви зъби ще имаш, какъв стомах ще имаш?

После ние обичаме реформаторски работи. Интересувате се кой как живее. Аз гледам хората от какви работи се интересуват. Казвате – жена му го води за носа, за носа го повела. Турена е материалната дума „мъж“, за носа го води – жена е. Какво лошо има да те води една умна жена? Какво лошо има да те води един разумен мъж? Какво лошо има, като впрегнем един кон в колата? Аз съм виждал, някой път като впрегнат един кон в колата, той започне да рита и каквото има, изхвърли от колата навън, изправи се и всичките от колата навън бягат. Той казва: „Не ви искам. Ще ме освободите. Такива кираджии не искам да возя.“ Виждал съм много моми да бягат. Казват, луд кон. Не зная конят ли е луд, или те са луди.

Трябва да изучаваме нашето естество. Ако бутнеш задната част на мозъка, има един начин – ще произведеш един резултат. Ако бутнеш предната част и задната част на главата, главата се продължава, дълга става. Ако бутнеш странично главата от едната и от другата страна, главата широка става. Тези хора с широките глави са много настойчиви. Двадесет години да го обсаждаш, издържа. Тези с дългите глави са кавалеристи. Навсякъде нашествие правят, с аероплан вървят. Вечерно време хвъркат, хвърлят пет-шест бомби, заминете си човекът. Да му мисли, когото поздравят. Ние се възмушаваме. Знаеш ли какви дини има, които са като тия четирилонни бомби. Ти казваш: „Аз те мразя.“ Една дума казана такава – „аз ви мразя“, след четири поколения знаеш ли какво разрушение може да произведе. Защо да не кажеш „обичам ви“? За четири поколения ще бъде благословение. Може ли да любя този човек, кажи. Тогава защо искаш Господ да те обича. Нима пред Господа ти си някое цвете много миризливо? Какво ухание имаш? Чудни сте, когато казвате „красива мома“. Малко хора съм срещал с хубаво ухание. Когато срещнеш, от всичките излиза едно лошо ухание. Благодарение че има парфюм. Ако не е парфюмът, малко гюлсую или теменужена миризма, или здравец, да се понаръсите.

Трябва да се образува едно училище. Вие ме слушате и казвате: „Тъй каза Учителят.“ Вие не знаете какво съм казал. Вие не сте турили новия живот, вие не знаете какво нещо е свирене. Аз съм правил опити с плодните дървета. Свирил съм им. Свирил съм на житото и зная при разните гами какво жито дава. Прилагал съм музиката и сега я прилагам. Вие все искате да дойде някой ангел от невидимия свят да ви излекува. Вие искате един ангел да ви напусне работата и за една ваша болест да дойде. За да се излекувате, изпейте си една песен. „Господи, колко те обичам. Господи, колко те обичам. Обичам те, Господи. Обичам твоите дръвчета, обичам твоите цветенца, обичам твоите рекички, обичам твоите планини, всичко, което ти си създал. Обичам те, обичам те, Господи.“

Досега вие се оплаквате, казвате: „Този мъж отде ми го прати Господ.“ Че този мъж беше един красавец. Ти тича подир него, дадохте му двеста-триста хиляди лева, хванахте го, турихте му юлар и стана ваш зет. Купихте го с пари. Човекът изхарчи парите. Ще ви приведа един анекдот. Оженва се един американец. Ако не е вярно, може да се поправи. Оженва се един американец с една богата арменка. Тя имала две-три хиляди Наполеона и тя започнала: туй да си купи, онуй да си купи, той все ѝ давал. Като изпохарчила всичко, казва: „Иди вземи от баща си, аз нямам пари.“ Ние не трябва да харчим безразборно това, което сме унаследили. Ние злоупотребяваме с ума си.

Първото правило – по любов ти ще се освободиш. Всеки един от вас трябва да знае, както екскурзиант, как да се освобождава. Ще си туриш раницата, но да знаеш и да я снемеш. Ако знаеш само да се разтоварваш и не знаеш как да се товариш, или обратното, ти не разбираш. Трябва да знаеш и да се товариш, и да се разтоварваш. Някоя мисъл те мъчи, искаш да бъдеш богат, чакаш туй богатство да дойде от лотария. Нали има лотарии в България? Чакаш една година, две, три, не се пада милионът. Че развий обонянieto си, златото има мирис. Като минавам по планините, златото има мирис, познава се къде има. Милиони злато има заровено, мирише. Като минавах веднъж на Витоша, казвам, този камък е на щастieto, заровени пари има. Но тези пари не са под камъка, настрана са. Не мина дълго време, и ходили да копаят отдолу под камъка. Ако искате да бъдете богати, може да разкопаете парите и да намерите голямо богатство. Не чакайте лотарията. Обонянieto ще развиете по-скоро. Защото при лотарията закона трябва да изучавате, математика. Ако вземете числата на три

последователни тиража по един милион, може да се изчисли кой номер ще бъде, на който ще се падне милионът. С една малка погрешка да намерите кой билет ще спечели. Но трябва да разбирате математика, да знаете да изчислявате. Няма нищо в света произволно. Ония хора са щастливи, има кой да работи заради тях. Във всяка лотария, знаеш, същества има награкали. Всеки иска на някого билетът да спечели. Събрание има, гласуват. И който има най-много гласове, печели.

Казва някой: „Да вземем един билет за Учителя.“ Аз, най-първо, нямам нужда от пари. За мене най-голямото нещастие са парите. Туй, което е щастие за другите, е нещастие за мене. Аз не се нуждая от пари. Аз искам богатство да взема, аз зная колко скъпоценни камъни има в земята, зная колко има злато, сребро, къде има лечебни билки. Ако искам да печеля пари, зная много добре да лекувам, но си мълча. Не искам да злоупотребявам. Може да кажа на един богат човек: „Един милион като дадеш, ще те изцеря. Ако не, ще умреш.“ Всекиго мога да лекувам, но ако злоупотребиш с доверието, което Бог дал на един човек, лошо нещо ще те постигне. Всеки може да се лекува. Няма по-силно лекарство от любовта.

Сега ще ви кажа, направете един опит. Да допуснем, че имате една болест, която никой лекар не може да излекува. Напълнете една чаша от най-хубавата планинска вода. Намерете в града най-добрия човек и нека той три пъти бръкне във водата и изпийте тази вода, и ще видите дали ще оздравеете. Всички болести в света се произвеждат от един недоимък в нашия организъм. Страдаме някой път от малокръвие. Нямаме достатъчно от червените лъчи, от червения цвят. Положителната страна на червения цвят носи храна. Червеният цвят носи храна за живота. Жълтият цвят е храна за човешкия ум. Синият цвят е храна за човешката душа, за облагородяване на чувствата. Не може да имаш меко сърце, ако не го храниш със светлина и с топлина. Но трябва да знаеш как с пари не става. Това с пари не се купува и с молитва не става. Туй става с любов, да любиш.

Господ е направил света и ще го любиш, ще се учиш от него. Най-първо вие сутрин не ставате редовно. Потривате се. Гледам, вие, софиянци, сте пълни с потриване. Знаеш какво значи потриване. В три часа го събудят, той се обърне на другата страна и казва: „Да си почина.“ Събудят го пак, той казва: „Да си почина.“ Легне на гърба си. После легне на гърдите си и най-после стане неразположен духом. Още първия път, като те събудят, стани, не си лягай. Какво ще стане? Ако си художник, ако е лятно време, вземи четката и платното и иди да рисуваш нещо. Ако си писател, стани и напиши нещо, напиши три стиха. Ако си шивач, уший една салтамарка, една риза. Ако си обушар, направи обуца. Ако си железар, направи една тесличка. Ако си дърводелец, все ще намериш нещо да направиш. Кой какъвто занаят има, да изработи нещо. Във Варна в турско време имало един обушар, когото наричали щастливият обушар. Духовете работели заради него. Как? Като стане сутрин, като иде в дюкяна си, намери един чифт обуца, закачени на тавана си. Той бил сомнамбул и всяка нощ ставал посред нощ, отиде в дюкяна си, работи три-четири часа, ушие едни обуца и ги окачи. Като стане сутринта и иде в дюкяна, той не знае, че той ги е правил.

В туй сомнамбулично състояние, трябва да знаете, когато ви дойде една идея, приложете я. Никога не отлагайте хубавите идеи. Тия навици, от които сега страдаме, те са парчета от изпочупени шишета. Тук счупено шише, захвърлени парчета, там изхвърлени други парчета и по този път хиляди шишета има изпочупени, а ние ходим боси. И тия пътища сме ги направили недостъпни. Трябва да изчистим пътищата, по

които вървим. Трябва да знаем да вървим и трябва да се избира път. Какви ли не лоши мисли не са оставени по пътищата. Какви ли не лоши желания не са оставени по пътя. Това не е Божествен закон. Никакви лоши постъпки не оставяйте по пътя. Ти ще се върнеш да поправиш погрешката, ще освободиш ума си, и тогава Господ ще те обича. Когато нарекоха Христа Учителю благи, той каза: „Защо ме наричате благи? Благ е само Бог.“ Ние живеем в Бога, който е благ, и ние трябва да бъдем благи. Сега туй не е по закона на насилието. Ние не можем да бъдем благи, ако не приложим. Един човек не може да бъде добър, ако не е хранен добре. Един човек не може да се движи по пътя, ако няма достатъчно светлина.

Ние имаме хубавото време, но знаеш какъв контраст е. На източния фронт онези войници, които пътуват в танковете, каква горещина, какъв трясък има. Тия хора с каква смелост отиват да се бият. За някаква идея искат да победят. Никой не е свободен. Вие казвате: „Аз това не може да направя.“ Онези войници как могат да го направят? Казват в Хамбург, че десетки хора са горели. Писанието казва, че един ден земята ще бъде запалена и всички като горящи факли ще горим. Трябва да се приготвим да не горим. Трябва да бъдем облечени с дрехата на любовта, която е азбест и която не гори.

Единственото нещо, което може да ни спаси и да бъдем здрави, то е законът на любовта. За любовта трябва да мислим, но тази любов е предисловие. Вие не сте доволни някой път от любовта. Тази любов, която сте опитали, тя ще допринесе, тя ви приготвя за бъдещата любов. Защото без него опит любовта ще бъде недостъпна. Сега срещнете един човек и най-първо вие го обикнете, и той ви обикне. Най-малкото желание ако поискаш – този човек само ти да го обичаш, вие разваляте Божията любов. Онзи извор, от който си пил, остави всичките хора да пият от тази вода. Тази вода, която те пият, тя е за тях, те няма да пият от своята любов. Твоята любов при тебе е. Онази любов, която не си взел, тя е заминала и може за в бъдеще да се върне. Ти не може да пиеш от всяка вода. Знаете, много хора, като пият от някой извор, се разболяват, пили са ненавреме. Не е позволено на човека по всяко време да пие. Аз съм следил някои хора. Като идат при някой извор, не чака, но хване го, наведе се и пие. След малко ще дойдат колики. Умният ще седне, ще поседи, ще се успокои, ще си умие ръцете и краката и ще пие с ръката си. Този човек се благославя. Най-първо, той ще вземе и ще изчисти извора хубаво и хубаво ще го изчисти. Ще благодариш за водата, която Бог ти дал, ще благодариш за хляба, който Бог ти дал, ще благодариш за въздуха, който Бог ти дал. Ние, съвременните хора, не благодарим. Ние мислим, като че нищо не сме работили.

Казвате: „Остаряхме.“ Че как остаряхте? Един човек, който е на сто и двадесет години, той е работил. Разправят един анекдот. В Албания по време на Херцеговската война отива един и се оплаква на един турски паша. Този, който се оплаква, да има шестдесет години и казва, че баща му го бил. Отива пашата да види баща му. Той бил на сто години. Казва: „Бих го, не работи това дете.“ Шестдесет години е синът му и баща му го бие, че не работил. Неговият баща завежда пашата при своя баща, който бил на сто и четиридесет години. И на шестдесет години ако си, пак може да те бият, ако не работиш.

Пазете се. Много говорите. Много сестри и братя има, които много говорят за туй, което правят. Разрушавате работата, като говорите за туй, което правите. Казвате: „Аз това направих, аз онова направих.“ Нищо не си направил. Направено нещо считам туй,

от което хората започват да се ползват. Започват да се ползват от моя труд, тогава печеля. Дотогава, докато хората не се ползват от моя труд, нищо не печеля. Казвате: „Моля се за хората.“ Оставете това. Ти ще направиш неща, от които хората да се ползват.

В турско време имало един българин, който ходил по река Камчия, която минава там, и цялата гора е присадил с най-хубави плодни дръвчета. От много хубави ябълки. Хиляди дръвчета присадил. Този човек ходил, присаждал. И сега те са най-хубавите ябълки.

Та казвам, защо ние да не присаждаме в себе си? Ние не се ползваме от присаждането на един плод, който хората имат. Ти искаш да бъдеш красив. В какво седи красотата? Красотата донася най-хубавата храна в света. Защо я обичат хората? Красивите хора хранят света, не грозните хранят света. Затова тях хората не ги обичат. Красивите хора са много щедри. Има една красота, която е като на мумиите. Има една красота, която е подвижна. В туй отношение вие не сте виждали човешката душа. Човешката душа има красота. Някой път, когато душата се изявява, лицето става светло, прозрачно, подвижен е човекът. Тялото е направено хубаво, линия има. Трябва човек да чувства красотата на своята душа. Ние седим с потиснати чувства. Ти седиш неразположен и казваш: „Никой не ме обича.“ Това е лъжа. Цялата природа те обича. Ядеш, пиеш – то е обич. Пиеш вода – водата те обича. Дишаш – въздухът те обича. Най-първо трябва да се научим да се освободим от лъжата и от неверните работи. Светлината иде и те милва, въздухът те милва, водата те милва. И ти казваш: „Никой не ме обича.“ Това са неверни работи, които ние допускаме. Такъв живот не е благороден. Вие имате стари понятия.

Разправяше ми един за оня свят. Казва: „Аз съм ходил на оня свят. Отидох там и всичките умрели, наредени на редове, паници пред тях има, каквото им изпратили от този свят. И всички мълчат, никой нищо не говори, всички седят като кукли.“ Този ми разправя, че е ходил в оня свят. И друг един ми разправя, че е ходил в оня свят. Наричаха го дядо Димитър Сливенски-Светията. Сутрин излиза по тъмно и вечер се връща. В торбата си носи сушен ошав. Той ми разправяше, че ходил в оня свят. Неговото е по-вярно. Той казва: „Бях в манастира, пратиха ме калугер да ставам. Служих две години. Купиха ми нови цървули, моите бяха скъсани. Старите си скъсани цървули дадох на друг калугерин, да направя добро със скъсаните цървули. Една вечер сънувам, че отивам в оня свят. Всичките говорят там, всичко наредено много хубаво, хубаво ядене сготвено. Пред всичките наредени хубави паници и, гледам, на мене искат да ми турят ядене в моите скъсани цървули. Те са пред мене само. Казвам: „Защо искате да ми турите в тия скъсани цървули?“ Казват: „Не си пратил паница. Това си пратил.“ Искат да ми турят яденето в скъсаните цървули. Като се събудих, разбрах, че със скъсани обуца не се прави добро, не се пращат в оня свят.“

Каквото правиш на земята, ще го видиш в оня свят. Оня свят не е нищо друго освен отражение на земния живот. Като в театър ще видиш земния си живот. Земният живот е отражение на небесния. Както живееш тук, е отражение, както си живял горе. И както си живял горе, така ще живееш долу. Ние казваме – ще умре човек. Не, трябва да имаш кой да те посрещне в другия свят. На земята като дойде човек, един възлюблен баща и една възлюблена майка има, които те посрещат. Двама души има, които те посрещат. Ако има преди тебе роден брат, трима души те посрещат. Като идеш в другия свят, кой ще те посрещне? Същият закон.

Казвам, на земята законът на любовта функционира и на небето законът на любовта функционира. Колкото сме по-отзивчиви на любовта, толкова повече любов се изявява. И на земята може да бъде така. На земята може сега да стане рай. Земята е покварена от човешките лоши мисли, желания и постъпки на хиляди поколения, покварена е с една кал. Като разглеждате хората, те са покварени. Лошите мисли покваряват нервната система, лошите мисли покваряват дробовите покваряват стомаха. Когато говорим за чистота на мислите, трябва една вътрешна чистота, вътрешно да се очистим. Всяка мисъл, която е на земята, трябва да се чисти. Допуснете, че вие боледувате и ви дадат едно лекарство, което ще ви струва двадесет-тридесет хиляди лева. Или представете си, че туй лекарство е на сто километра, или ще трябва да дадеш тридесет хиляди лева на лекар. Може туй лекарство, което лекарят ти даде, може първото лекарство да не хване, нещо е застояло, не е прясно. Онова, което е в планината, е прясно.

Съвременните хора трябва да станете навреме. Толкова години учим хората. Четири часът не е удобен, зимно време е. Четири часът е време на земята, два часът е време на луната и то не е удобно време. Хубаво време е дванадесет часът посред нощ. Хубаво време е един часът, три часът, пет часът, шест часът. Затуй сегашните хора избират шест часа сутринта. Някои стават в девет часа. Сега ще кажете: „Туй научно ли е?“ Трябва да се образува една група от десет души, които да приложат един Божи закон, да видите каква промяна ще стане в тях. Десет души, които за една година да се не интересуват от погрешките на никого. Бият се някои – нека се бият. Вълкът яде овцата – нека да я яде. Паякът дави мухата – нека да я дави. Не се интересувайте, не е ваша работа. Духа вятърът, разпокъсал листата – негова работа е. Аз като човек искам да направя един опит. Казвам, този човек толкова знае, толкова прави. Аз ще направя нещо за цяла една година. През цялата година да виждаш само доброто в хората. И в паяка да виждаш доброто. Някои паяци са доста благородни, някои паяци са доста упорити. На сто паяка, гдето съм правил опит, три паяка са благородни. На онзи благородния паяк като му кажат пусни мухата, пуска я. Пратя му мисъл, той слуша. Онзи, който е упорит, казва: „Какво право имаш да се месиш? Колко време чакам аз тази муха, кой ти даде правото? Ти божество ли си? Я си върви! Я ме остави!“ Така говори паякът. То е разумно същество в паяшка форма. Ако вземете да увеличите това същество, той ще стане човек. Паякът е неразвит човек, неразвит човек в паяшка форма.

Една мравя е един недоразвит човек. Душата на мравята е крайно користолюбива. Каквото вземе – позволено, непозволено, занася го. Чудни сте по някой път. Вие се качите на аероплан. Аероплан ли сте? Вие се качите на автомобил. Автомобил ли сте? Вие се качите на конска кола. Конска кола ли сте вие? Вие се качите на биволска кола. Биволска кола ли сте вие? То е превозно средство. Вие казвате: „Муха.“ Мухата е превозно средство. В мухата живее едно интелигентно същество и се учи. В отделенията е. Придобива нещо. Мъчно е човек да слезе до мухата и да разбере мухата. Много са закачливи мухите. Хумор имат те. Шегаджии са. По някой път искам да свиря и изпъдя всичките мухи от стаята. Някоя муха се скрила и там свири някоя мелодия само на себе си. Тя кацне на носа ми. Казвам, много те харесвам. Не кацва на цигулката ми, но на носа ми кацва. Бута ме по носа, да развали нещо.

Та казвам, като се върнете, ако искате, забравете, че сте на четиридесет и пет години. Върнете се назад на дванадесет години. Чудно ли е човек да се върне на дванадесет години. Представете си, че сте на четиридесет и пет години и, да кажем, за всяка година тежите по едно кило, ще намалите тежестта на дванадесет кило. Извадете всичките кило и оставете само дванадесет кило. Дванадесет кило оставете на динамична материя.

Вземете, горе в пространството малко вода има, малко влага има, но голяма електрическа енергия се развива. Ако човек би имал дванадесет кила чиста материя, той би бил от най-богатите хора. Тази материя, с която сме облечени ние, и дванадесет кила чиста материя няма. Те са мазнини, които са подложени на разни болести, главоболие, коремоболие, всички болести може да изучавате. Да оставим болките. Те са неща от осем хиляди години. Натрупване на една материя, която дошла от съвсем друг свят. Болестите се дължат на една материя, която няма нищо общо със земния живот. Затуй Бог тази материя ще изхвърли от света и прави ново небе и нова земя. Новото небе е свързано и трябва да изхвърлите старата материя. Онези от вас, които носите стара материя, вие ще идете заедно с нея. Ако не се съблечете, вие ще идете с нея.

Вие сега ще кажете, че това е на шега. Не е на шега. Както един българин в турско време. Дошли турците да го оберат и казват: „Слушай, ще кажеш истината, колко пари имаш, защото, ако не кажеш, виждаш ли тази верига, ще я нажежим и ще я турим на врата ти.“ Тези хора не се шегуват. Той казва, след като извадил всичко, каквото имал. Казва: „За Бога всичко ви давам. Халал да ви бъде. Божието благословение да бъде с вас. Радвам се, че моите очи се отвориха да говоря истината.“ Като му показват веригата, той говори истината. Тия турци, след като го обрили, след време му върнали парите. Казват: „Понеже ти ни каза истината, Господ ни каза да ти върнем парите. Каза ни Господ: „Човек, който говори истината, той не се обира.“

Господ ни праща да обираме онези, които не ни говорят истината. Ние чакаме да дойдат веригите, да ги турят на врата ни, и тогава да говорим истината. Ние чакаме да дойде победа в света. Нека дойде победата на любовта. Мъже и жени да се обикнат, братя и сестри да се обикнат, народите да се обикнат, нека учителите да се обикнат, нека слугите да се обикнат, навсякъде да царува обичта и любовта. Казвате: „Туй в нашите времена може ли да бъде?“ В нашите времена е. В сегашните времена ще стане голямо чудо, което никога в света не е ставало. Които имат очи, ще го видят, а които нямат очи, ще си вървят от света.

За тази епоха Господ е говорил, че е написал хората на дланта си и там ги носи написани. Държи ги написани тия, които изпълняват неговия закон. Ония, които вървят по неговия закон, написал ги е по дланта си, негови хора са. Сега желая вие да бъдете верни, че Господ да ви напише на дланта си, да направите този опит. Някой дойде при мене, заплакал: „Учителю, обидиха ме.“ Вие не знаете какво е обида. Ако някого от вас биха обидили, както мене, досега щяхте да изчезнете в света. Тук, в България, каквото престъпление станеше, кой е виновен, Дънов е виновен. Умрял някой, аз съм виновен. Напуснал някой жена си, аз съм виновен. Полудял някой, аз съм виновен. Не си платил някой дълговете, аз съм виновен. Набил някой жена си, аз съм виновен. Осъдили някого, аз съм виновен. Най-после реших, понеже съм виновен за всичко, реших да изправа живота и рекох – ще изправа и света, и бащи, и майки, и съдии. Които ме слушат, ще прекарам любовта по лицето, а които не ме слушат, ще ги намушкам по задницата. Сега казвам, Господи, прости им, не знаят какво правят. Виждаш, Господи, каквото стане в света, ти си виновен. Ядат, пият, никой не благодари. Казват: „Дай, Господи.“

Сега да оставим света. Хората сега са по-верующи. Аз съм правил опит с религиозни хора. На някой религиозен човек казвам: „Може ли да ми дадеш пари назаем?“ „Нямам.“ Кажа на някой светски човек, той бръкне в джоба си и веднага ми дава. Казвам му: „Да подпиша нещо.“ „Няма нужда.“ На някой религиозен човек казвам:

„Тъй като ме гледаш, колко може да ми дадеш назаем?“ Казва: „Нямам.“ А на някой светски човек кажа: „Тъй като ме гледаш, колко може да ми дадеш назаем?“ Вярва човекът и ми дава.

Не мислете, че верующите хора са тук. Моите верующи са из света, виждам ги, не са само тук. Говоря с всичките на техния език по радиото. Бог е най-прекрасната виделина, която носи храна. Бог е най-прекрасната топлина, която носи храна. Бог е най-прекрасната сила, която носи храна. Три вида храни има, с които човек се храни. Той се храни със светлина, той се храни с топлина, той се храни със сила. Той се храни от преизобилието на любовта. Той се храни от преизобилието на Божията мъдрост. Той се храни от преизобилието на Божията истина. От тази храна се ражда свободата, от тази храна се ражда знанието, от тази храна се ражда животът.

Казвам, забравете, че сте стари. Защо да не вярвате, че сте млади. Вие бяхте едно малко детенце едно време. Сега гледате подозрително какво намерение имам. Какво е намерението на един паяк? Намерението на паяка го зная какво е. Всеки човек има едно намерение. На добрия човек намерението е да даде от себе си. От любящия излиза живот, а обичаният, то е човекът, който цени нещата. Те са неща строго определени. Какво има да се страхуваме от онези, които ни обичат. Благодарение на онези, които ни обичат, ние имаме тия подтици, че живеем. Ние не виждаме онези, които ни обичат, още хиляди цветя има, които цъфтят. Минава някой човек и казват: „Обичаме те.“ Те миришат и ние усещаме уханието. Ти казваш: „Цвете, о, нищо няма.“ Някой мине и го откъсне. Минаваш някой път и вятърът подухва. Казва: „Вземи от чистия въздух планински.“ Те са, които носят любовта.

Въздухът носи любовта в себе си. Светлината носи любовта в себе си. Плодовете носят любовта в себе си. Защо да не бъдем благодарни и да благодарим. Трябва да благодарим. Понеже досега сме живели един живот на неблагодарност, явили са се всички болести. Нека да сменим този полюс. По такъв начин вие се осакатявате.

Най-хубавото нещо сега в себе си да приложите. Вие идвате да ме слушате какво ще кажа ново. Ново е да ви дам един билет и да ви пратя на месечината на разходка. След като се върнете, да ми кажете какво сте видели, с кого сте се запознали. Да видим туй, което учените хора говорят, вярно ли е. Учените хора са прави. Като намерите един скъпоценен камък, има една външна обвивка, после втора, скрит е. Имаше едно време едни турски часовници, които имаха пет капака, като костена жаба големи. Най-първо отвори единия капак, втория, третия, четвъртия, петия, най-после – едно малко часовниче. Ще погледне часа, ще затвори капачите като костена жаба. Същественото е малкото часовниче. Тия капачета пари струваха, от сребро направени. Ние сме пълни с капаци, безпредметен е големият капак. Извадете тия капаци, турете ги настрана някъде. Един капак стига на часовника. Сега ви харесвам, на ръката носите часовника.

Научили ли сте времето, когато трябва да правите добро? В кой час се прави добро? В кой час човек трябва да бъде справедлив? В кой час човек трябва да бъде милосърден? В кой час човек трябва да има една светла мисъл? Всеки час в живота има точно определено добро. Я вижте в съвременната музика онези как свирят, как точно определено – онзи, който разбира, свири добре. Който не разбира, той свири безразборно. Ние не може да живеем, животът е изпълнение.

Ние тук имаме една сестра, която доста е боледувала, имаше болки в стомаха. Започна да се занимава с цветята, да ги полива, да ги обработва. Веднага се оживи, подмлади се. Слугува на цветята и се оживи. По-напред страдаше. Казвам, започнете да слугувате на цветята. Служете на вашата мисъл, служете на вашите благородни чувства. Като погледнеш един човек, да знае, че го разбираш. Не да гледаш крадешком – погледнеш, и веднага гледаш на друга страна. Погледни го, напиши му едно писмо. Кажи: „От дълго време не си писал на вашите. Казаха ми да им пишеш.“ Колко писма сте изпратили на вашите досега? Не сте писали много. Малко сте писали. Много писма има в пощата на невидимия свят непредадени, адресът не е прав. В оня свят никога не може да иде едно писмо на мястото, което не е написано любовно. Само писма, които са написани с любов, те се предават. Без любов, които са, те се връщат на земята. Молитва, която е насила, не отива. Дойдат страдания, сиромашия, ти се молиш. Ти си на зор, ще се молиш. Ти ще се молиш не от зор. Няма по-хубаво нещо, човек да отправи ума си към Бога. То е успокоително средство да мислиш за Бога. То е един свят толкоз красив. Представи си, ставаш сутрин, вървиш в планината, дойдеш при чистия извор, блика. Спокоен си. Знаеш, скоро ще утолиш жаждата си.

В невидимия свят, дето царува Бог, всичките хора живеят в любов. Бог се явява чрез ангелите. Ангелите са крайно услужливи. Един ангел не чака да му се заповяда. Като се зароди желание в Бога да се помогне някому, той слиза на земята да изпълни Божието желание. Има надпреварване да се изпълни волята Божия. Придава се Божията мисъл. Той схваща каква е волята Божия. Това е новото в света. Дойде някой, казва: „Направи това за Господа, да ти върви.“ Не туряйте „да ви провърви“. То ти е провървяло, вие сте доста богати, милиардери сте. Вие знаете ли колко струва вашият мозък, знаете ли колко струва едно кило и половина мозък на човека. Един мозък струва десет милиарда звонкови. То е според моите изчисления. Вие казвате: „Десет милиарда за мозъка?“ В мозъка има няколко копия. Като заминете за другия свят, ще вземете мозъка със себе си. Ще оставите физическия мозък, духовния ще вземете със себе си. Всичко се запазва в човешкия мозък, в човешката душа, запазва се в човешкия ум. Нищо в света не е изгубено. Вие се оценявате много евтино. Много криво разбирате. Едно тяло струва над петстотин милиарда златни. Да се построи едно тяло, струва петстотин милиарда златни. Какъв разход! За бъдеще ще имаме още по-скъпи тела. Вие седите и казвате: „Нищо не струваме.“

Благодарете на Бога, че са работили върху вас. Като погледнеш ръката, да се зарадваш, да видиш любовта. Радвай се на ръката си. Радвай се на пръстите си. Малкият ти пръст е свързан с един разумен център. Слънчевият пръст е свързан с живота, изкуството, музиката. Средният пръст е свързан със справедливостта. Показалецът – с благородството, палецът – с Божествения свят. Искаш да намериш Бога. Аз, като искам да намеря Бога, хвана палеца, помилвам го, Господ ми отговори. Той е радио. Вие хванете пръстите си и ги дърпате грубо. Благородство трябва. Ще уважаваме пръстите. За бъдеще не се позволява така грубо да се отнасяте.

Тъй както сега готвите – с бъркане в тенджерата, ще оставите този начин на готвене. Аз съм против пражения лук. Ако искате да бъдете здрави, няма да пражите лука. Само за цял, ако страдате от охтика, пражен лук може. Най-хубавото изкуство за готвене е да ви сготви един човек, който ви обича, който ви люби. Ако искате да бъдете здрави, яжте сготвено от този, който ви люби, който ви обича. Човек, който не ви обича, никога не яжте от неговата гозба. Който ви меси хляб, също да ви обича. Дрехи да ви ушие, който ви обича. Който не ви обича, да не ви шие дрехи. То са бъдещите правила. Искате да

учите. Който ви обича, при него идете да учите. Който не ви обича, стойте настрана. Музика ако искате да учите, навсякъде любовта да бъде основа. Който ви обича, ще ви предаде нещо. Който не ви обича, ще вземе нещо. Те са новите правила в живота.

Аз искам сега да ви предам най-малкото, да ви насоча. Колко ми е приятно да ви гледам. Често ми казват: „Те са като добичета.“ По някой път аз как ви препоръчвам, казвам: „Те са първостепенни адепти, инкогнито са дошли. Те са видни хора, много учени хора са.“ Това не е подигравка, всъщност е така. Разбиране има на онова, което говоря.

Вие трябва да знаете, че сте проводници на Божественото. В човека има всичкото добро желание. Казвам, вие повтаряте миналото. Възприемете настоящето, понеже е Божествено. В миналото има кой да работи в него. Младостта и бъдещето зависят от новото, което ще приемете, да можете да го приложите. Вие пак ще го приложите, вие пак ще се подмладите. Сега, ако повярвате, работите ще станат лесно. Ако не повярвате, по-мъчно ще станат малко. Вие трябва тъй да бъдете досетливи, че да може да използвате условията.

В Англия, дето е развита кражбата, един апаш е толкова хитър, хващат го, свързват го, както знаят английските полицаи да свързват. След като го свързали, оставили една свещ на масата и излезли. Видял апашът, че може да се освободи. Турил връвта, с която били завързани ръцете, на свещта, прегоряла и освободил ръцете. Приближил после краката, прегорил и другите връзки и така се освободил от връзките. Взема чаршафите, надира ги, направил от тях едно въже и от третия етаж се спуска и бяга долу. Търсят го, няма го. Дяволът, като те надхитри, той ще остави една свещ. Използвай тази свещ да излезеш из затвора. В света вие се борите. По-умни са ви вързали, но са ви оставили една свещ. Казват: „Ха да видим как ще излязат!“ Много лесно ви изпитват. Свързват ви.

Турете в действие любовта във всички направления. Може да мине ден, два, три, четири, пет, десет, двадесет деня, ще бъдете свободни. Приложете сега любовта на опит. Не говорете за вашите постижения. Ако река да се хваля, може да ви разправам, че съм ходил на слънцето, може да ви разправам, че съм ходил на Сириус. С какво ще ви докажа? Какво ще ви ползва да ви кажа, че съм бил на слънцето? Ако има нещо от слънцето за ядене и пиене – слънцето доста череши, сливи и други плодове ви е изпратило. Онези, които ви обичат от слънцето, много добре мислят заради вас. В слънцето има няколко депутати българи. В слънцето има няколко депутатки българки. В слънцето има няколко студенти българи, които да се учат. То е вече държавна тайна.

Ние сме във великия Божествен свят, в света на истината. Бог е обърнал внимание към нас. Да му благодарим, че ни въвел в един свят и постепенно открива този свят да се учим. Следователно имаме възможност за бъдеще да използваме всички блага. Ако сме верни в любовта в този живот, и в бъдещия живот тогава всичко онова, което виждаме, то ни предшества. Онова, което ни очаква, то на човека наум не е идвало и на сърцето не е идвало.

Ще кажа, тайна голяма е скрита в Божията любов. Щом ходим с Божията любов, и тогава ще пътуваме в тия светове, ще видите каква радост, какво веселие, какво братство, какво равенство. Ще кажете, струва си човек да страда за Божията любов.

Днешните страдания не може да се сравнят с бъдещата слава, която ни очаква за в бъдеще в звездите и в слънцата.

Истинското здравословно състояние на живота, това е любовта. Турете за основа любовта във всяко отношение.

Тайна молитва

Неделна беседа
22 август 1943 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

Трите важни неща

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Сега ще прочета този стих. Вие музикалното казахте, аз ще го кажа словесно. (Учителят прочете от 1. до 5. стих включително от първата глава от Евангелието на Йоана.)

„Аз ще се подмладя“

Три неща има, от които зависи щастието и благополучието на човека. И три неща, от които произтича нещастията на човека. Щастието на човека зависи от неговото сърце, когато не е натоварено. Понеже човешките сърца са натоварени чрезмерно, са нещастни. Човешкото щастие седи в човешкия ум, когато не е натоварен. Човешкият ум сега е претоварен, затуй е нещастен. Човешката душа, с която е свързана човешката воля, и тя е претоварена. Всичките тия хора, които са натоварени, обременени искат да оправят света. То е все таки болните хора, които замислили една велика идея, да оправят света един ден, като оздравеят. Туй не го отказвам, но в дадения момент не може да оправят света. Тази предпоставка е поставена малко недоброразумно. Ние казваме: „За бъдеще аз ще стана добър човек.“ Не е да го кажеш за бъдеще. Някой път ние казваме, че сме били добри. Добър си в дадения случай. Но как съм ял в миналото, не как ще ям за бъдеще, как сега ям, това е важното. Днешният обяд, който ще имам, той е важен. Закуската, обедът и вечерята, те са най-важните, събрано миналото, настоящото и бъдещото в един ден. Ако сутринта ядеш добре, ако на обяд ядеш добре и вечерта ядеш добре, всичко ще свършиш добре. Ако на обяд ядеш зле, ако сутрин ядеш зле и ако вечерта ядеш зле, нищо няма да свършиш.

Законът е един и същ. Ние, като седнем да ядем, мислим, че не е важно. Имаме търговска работа. Търговската работа не е важна, тя е човешки протест. Ще спечелиш пет-шест милиона, тоя товар, който ще туриш на гърба си, ще го носиш. Ти бързаше да станеш министър-председател, то е товар. Всичките хора ще искат да им помагаш. Този ще дойде – оплаква се, онзи ще дойде – оплаква се. Станало погрешка – тебе ще държат отговорен. Как ще оправяш работите? Казваш: „Аз съм министърът, ще ги оправя.“ Как

ще ги оправиш? „Ще ги обеса всичките.“ Друг пък казва: „Аз ще ги затворя всичките.“ Като обесиш всичките и останеш сам, какво ще правиш? Искаш да затвориш всичките, но не са един, не са двама, не са сто. Хиляди. Кой ще ги пази? То е главоболие. Не само това, но трябва да ги храниш. Мислиш – като ги затвориш, всичко ще се оправи. Не. Ние правим погрешка в яденето, мислим да турим храната в стомаха. То е една погрешка. Ядеш безразборно, ядеш неразумно, затова тази храна в стомаха като я туриш, трябва да туриш стражари да я пазят. В какво седи лошата храна? Научно обясняват хората. В какво седи лошото на свинското месо. Доста е вкусно, който е ял кебапчета от свинско месо. Свинските клетки, като ги туриш в човешкия организъм, не обичат да работят, много са лениви. При най-удобния случай оставят работата и избягват. Трябва да туриш трима-четирима души да ги пазят. Свинските клетки ще ти струват десет пъти по-скъпо. Ще трябва да туриш да я пазят. Никаква полезна работа няма да свършат. Казваш, много сладко беше.

Разправяха ми един анекдот. Казват, че един ял хубаво и пил вино. Ял кебапчета и казал: „О, о, хо-хо.“ Като дошъл да плаща, казал: „Вай-вай.“ Като го заболял коремът, казал: „Оле-оле.“

Гледам хората във възпитанието. Интересувам се за възпитаните хора. Някой професор, като мине, знае нещо. Учениците, и те се стремят да знаят нещо. Какво знаят? Професорът, разболял се и вика лекар да го лекува. Знае много, но не знае да се лекува. Много хора има, много учени, но не знаят как да пишат. Някой, който е специалист, не знае къде да тури запетая, две точки и точка и запетая. Българите имат две точки и точка и запетая. Англичаните – по-практични – изхвърлили точката и запетая и турили само запетая. Някъде мислиш точка и запетая или запетая. Англичанинът тури запетая, точката да седи настрана. Понеже казва – времето е пари – и без запетаята ще се свърши същата работа.

Да дойдем до религиозните хора. Хубава е религията. Едно изкуство, една наука, много хубава наука. Всичките ония спорове, обременени с религиозните хора. Всичките религиозни хора имат един ад в ума си. Сега определят кой ще бъде в рая и кой ще бъде в ада. Казвам, щом ядеш зле, в ада си. Щом ядеш добре, в рая си. Щом си плащаш добре дълговете, си в рая, щом не си плащаш дълговете добре, в ада си. Щом учиш добре, в рая си. Щом не учиш добре, в ада си. Казва някой: „Я ми кажи какво е рай.“ Рекох: „Какво е рай ли?“ Пита ме: „Ще бъда ли в рай?“ Щом говориш истината, в рай си. Щом влизаш в пътя на мъдростта, в рай си. Щом влизаш в пътя на истината, в рай си. Щом влизаш в пътя на безлюбие, в ада си. Щом влизаш в пътя на лъжата, в ада си. Щом влизаш в пътя на невежеството, в ада си.

Туй, което разправят учените хора за слънцето, има нещо вярно. Някои неща не са верни. Едни учени поддържат, че слънцето е разтопено вещество, а други казват, че не е разтопено. Понеже тия хора, които живеят на слънцето, са много умни, аурата на слънцето е голяма топлина. То е за самосъхранение, понеже иначе може да ги атакуват. Има системи на тъмни слънца и нашето слънце може да го атакуват. Аурата служи като предпазно средство. Тази светлина, която праща, го пази от нашествие. От светлината, която слънцето дава, ние се ползваме. Това са снаряди. Слънцето воюва. Праща храна. То не ги бомбардирва. То знае, че всичките престъпления стават от глад. То знае, че престъпленията стават от невежество. То знае, че престъпленията стават от безверие. То ще те прати да се наядеш хубаво. И парите са дошли от слънцето. Слънцето ги е

изпратило. Златото от слънцето е дошло, въздухът от слънцето е дошъл, животът от слънцето е дошъл.

Сега някои казват, че от Бога е дошъл. Къде е Бог? Казва – от Бога дошъл животът. Где е Господ? Слънцето е съкровище на Бога. Той не го разбира, той мисли, че Бог е някъде далече. Слънцето като изгрее, то е като една свещ, която Господ носи в ръка. Време е да ти покаже своите благословения. Ти отделяш тази свещ и казваш: „Къде е Господ?“ Там, дето е свещта, там е Господ. Там, дето няма свещ, няма го Господ. Там, дето е умът, там е Господ. Там, дето няма ум, не е Господ. Там, дето е сърцето, там е Господ. Туй, което чувстваш, то е Господ. Дето не чувстваш, няма го. Дето е душата ти, там е Господ.

Сега тези са коренни неща. Не може да имаш някакво преимущество. Да станеш човек, трябва да имаш дух. Духът е свързан със силата. Силен трябва да бъдеш. След туй, ти в света не можеш да бъдеш благ, докато нямаш чувство. Ти трябва да чувстваш. То е материал, то е една работа, от което ще се образуват най-фините форми или ще се създадат формите на живота. Сърцето в сегашните условия взема най-интензивната дейтелност на живота. Сърцето е, което движи кръвообращението. Онова, което подтиква човека към работа, то е сърцето. Казвате, умът. Умът е разцъфтяване, отпосле идва. Най-първо е дошло сърцето и е започнало работа. Понеже много е работило, доста са оцапани работите на туй сърце. Господ не държи това за грях. Той взема участие в сърцето. Търси тия сърца, които са били грешни. Те не са грешни, но оцапани. Той търси начин да ги очисти, както един шофьор се интересува от автомобила, от бензина, всичките части здрави трябва да бъдат. Вие имате един котел, с който готвите и не е калайдисан. Ако оставите яденето двадесет и четири часа, знаете ли какво ще стане. Значи, преди да готвиш, калайдисайте съда хубаво, за да се избавиш.

В невидимия свят препоръчват съдовете, които не се калайдисват. Не калайдисвайте. Ние сме от тия същества, които постоянно се калайдисват. Най-първата реформа – трябва да се освободите от калайдисването. Четири-пет месеца, година не отива, пак трябва да се калайдисва. Или сребро, или злато се съдържа в калая.

Следователно, когато говоря за ума, за да функционира умът хубаво, твоите мисли трябва да бъдат златни, не калайдисани, от калай. Твоите чувства трябва да бъдат златни, от злато направени, не привидно злато, не калай. Калаят е прост метал. Не зная ще остане ли калаят. Понеже останал назад, ходи да помага на бедните хора, да ги калайдисва, да се повдигне със своята еволюция. Някой беден човек да му калайдисаш тиганя, да се повдигне. Казва: „Толкоз зная засега, толкоз правя.“

Тази сутрин четох един стих от 11. глава от Исаия, който казва: „Цялата земя ще бъде изпълнена със знанието на Господа.“ Това са нашите времена. С туй знание земята е изпълнена и ние виждаме. Какво виждаме? Виждаме всичките дела на хората не са такива, каквито трябва да бъдат. В нас се е зародил критически ум. Що е критика в света? Какви са съвременните критици? Толстой разправя един анекдот из своя живот. Като станал доста известен, виден писател, престорил се и написал една статия. Отива при един вестник с псевдоним да я вземат и да я напечатат във вестника. Редакторът надрасква статията, че не е грамотно написана. Казва: „Трябва да се учиш.“ Толстой написал втора и втория път казва, че не е още добра. Написал я трети път. Най-после казва, че той е Толстой. Редакторът казва: „Извинете, господине.“

Питам, личното местоимение, ако си англичанин, къде ще го туриш? Като говориш, къде ще го туриш? Отпред на глагола ли, или след глагола ще го поставиш? Пред глагола ще го поставиш. Българинът, като махне личното местоимение, туря на глагола на края едно окончание и от него се показва лицето. В английския език никога не може да кажеш „казвам“. Винаги трябва да кажеш „аз казвам“. Кои са причините? Българинът продължава времето, доста време има, прави си опити. Отзад поставя, отпред го туря местоимението. Англичанинът няма време. Казва: „Нямам време. Само отпред може да туря местоимението.“ После англичанинът обича да плаща много добре, не си поплюва. Като го излъжеш, той ще ти покаже, че и той може да си отплаща, че и той е майстор. Той като те излъже втори път, няма да искаш да го лъжеш.

Сега този англичанин е в природата. Природата е англичанин. Думата „англичанин“ има две значения. Няма да ви ги кажа. Думата „англичанин“ има много добро значение, а другото значение е много лошо. Не искам да говоря за произхода на думата „англичанин“. Бритиш – то е много материално име. Щастието, което търси англичанинът, е много материално нещо в света. Искаш да бъдеш красив, хубав. Но злото в света е, че красотата и невежите хора я обичат, и учените хора я обичат. Там е злото. Ще има да се разправяш с всичките хора. Всеки от красивото, което носи, ще иска да вземе. Всичките хора обичат парите. Ако е умен, ще ти каже: „Дай пари.“ Който не е умен, ще ти покаже дулото на револвера. Казва: „Дай парите.“ Какво ще правиш? Приятно ли е да бъдеш богат? И да те обират? Не е приятно.

Другото положение е, че ние всякога оставаме недоволни, а трябва да бъдем доволни. Недоволството е един недовършен процес. Там се лъжем. Като си доволен, всичко светне. Щом станеш недоволен, трябва да знаеш, че си влязъл в незавършените процеси. Направете един опит. Тук в миналата война един от Варна спечелил шест хиляди марки. Казва: „За двадесет години да продължи войната, осигурих се.“ След двадесет и четири часа умира. Писанието казва – онзи, който бил богаташ, като му родили нивите, пита се какво да прави. Казва си – ще направи големи хамбари. Господ му казва: „О, безумний, таз вечер ще ти взема душата. На кого ще оставиш това богатство.“

Щом дойдем до щастието, то е незавършен процес. Трябва да знаем, че в момента и в следния момент туй, което търсим, ще се измени. Днес си директор на една банка, утре те уволняват. Днес си министър-председател, утре слезеш от креслото. Това са все незавършени процеси. Като завземеш една служба, от тебе поучен да няма. Като си на една служба, никой да не може да те замести. Щом като могат четиридесет души да те заместят, то не е служба. Казват: „И без тебе можем.“

Ние имаме един ум. Без ум нищо не може да стане. Без сърцето нищо не може да стане. Без човешката душа нищо не може да стане. Те са правила. Говоря за завършените процеси. Там всеки може да те замести. Туй богатство, което може всеки да ти го вземе, не уповавай на него. Ние, праведните, трябва да имаме характера на онзи дервишин, който срещнал един турски бей и му казва: „Бейм ефенди, дай ми десет стотинки.“ Бейт изважда кесията си, отваря я и там има турски лири, после меджидиета, черчета, по двадесет пари. Дервишинът взема двадесет пари. Бейт му казва: „Вземи лира.“ „Лира не ми трябва. Двадесет пари ми трябва.“ Ако тебе ти предлагат сто милиона лева и от Господа имаш само една дума Господ да ти каже, коя ще предпочетеш? Господ иска да те прати да се учиш или тук, в България, искат да те направят министър, кое ще предпочетеш, да станеш министър ли?

Колко българи приемат Божественото и колко човешкото? Няма по-хубаво нещо от света, от това, човек да се учи. Този, министерският пост е незавършен процес. Казвам, България, като се освободила, колко министри е сменила? Ако досега имаме само един министър, не щеше ли той да оправи България? Ще има опитност. А сега един министър постои най-много четири-пет години. Какво се добива в четири-пет години?

Една музикална задача преди четиридесет години беше в моя ум. Тогава я разрешавах. Но след четиридесет години я разреших. Един закон в музиката разреших за себе си. За бъдеще музикантите ще ни помогнат. Ще го направя, тъй както слънцето, като изгрява. Светлина ще изпрати и ще се ползват. Няма да ги учи какво трябва да правят. Най-първо всички мислят, че може да започне всеки работа, както иска. Не е така. Учение ако започваш, то трябва да има основен тон. Ако не хванеш основния тон на тази гама на учението, ти ще загазиш. Ти ще станеш търговец, но особен тон има търговията. Ако няма този тон, не може да вървиш напред.

Ти искаш да ходиш по закона на любовта, да обичаш хората. Има основен тон. Любовта е цяла гама. Ти искаш да се молиш на Бога. Основен тон има на молитвата. Хората не знаят основните тонове и всеки, както знае, почва. Не е лошо и то, защото по-добре е човек да греши и да се учи, отколкото да не греши и да не се учи.

Казвам, нас ни трябва едно съзнание. Ако сутрин вие станете и вие мислите, че сте господари, вие се заблуждавате там. Ще кажеш: „Господ ми е господар.“ Сутрин, като се събудиш, да кажеш: „Аз съм един слуга.“ Или ще кажеш, че си слуга, или че си ученик и ще чуеш гласа на учителя. Ти мислиш, че си учител, че може да даваш уроци. Казвате, да се моля. Много дълбока наука е молитвата. Аз досега не съм се научил да се моля, че другите ще знаят. Аз не проповядвам молитвата. Всички сте учители по молитвата. Най-първо четем „Добрата молитва“. На български няма молитва по-добра след „Отче наш“ от „Добрата молитва“. „Господи, Боже наш, Благ и Небесен Баща, който си подарил живот и здраве, да Ти се радваме. Изпрати Духа си.“ Тъй не се говори. Време ще намериш. „Изпрати Духа си.“ Вие заповядвате туй да направи, онова да направи. Тъй не се моли. Ще кажете: „Господи, изпрати Духа си да се научим, понеже се опасявам да стана господар, понеже не съм свършен.“ Свършенството казва така: „Изпрати ни Духа си.“ Той е свършен. Когато обичаш Господа, може да кажеш: „Изпрати Духа си“. Но когато нямаш любов към Бога, не говори така. Кажи: „Господи, Боже наш, Благ и небесен баща.“ Спри там и не мърдай. Като любовта помръдни. После пак се помоли. Като дойде любовта, пак мръдни. Като прочетеш „Отче наш“ от единия до другия край, сам да си доволен. Усещах вече един отговор от невидимия свят. Сега четеш молитва и казваш: „Дали ще ме послуша Господ?“ Нямам благоволение, бързам. Ние призоваваме Божието, ама без никакво почитание и уважение.

Минавам някой път някъде и още като ме срещне някой, прави една гримаса. Иска да каже: „Ти какво знаеш от съвременната наука.“ Аз зная това, което той не е сънувал. Аз зная това, което всичките учени хора не са сънували. Радвам се на това, което те знаят. Туй знание аз съм го изучил, преди те да са били на земята. Ако му кажа така, ще каже: „За какво се мислиш.“ Те не знаят. Аз никога не може да бъда като Бога. Аз не си правя тези илюзии. Когато Господ създаде цялата вселена, всичките най-възвишени същества се учат. В това време, когато изучават тази вселена, Господ мисли да създаде друга вселена. Те, като изучават всичко това, което той е създал, имат да учат в другата

вселена съвсем нови работи. Те мислят, че като мен ще дойдат. Те като дойдат до моето място, аз ще бъда далече. То е статическо положение в човешкия порядък.

Казвате – може да бъда като учителя си. В Божествения порядък не може. В Божествения порядък нещата са непостижими. Аз се уча, понеже мене ме радва онзи простор на Божието знание. За мен ми носи радост. Щом имам радост, моята радост може да засегне и другите хора и те може да се радват. От изобилието, което е в мене, може да се ползват – от това, което не ми е потребно. В немотията никой не може да се ползва.

Та казвам, не съм и за онова смирение, да каже някой, че аз нищо не зная. Това не е право. Като ида при един обучаващ, аз съзнавам, че той знае нещо повече от мене, знае да прави обучава. Той се е учил и понеже нямам време за обучава, то казвам: „Направи тази работа и аз ще ти услужа.“ Аз съм благороден и ще призная, че той знае, няма да кажа, че нищо не знае. Един дрехар си знае занаята, един цигулар си знае занаята, една готвачка си знае занаята. Признавам правото, онова, което знае. И тя трябва да признае, че аз зная. Представете си, че аз съм лекар и зная да лекувам. Като бутна с пръста си, човекът оздравява. Имам едно шишенце в джоба си. Като намажа с него, всичко изчезне.

Казвам: „Ако ми дадеш едно хубаво ядене, ще те бутна, където те боли, и ще ти мине.“ Казва: „От четири-пет години рамото не се мърда.“ Казвам: „Ако ми сготвиш хубаво ядене, ще те бутна и ще ти мине рамото.“ Ида при някой дрехар, него го боли кръстът. Казвам: „Ти ще ми дадеш дреха и аз ще те бутна на кръста, и ще ти мине.“ Даром няма никъде. Изкуство се изисква. Тогава той ще ми ушие една дреха. И аз съм благодарен, и той е благодарен, че с една дреха може да се излекува. Десет дрехи да даде, не може да се излекува.

В сегашния живот, гледам, майките възпитават, но най-първо те нямат възпитание. Тя може да каже: „Бъдете сериозни.“ Но най-първо тя не знае какво е сериозност. Дъщерята още не знае какво е сериозно. Тури сто кила на гърба на човека, стане сериозен. Като му туриш дълг от двеста-триста хиляди лева, стане сериозен. Като дойде бомбардировка, всички станат сериозни, никой не се мърда, всички сме настръхнали. Благодарим за тази сериозност. По-добре веселие, отколкото сериозност. Като направи човек една погрешка, сериозността иде. В новото учение човек трябва да бъде весел. Веселието е качество на Бога. „Да се весели Господ с делата си.“ Ние да се радваме на Божието веселие. Радостта е винаги емблема на светлината. Там, дето има светлина, има радост. Там, дето няма светлина, има тъга и скръб. Там, дето има веселие, то е царуването на любовта в света. Понеже Бог е направил всичко свършено, той се весели, като гледа цялата вселена какво благо ще донесе, как всички хора ще се научат да бъдат добри и да служат. Той се весели в онова, което те придобиват.

Тогава четете в Библията: „В начало Бог създаде небето и земята, а земята беше неустроена. И рече Бог да бъде виделина.“ Първото нещо – човек, като стане сутрин, да признае виделината в себе си. Казвам, съвременната наука е обоснована на най-долната част на челото. В туй отношение и животните имат наука. То са факти. Съвременната наука има факти, факти, факти насъбрани. Тия факти не са обосновани. Има факти от материалния свят, има факти от духовния свят, има факти от умствения свят и от Божествения свят. Те се различават. Най-първо трябва да знаеш факт ли е. Няма какво да се спориш. „Изгрява слънцето“ какво означава? Изгрява слънцето, всичко на добре

върви. „Залязва слънцето“ Какво е? Започваш добре да мислиш, то е изгрев. Започва да отслабва умът ти, то е залез.

Това са процеси. Вие се смущавате. Казвате – едно време обичах. Тогава не сте изучили методите на изгрева и залеза. Щом има залез, ще се събереш в себе си, ще започнеш да учиш. Ще идеш при онези хора, на които слънцето е изгряло. Щом твоето слънце е залязло, иди при ония хора, на които слънцето е изгряло. То е философия. Затуй един момък, на който слънцето е залязло, трябва да търси една мома, на която слънцето изгрява. Една мома, на която слънцето е залязло, да търси един момък, на който слънцето изгрява.

Това са контрасти, противоположности в света. Искате двама светии да ги турите на едно място. Един учител може ли да преподава на плуг? Не могат, нито е умно. Христос казва: „Един е вашият учител, не могат да бъдат двама.“ Учениците може да бъдат много, но учителят може да бъде само един. Един учител има много ученици. Под думата „учител“ се разбира един от ония, който може да разрешава всичките задачи. Да няма нещо, което да не може да направи. Ученикът това не може да направи.

Казвам, сега ние на земята, целият свят се намира в едно тревожно състояние. Казвам, колко са герои хората. По някой път се поставям в положението на тия, които отиват на бойното поле и виждам колко тия хора са смели. Бомби падат от аероплани, снаряди падат, куршуми от картечници – и тия хора вървят напред, един падне, друг падне и всички са безстрашни. После работа вършат. Тези, които са ранени, правят операция, мислят къде да ги турят, къде да ги лекуват. Казвате – това не е разумно. Не, това е човешки порядък, от който Бог учи хората. Те се оплакват на Господа. Господ ги пита: „Хубаво ли е туй, което правите?“ И тогава той ще покаже своя порядък. Най-първо Бог ни поставя да опитаме нашия, харесваме ли го – и после ще опитаме Божествения. Казва: „Харесваш ли го?“ Да, прави го.

Доброто, това е Божественият порядък. Злото, това е човешкият порядък. Любовта е Божественият порядък, безлюбието е човешкият порядък. Безверието е човешкият порядък, вярата е Божественият порядък. Надеждата е Божественият порядък, безнадеждието е човешкият порядък. Сега се заблуждаваме и казваме – няма надежда. Значи си влязъл в човешкия порядък. Какво да правя? Ще излезеш от човешкия порядък и ще влезеш в Божествения. Да кажем, че в една човешка изба. Какво има да излезе от човешката изба? Мъчнотия е там, да излезеш из човешката изба навън. Ти си си внушил, че не може да излезеш. Ти се самозаблуждаваш. Десетина стъпала има. Ще излезеш, ще видиш слънцето, ще се зарадваш. Когато дойдем до любовта, всички казват – не може да обичаш. Аз щедрост от болните хора не искам. Работа от болните хора не искам. Учение от невежите хора не искам.

Та казвам, най-първо не се занимавам с отрицателните качества на човешкия живот. Да кажем за някого, че той е невежа, ние спъваме себе си. Тури го навън от ума си, не се занимавай с него какъв е той. Аз просто турям – не се е учил. Ако дойде един ден и иска да се учи, казвам му, че може да се научи. Ако дойде някой път да преподавате българска граматика, как ще я преподавате? Ти не може да бъдеш личност, ако не обичаш, ако не любиш. Ти не може да бъдеш личност, ако не учиш. Ти не може да бъдеш личност, ако не си свободен, ако не воюваш за своята свобода. Ти никога не може да придобиеш свобода, ако не разбираш глагола. Глаголът сила носи в себе си. Една реч без глагол не може. Имаш местоимение, трябва силата да дойде.

Прилагателното къде ще го туриш? Прилагателно значи да знаеш как да се нагаждаш навсякъде – и при лошите, и при добрите хора. Кой от вас е изучавал прилагателните? Къде туряте запетая, къде туряте точка и запетая, къде туряте две точки. Двете точки е закон на разумността. Може да употребите две успоредни линии. Две точки в делението имаме. Двете точки – ще знаеш хубаво да делиш. Като делиш, на себе си оставяш по-голям дял, а на другите по-малък – не е правилно.

В делението всякога по единица ще делиш. То е правилният живот. Казва: „Раздели ми две.“ На тебе една ябълка, на мене другата. Щом ябълката е цяла, не я режа. Половина никога не давам никому. Ще кажете: „Нали трябва милосърдие.“ Да почака. Аз съм чакал десет години. Той ще чака една година, девет години ще има още да чака. Да се учи на търпение.

Някои търсят по любов. За да може да любиш, трябва ти десет години. Може на десет, на двадесет, на тридесет години, но мисля, че само на сто години човек не загазва в любовта. На деветдесет, на осемдесет, на петдесет години може да загази. Това са математически отношения. Казват – любовта е за младите хора. Те, старите хора, не знаят любовта. Младите загазват, понеже старите им внушиха, че любовта била в тях. Старите, за да не ги оберат, казват: „Ние нямаме нищо, ние сме бедни хора.“ Старият казва: „На колко си години?“ В България много малко столетници има. Те са таман за любов. Някой е столетник. Сега вие казвате – то до сто години няма да иде. Турете, че на сто години ти може да любиш, ще те благослови Господ. Тури сто, че е закон на ангелите. Можеш да кажеш: „Я го постигна, я не.“ Тури пред себе си този закон. Кажи: „Ще ида да посрещна слънцето.“ То може да не дойде при тебе, но няма да се отбие от пътя. Ти ще придобиеш всичките благословения, които може да ти даде. Ако му кажеш: „Ела ми на гости.“ То ще каже: „Занято съм.“ „Малко се отбий.“ „И туй не мога да направя. Каквото искаш, може да ти дам, но да се спра в пътя си, не може. Когато свърша работата.“ Кога ще я свърши, и ние не знаем.

Казвам, дръжте примера на слънцето. Никога не се отбивайте от вашия път, кой каквото и да ви даде. Погрешката е, че ние се спираме. Не ти трябва. От какво страда той? Гладен е – хляб му трябва. Жаден е – вода му трябва. Оплаква се от някого. Няма какво да се оплаква. Дай свободно.

Днес ви говорих за българската Харла. Чувал съм от едно място да казват Харла. Във Варненско ме водиха на една голяма чешма, която наричат Харла. Кара воденица, изобилно вода тече и много хубава вода. Ние, съвременните хора, се нуждаем от една Харла, която да кара една воденица, да полива нашите градини в ума ни, в сърцето ни и в душата ни.

На първо място, не се спирайте в отрицателната страна на живота. Ние седим и казваме: „Аз това не го зная.“ Знание е – запалила се е къщата ти. Духнеш – изгасне. Само веднъж имам един пример, който ще ви приведа. Една българка – доста видна, красива – се оженва. Има едно малко дете. Тя си легнала да спи. Чаршафът увиснал. Детето запалило свещ и се навело под леглото да вземе орехи. Със свещта запалило чаршафа. Влизам, тя се изпоплашила, вика: „Изгоряхме.“ Да изгорят, още малко. Вземам чаршафа и из прозореца навън. Свърши се работата. Казвам, какво ще стане. Навън огънят ще прояви своята деятелност. „Чакай – казва, – то е чаршаф, може да го не хвърлям.“ Аз вземам чаршафа и през прозореца го хвърлям, не чакам повече, защото работата ще се усложни. Казвам, гори чаршафът – и изведнъж през прозореца навън.

Какво ще стане? Благодарим на Господа, че чаршафът отива, вие оставате. Аз ако не бях, тази жена и детето, всичко щеше да иде. Влизам вътре навреме – в този случай, за да ви го кажа. Сега чаршафът гори, и пак съм тук. Този чаршаф – навън. Трябва смели хора да служат на Бога, в малките работи да служат.

В ума ми има два примера, които ми правят много добро впечатление. Вървя замислен, развързала се е връзката на обувката ми. Едно красиво момиче се навежда да ми свърже връзката. Казва: „Аз ще я свържа.“ То се наведе и започва да я връзва. Като го погледнах хубаво, се усмихнах. Помня усмивката, която съм дал на туй момиче. Казвам: „Благодаря.“ Видяла развързаната обувка. Можеше да си изгуби обувката.

Аз схващам по-дълбоко. Обувката е доброто. Развързаната обувка – човек има възможност да кръшне нанякъде. На туй момиченце казвам един урок. Като видиш развързана обувка на човека, свържи я, да се не изгуби доброто. Туй момиче нищо не ми каза. Усмихна се. Туй, което аз съм направила, направи го и ти. Срещнеш някой, който има развързана обувка, завържи я. Считам, чу туй момиченце беше пратено от невидимия свят за една задача. Виждам кой отвътре. То е малко, но вътре има много ум. В света има много трудни задачи, няма да разправям. Не мисли, че като кажеш, ще стане. Ще срещнеш такива противоречия, които не си сънувал.

Другият пример беше – преди три-четири години се връщам от София за Изгрева. Аз идвам нагоре. Една каруца, натоварена с въглища, а конят слаб, нехранен, турили му повече, не може да тегли. Спрял се на пътя. Мисля, че тези въглища ги караха на Изгрева или за някой на Изгрева. Спрял се каруцарят и бие коня. Аз се спрях. Какво да му кажа? Мислех да му кажа, че много е натоварил, да снесе от въглищата. В това време идат отдолу от града четири ученика и четири ученички, които свършили, разпуснали ги за матура. Вървят, говорят си весело. Като настигнаха каруцата, казват: „Да помогнем на този кон.“ Като дойдоха тези четири момичета и четири момчета – от една страна момичетата, от другата страна момчетата – подкараха колата, като изкараха колата на равното, започнаха да играят и да слизат надолу. Ако всичките българи бяха следвали този пример, конят ще излезе на равнина, ще се оправи работата. Те имаха любов. Казват: „Не го бий. Ние ще помогнем, конят е слаб.“

Та сега трябва проводници от хората на Божията любов да подемаат великото дело на Господа в света, което е застанало и не може да върви. Трябват четири момичета и четири момчета и този кон да тръгне. Тия четирите момичета са умните хора. Тия четирите момчета са умните хора. Това е реален пример. Като гледах лицата, харесвах ми. Не са сбутани. Трябва да се работи в света. Сега аз искам да бъдете като това момиченце. Аз искам да бъдете като тия четирите моми и четирите момци. Това ви пожелавам на всинца.

Турете три правила в живота. Всичко да правите заради Божията любов – и най-малкото, каквото и да е. Всичко да правите за Божията мъдрост. И всичко да правите за Божията истина. Тогава ще имате живот, знание, свобода. Те сами по себе си ще дойдат. Ние мислим за много работи, които не помагат. Щом турите любовта, всичко ще дойде. И здрави може да бъдете. Ще имате власт, като направиш нещо, никой няма да те бутне.

Казвам, не стойте на старото, как са живели хората. Сега как трябва да живеем. То е новият път. Аз ви казвам туй, което съм опитал. Бог е верен и няма по-верен от него.

Ние трябва да му слугуваме. Ако му слугуваме, той ще направи всичко за нас. Ако се колебаем, ще имаме лоши последствия. Досега сме се лутали, бъркали сме се навсякъде. Да турим основното: слугуване на Бога от любов. Не по правила и закони, без закон, да вършим по Божие подбуждение. Да си радостен, че си направил нещо. Вървиш по пътя, една мравка се дави, помогни ѝ. Някой лист паднал. Най-малката работа извърши. Всичко като се прави с любов, няма противоречие. Тогава всичко е в съгласие. В любовта всичко е добро.

„Отче наш“

Неделна беседа
28 ноември 1943 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

Пътят на героите

[Сканирана:] Дуно, Учителят Беинса. *Пътят на героите*. Събрани неделни беседи. Първо издание. София, Издателска къща „Жануа-98“, 2007. 260 с. ISBN 978-954-376-004-6.

Бележки от книгата:

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят (Свещени думи на Учителя, стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят (Свещени думи на Учителя, стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото.

Бележки от книгата:

Забележка. Автентичността на стенографските записи е запазена.

Бележки от книгата:

Печат „Симолини '94“

Предпечатна подготовка: Румяна Маринова.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Ще му покажа Все, що има, да пострада за името ми.....	7
20 май 1923	„Габрел“
2. Зная, че Исуса разпятаго търсите.....	29
10 юни 1923	„Габрел“
3. Имаше двама синове.....	47
17 юни 1923	„Габрел“
4. Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.....	69
1 октомври 1923	„Габрел“
5. Пътят на героите.....	95
6 януари 1928	„Габрел“
6. Предназначението на човека.....	108
31 август 1941	„Възелът“
7. (Беседата няма посочено заглавие).....	124
7 септември 1941	„Възелът“
8. Двама или трима.....	141
14 септември 1941	„Възелът“
9. Любов, знание и сила.....	162
21 септември 1941	„Възелът“
10. Бъди верна.....	179
5 април 1942	„Благословен“
11. Самовъзпитание.....	195
2 август 1942	„Мор. Точка на жив.“
12. Новото в живота.....	211
22 август 1943	„Вег. Благо“
13. Трите важни неща.....	235
28 ноември 1943	„Всичко подминава“

Забележка. Автентичността на стенографските записи е запазена.

ПОРЕДИЦА НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

I. По реда на издаването

1. Сила и живот, I серия (1914), София 1915, 1924 г.
2. Сила и живот, II серия (1915-1917), София 1915, 1927 г., Пловдив 1933 г.
3. Сила и живот, III серия (1917-1919), София 1920 г., Русе 1929 г.
4. Сила и живот, IV серия (1921-1922), София 1922 г.
5. Сила и живот, V серия (1922), София 1922 г.
6. Двама природни метода, VI серия (1923-1924), София 1924 г.
7. Настанало е Царството Божие, VII серия (1924-1925), Русе 1925 г.
8. Заветоха Исуса, VIII серия (1925-1926), Русе 1926, 1927 г.
9. Затова се родих, IX серия, I том (1926), София 1929 г.
10. Влизане, IX серия, II том (1927), София 1930 г.
11. Праведният, IX серия, III том (1927), София 1930 г.
12. Вехтото премина, IX серия, IV том (1927), София 1931 г.
13. Мнозина казваха, X серия, I том (1927), София 1933 г.
14. Ни мъж, ни жена, X серия, II том (1927-1928), София 1933 г.
15. Синовете на възкресението, X серия, III том (1928), София 1934 г.
16. За съдба дойдох, XI серия, I том (1928), София 1929 г.

17. Учителю Благ, XII серия, I том (1929), София 1934 г.
18. Който има невестата, XII серия, II том (1929), София 1935 г.
19. Голямото благо, XII серия, III том (1929), София 1936 г.
20. Крадецът и пастирът, XIII серия, I том (1929), София 1938 г.
21. Да ви даде, XIII серия, II том (1929-1930), София 1938 г.
22. Делама Божи, XIII серия, III том (1930), София 1940 г.
23. Условия за растене, XIII серия, IV том (1930), София 1949 г.
24. Да възлюбиш Господа (1914-1920), София 1946 г.
25. Все що е писано (1917), София 1942 г.
26. Дали може (1917-1918), София 1942 г.
27. Великите удоволствия на живота (1919), София 1944 г.
28. Новият човек (1921), София 1947 г.
29. Ще управлява всички народи (1920-1922), София 1948 г.
30. Живият Господ (1922), София 1948 г.
31. Поучаваше ги (1923), София 1949 г.
32. Петимата братя (1923-1938), София 1949 г.
33. Каквото дойде при мене (1924-1925), София 1950 г.
34. Условия за растене (1930), София 1949 г.
35. Новото човечество (1920-1945), София 1947 г.
36. Вечно подмладяване (1943), София 1949 г.

Забележка. Просветният комитет решава да се издадат последните лекции от Младежкия и от Общия окултен клас, Утринните слова и Неделните беседи, както и съборните беседи от Мърчаево – 1943-1944 г., по реда на изнасянето им в три тома „Заветът на любовта“.

II. По оригинала

1. Ето човека (1914), София 1999 г.
2. Духът и плътта (1915-1917), София 1999 г.
3. Все що е писано (1917), София 2004 г.
4. Солта (1917-1919), София 1999 г.
5. Новият човек (1921), София 2002 г.
6. Братя и сестри на Христа (1921-1922), София 2000 г.
7. Защо твоите ученици ядат и пият (1922), София 2000 г.
8. Поучаваше ги (1923), София 2002 г.
9. Настанало е Царството Божие (1924-1925), I том, Стара Загора 2001 г.
10. Последното място (1924-1925), II том, С Стара Загора 2000 г.
11. Крадецът и пастирът (1929-1930), София 2006 г.
12. Неделни беседи (1930-1931) – неиздадени
13. Неделни беседи (1931-1932) – неиздадени
14. Възкресение (1932-1933), I том, София 1999 г.
15. Радостта (1932-1933), II том, София 1999 г.
16. Постижимото (1933-1934), I том, София 1999 г.
17. Приготовленията на сърцето (1933-1934), II том, София 1999 г.
18. Този е живият хляб (1934-1935), Кърджали 1998 г.
19. Вас ви нарекох приятели (1935-1936), Кърджали 1998 г.
20. Най-голям в Царството небесно (1936-1937), София 1999 г.

21. По образ и подобие (1937-1938) София 1998 г.
22. Любовта дава живот (1938-1939), София 1999 г.
23. Път на зазоряване (1939-1940), София 1999 г.
24. Като роди дете (1940-1941), I том, София 1998 г.
25. Благословен (1941-1942), Кърджали 1998 г.
26. Проявление (1942-1943), I том, София 1998 г.
27. Оживяване (1942-1943), II том, София 1998 г.
28. Пътят на героите, Събрани беседи, София 2007 г.

Забележка. Неделните беседи от втората половина на 1943 г. – от 10 октомври до 28 ноември, са издадени в т. „Вечно подмладяване“, София 1949 г. – редактирани и променени.

Предпечатна подготовка
Румяна Маринова

Печат
„Симеонови '94“

ИК „ЖАНУА-98“
тел. 02/987 87 30

ISBN 978-954-376-004-6

Учителят Беинса Дуно
ПЪТЯТ НА ГЕРОИТЕ

Първо издание

Предпечатна подготовка
Румяна Маринова

Печат
„Симолини ‘94“

ИК „ЖАНУА-98“
тел. 02/987 87 30

ISBN 978-954-376-004-6

Цена: 6,00 лв.